Regele secret

Mitul și realitatea ocultismului nazist

De Stephen E. Flowers și Michael Moynihan

Cuprins

ABREVIERI
PREFAȚĂ LA NOUA EDIȚIE
DESPRE ARANJAMENTUL ȘI PREZENTAREA TEXTELELOR:
Mitul și realitatea ocultismului nazist

I. MITUL OCULTISMULUI NAZIST
- Principalele surse din spatele mitului
- Miturile: Concluzii
- NOTE LA SECȚIUNEA I

II. REALITATEA OCULTISMULUI NAZIST
- Misterul Wiligut
- Viața regelui secret al Germaniei
- Ideologia lui Wiligut
- Moștenirea lui Wiligut
- Concluzie
- NOTE LA SECȚIUNEA II

TEXTE WILIGUT
- Cele nouă porunci ale lui Gôt
- Stema familiei antice a Casei Wiligut
- Germania...
- Șoapta lui Gotos - Cunoașterea Runelor
- Număr
- Spirala creativă a „Oului-Lumii”!
- Tatăl Nostru original
- Semne zodiacale și constelații
- Soluția Kalic la o inscripție din biserica din Bergkirchen, lângă Wittekindsberg
- Maidenschaft în epoca ario-germanică preistorică
- Descrierea evoluției umanității din tradiția secretă a...
- Farmecele Halgarita
- NOTE PRIVIND FARMELE HALGARITA
- Gotos-Kalanda

ANEXA A

ANEXA B
ANEXA C
ANEXA D
ANEXA E
Cronologia esențială a vieții lui Karl Maria Wiligut
BIBLIOGRAFIE

Karl Maria Wiligut

ABREVIERI

AO = *Armanen Orden* (Ordinul Armanen)
NSDAP = *Nationalsozialistische deutsche Arbeiterpartei* (Partidul Național Socialist al Muncitorilor Germani/„Partidul Nazist”)
OE = Engleză veche
ON = Nordică veche
ONT = *Ordo Novi Templi* (Ordinul Noilor Templieri)
SS = *Schutzstaffel* (lit. „echipă de protecție”)

PREFATĂ LA NOUA EDIȚIE

Volumul de față este o ediție revizuită și extinsă a *cărții „Regele secret: Karl Maria Wiligut, Domnul runelor de Himmler”* , publicată în comun în 2001 de două edituri mici, Dominion și Rûna-Raven, atât într-o ediție cartonată limitată (și acum foarte căutată), cât și într-o ediție paperback. Fără reclame și fără nicio publicitate demnă de menționat, cartea s-a vândut în mii de exemplare. Aceasta este o dovadă a interesului tot mai mare pentru un subiect care a fost prea des tratat în cele mai iresponsabile și neerlandeze moduri.

Când a venit momentul pentru o nouă retipărire a cărții originale, am decis că ar fi preferabil să o revizuim și să o extindem. Deși această nouă ediție este publicată pur și simplu ca o lucrare în colaborare, fiecare dintre noi și-a asumat anumite sarcini care erau în concordanță cu punctele noastre forte și experiența. Prin urmare, o mare parte din meritul pentru traducere îi revine lui Stephen Flowers, iar o mare parte din meritul pentru editare îi revine lui Michael Moynihan. Considerăm că rezultatele sunt demonstrabil superioare față de ceea ce ar fi putut fi orice efort exclusiv individual, dacă oricare dintre noi ar fi ales să acționeze singur. De asemenea, dorim să le mulțumim contribuțiile cercetătorului Manfred Lenz, care a realizat un interviu fascinant prin corespondență cu Gabriele Dechend, fosta secretară a lui Wiligut, și Annabel Lee, care a tradus cu fidelitate această lucrare în engleză. Joshua Buckley a avut amabilitatea să recitească noul material pentru această ediție și să ofere sugestii utile. De asemenea, am corectat o serie de *erori minore* din ediția anterioară.

În ciuda notorietății mișcării Ariosofiei germane de la începutul secolului al XX-lea ca predecesor „ocult” al național-socialismului, o singură operă literară majoră din acest gen a fost vreodată pusă la dispoziția cititorilor vorbitori de limbă engleză. Aceasta este *„Secretul runelor”* de Guido von List, care a fost, de asemenea, tradusă și prezentată de Dr. Flowers. Lipsa publicațiilor nu se datorează probabil unei conspirații sau unei omisiuni, ci mai degrabă faptului că materialul textual original german este extrem de rar. Un alt obstacol apare din stilul tipic de scriere al autorilor înșiși - un stil pe care Flowers l-a descris ca fiind „diabolic de dificil” datorită idiosincraziilor sale arcane. Acest aspect în sine ar descuraja majoritatea încercărilor de traducere ale neinițiaților.

Există o adevărată industrie casnică pentru cărțile sordide despre „ocultismul nazist”. Cu toate acestea, puțini oameni au avut vreodată ocazia să evalueze documente sursă reale de această natură - și este clar că majoritatea autorilor istoriilor de tipar cu siguranță nu au depus niciun efort în acest sens! Ediția de față oferă atât cercetătorilor, cât și cititorilor generali interesați o rară șansă de a se expune scrierilor mistice ale importantei figuri ariosofice care a fost numită „Rasputinul lui Heinrich Himmler”.

Pe lângă poveștile fantastice despre naziști și ocultism, se fac adesea și afirmații cu privire la agenda „păgână” a celui de-al Treilea Reich. Întrucât ambele afirmații sunt adesea împletite, noul material din introducere abordează direct aceste probleme.

Ideea originală pentru un volum cu scrierile lui Karl Maria Wiligut a fost concepută de Michael Moynihan la începutul anilor 1990. O perioadă inițială de timp a fost dedicată pur și simplu găsirii de copii ale textelor relevante. Odată ce a fost adunată o selecție cuprinzătoare de materiale, colaborarea cu Dr. Flowers a fost asigurată datorită expertizei sale în acest domeniu. În ultimii ani ai proiectului, traducerile au fost finalizate, aranjate și completate cu o introducere detaliată și anexe suplimentare. Fiecare secțiune a cărții a fost actualizată pentru această nouă ediție.

Între timp, interesul crescând pentru subiectul lui Karl Maria Wiligut a dat naștere altor lucrări importante. Un cercetător sârguincios pe nume Hans-Jürgen Lange a produs volumul *Weisthor,* o colecție impresionantă de documente germane facsimile referitoare la Wiligut. O altă carte notabilă care scoate la iveală rolul său în SS este *„Camelot: The Wewelsburg, Ideological Center of the SS, 1934-1945” de Himmler,* scrisă de Stephen Cook și Stuart Russell. Această ediție oferă o multitudine de documentație fotografică, aproape toată nedisponibilă în altă parte.

Speranța noastră este că acest volum va contribui, de asemenea, la o mai bună înțelegere a figurii fascinante a lui Karl Maria Wiligut și a epocii tumultoase în care a trăit.

Stephen E. Flowers
Michael Moynihan
Echinocțiul de toamnă, 2007

DESPRE ARANJAMENTUL ȘI PREZENTAREA TEXTELOR:

M-am străduit să prezint scrierile lui Wiligut într-un mod similar cu modul în care ar fi fost percepute de cititorii lor inițiali. Ocazional, sunt adăugate paranteze între paranteze pentru definiții sau pentru a cita cuvinte și utilizări mai puțin frecvente din limba germană originală. Notele numerotate la texte provin fie de la Dr. Flowers, fie de la mine. Orice alte note (care, în general, nu sunt numerotate, cu excepția referințelor runice de la pagina 95) fac parte din articolele originale. Am respectat îndeaproape documentele originale și, prin urmare, vor fi evidente unele inconsecvențe, cum ar fi utilizarea semnelor diacritice în „Cele Nouă Porunci ale lui Gôt”. Textele sunt aranjate cronologic, cu două excepții majore. Acestea sunt „Farmecele Halgarita” ale lui Wiligut și ciclul său poetic *Gotos-Kalanda* (care a fost tradus și publicat aici pentru prima dată în această formă). Am plasat aceste compoziții deosebit de criptice la sfârșitul secțiunii „Texte”, în speranța că acestea pot fi mai ușor de înțeles dacă cititorul a examinat mai întâi celelalte scrieri ale sale.

Am scris operele poetice ale lui Wiligut într-un font în stil *Fraktur*, care amintește de modul în care au apărut inițial în revista ariosofică *Hagal.* Sper că acest lucru va oferi o „atmosferă” suplimentară acestor lucrări, cele mai curioase ale sale, mai ales că rima lor nu a fost preluată și în versiunile în limba engleză. Runele, simbolurile și alte diagrame însoțitoare au fost reproduse pentru a reflecta cu acuratețe modul în care au apărut în articolele originale.

—MM

Mitul și realitatea ocultismului nazist

Stephen E. Flowers și Michael Moynihan

În primii ani ai celui de-al Doilea Război Mondial, au existat speculații pe scară largă conform cărora Adolf Hitler – și, prin extensie, întreaga mișcare național-socialistă pe care a fondat-o – a aderat la o viziune religioasă „păgână” asupra lumii sau, mai rău, a fost în legătură cu Diavolul însuși. Astfel de speculații și afirmații au crescut doar în cantitate și vizibilitate de la sfârșitul războiului. Deși pot diferi în detalii, majoritatea acestor caracterizări sunt de acord asupra unui lucru: naziștii erau „anticreștini”. De obicei, legată de astfel de speculații este ideea că nazismul era legat de „ocult”, deși acest din urmă termen este rareori definit. Acest lucru lasă la latitudinea cititorului să completeze – cu prejudecăți personale, temeri sau speranțe – ce anume implică acest „ocultism”.

Definiții

Pentru a nu cădea în capcana utilizării unor termeni ambigui în discuțiile noastre despre conceptele cheie, vă oferim următoarele definiții practice ale termenilor esențiali:

Ocultul este orice sistem de gândire *ascuns* (din latină nouă *occultus*) în natură sau care pretinde că are cunoștințe despre anumite principii secrete de funcționare. Aceste principii sunt necunoscute populației generale și sunt într-o oarecare măsură tabu. La fel ca în cazul termenului „cult”, cuvântul „ocult” are conotații politice și culturale - adesea desemnând nimic mai mult decât credințe, obiceiuri sau coduri care sunt în afara curentului principal (adică, în general acceptate de majoritatea populației ca fiind „normale”).

Păgânismul este orice sistem religios sau un sistem cultural mai larg și mai holistic, care își derivă concepțiile spirituale și intelectuale primare din tradițiile și miturile naționale ale unei culturi organice date.

Satanismul este orice sistem de gândire care contravine în mod conștient normelor culturale și care idealizează în mod deschis zeii și simbolurile rebeliunii spirituale, cum ar fi Satan, Lucifer sau Prometeu.

Deși definim termeni, ar putea fi util să definim ca fiind ***creștin*** orice sistem religios care consideră ca sursă principală învățăturile sau persoana lui Isus Hristos.

O tipologie a surselor temei generale „ocultismul nazist”

Ideea de „ocultism nazist” a fost cultivată activ în lucrări de propagandă evidentă, studii istorice serioase, discursuri oculte și tot felul de materiale media de cultură pop. Aici vom folosi termenul ocultism nazist pentru a include și păgânismul nazist și satanismul nazist. Examinând ceea ce ar putea fi numite textele „fundamentale” care au stabilit noțiunea de ocultism nazist în mentalitatea populară, se poate observa că aceste surse se încadrează în patru categorii principale:

1) Propagandiști activi *împotriva* ocultismului, păgânismului și satanismului. Aceștia pot avea o perspectivă creștină sau mai seculară. De obicei, reprezintă o altă ramură a gândirii oculte sau mistice și caută să se distanțeze de ceea ce au definit drept „rău”, care este identificat stereotip cu nazismul. Această categorie include marea majoritate a scriitorilor care au publicat lucrări în genul ocult-nazist, un exemplu tipic fiind *„Sulița destinului”* (1973) de Trevor Ravenscroft.

2) Propagandiști activi *ai* ocultismului, păgânismului și satanismului. Aceștia sunt oameni care simpatizează cu un aspect al imaginii sau ideologiei național-socialiste și care răspândesc ideea că naziștii au fost implicați într-una dintre aceste tradiții „alternative” pentru a-și consolida propriul prestigiu sau putere. Printre cele mai evidente exemple ale acestui gen se numără ritualul lui Anton LaVey „Die elektrischen Vorspiele” („Preludiile electrice”), publicat în lucrarea sa din 1972, *Ritualurile satanice.*

3) Teoriile conspirației *care susțin* (exonerează) național-socialismul. Teoriile conspirației de toate felurile nu tind să se concentreze pe presupuse credințe oculte, ci mai degrabă pe o inovație politică sau tehnologică extraordinară. Ideile lor sunt cel mai adesea răspândite pe site-uri web neonaziste. Un exemplu tipic este afirmația că naziștii aveau o tehnologie antigravitațională avansată și au evadat la sfârșitul războiului pentru a se stabili din nou în Antarctica.

4) Teoriile conspirației *care condamnă* (demonizează) național-socialismul. Aceștia tind să se concentreze pe complicitatea politică sau economică secretă dintre naziști și Occident, sugerând, de exemplu, că

Hitler a fost un instrument al serviciilor secrete americane. Și teorii ale conspirației mai bizare se încadrează în această categorie, cum ar fi afirmația lui Hennecke Kardel din cartea sa din 1974, *Adolf Hitler Begründer Israels* (Adolf Hitler: Fondatorul Israelului), conform căreia întregul Al Treilea Reich a fost de fapt un complot evreiesc - toți naziștii de top fiind evrei sau parțial evrei - pentru a înființa statul modern Israel. Esența acestei idei fusese deja avansată de Dietrich Bronder în cartea sa din 1964, *Bevor Hitler kam* (Înainte să vină Hitler), al cărei titlu a fost preluat direct dintr-o lucrare din 1933 a lui Rudolf von Sebottendorf de la Societatea Thule.

Unul dintre cei mai importanți factori care au contribuit recent la menținerea forței ideii ocultismului nazist este efortul creștinilor - și în special al romano-catolicilor - de a se exonera de crimele naziștilor. În relatările din presă referitoare la alegerea recentă a Papei Benedict al XVI-lea (Ratzinger), care în copilărie fusese membru al Tineretului Hitlerist, un reporter proeminent a declarat că „toată lumea știe că nazismul nu a avut nicio legătură cu creștinismul și că întreaga mișcare nazistă a fost o «chestiune păgână»”. Acest punct de vedere este plauzibil doar în lumina deceniilor de identificare propagandistică între nazism și ocultism, păgânism și satanism.

Prin urmare, rămâne enormă întrebarea științifică: Cât din această identificare este validă și cât din ea este pur și simplu rezultatul propagandei anti-germane aliate din anii premergători și în timpul celui de-al Doilea Război Mondial? Se pare că este adevărat că o mare parte din demonizarea continuă a nazismului - nu ca mișcare politică, ci ca „mișcare religioasă păgână” - este pusă la cale de cei care nutresc conștiințe vinovate sau care au ceva de ascuns. „Păgânul” și chiar „satanistul” servesc drept un om de paie fin și neajutorat pentru a devia orice acuzații istorice îndreptate către autoritățile religioase și politice consacrate.

I. MITUL OCULTISMULUI NAZIST

Este un fapt curios că teoria ocultismului nazist și-a extins sfera de aplicare și popularitatea pe măsură ce perioada istorică în cauză se estompează tot mai mult în trecut. Acest fenomen este o dovadă a faptului că, atunci când abordăm subiectul ocultismului nazist, avem de-a face într-adevăr cu un *mit modern major* , în sensul cel mai adevărat al termenului.

Simbolurile Germaniei național-socialiste, în special *Hakenkreuz* sau svastica, sunt, de asemenea, impregnate cu o putere mitică și mai mare acum decât au avut-o în deceniile imediat următoare celui de-al Doilea Război Mondial. Ca exemplu anecdotic, în școlile elementare americane din anii 1960 și 1970 era destul de obișnuit ca școlarii rebeli să graveze svastici pe bănci, iar nimeni nu scotea un cuvânt despre asta. Motocicliștii și punk rockerii le purtau cu nerușinare pe haine. Un astfel de comportament ar fi putut fi întâmpinat cu dezaprobare, dar cu greu a ajuns în titluri. În America secolului XXI, însă, simpla vedere a unei svastici mâzgălite ridică spectrul „crimelor motivate de ură” și al știrilor speciale de la televizor. Svastica și alte simboluri folosite de național-socialiști au fost extrase din trecutul germanic sau „arian” antic și obscur, iar acest lucru a fost, de asemenea, un factor în ceea ce privește credibilitatea explicațiilor păgâne pentru nazism, cel puțin în sensul cel mai superficial. Faptul că aceste simboluri au fost adoptate în scopuri naționaliste moderne și, prin urmare, și-au pierdut cea mai mare parte sau toată semnificația originală, este ușor de trecut cu vederea.

Speculațiile oculte se bazează adesea pe premise false și conduc la concluzii trase din propria lor logică specifică. De exemplu, se întreabă: Cum a câștigat și a păstrat Hitler puterea în Germania? Cum a avut atât de mult succes în anii premergători războiului și în primii ani ai războiului în sine? Cum, într-adevăr, dacă nu cumva folosea un fel de *putere ocultă* ? Desigur, o analiză politică serioasă a istoriei Germaniei și a ascensiunii național-socialismului dezvăluie cu ușurință secretele succesului lui Hitler. El a fost un observator perspicace al corpului politic în care a prosperat și un maestru timpuriu al comunicării de masă. Tehnicile sale merită o oarecare analiză în termenii teoriei generale a ocultului, dar majoritatea au devenit deja metode bine stabilite utilizate de politicienii „fără stăpânire de sine” - și de experții care îi controlează - astăzi. Victoriile militare ale lui Hitler nu provin din forțe oculte, ci din antrenament, echipament și

strategie superioare (de exemplu, tactica nou dezvoltată *Blitzkrieg* sau „războiul fulger”).

În general, însă, scriitorul ocult tipic pare să urmeze logica eronată conform căreia, din moment ce Hitler a fost „atât de rău”, el trebuie să fi folosit sau să fi fost folosit de forțe cosmice malefice. Acesta este un silogism evident absurd, care are doar consensul predominant al maselor de astăzi pentru a vorbi în numele „adevărului”. Dacă sperăm să descoperim adevăruri reale, ascunse, despre natura și cultura simbolică a național-socialismului, nu trebuie să cădem pradă unor astfel de preconcepții nefondate.

Principalele surse din spatele mitului

Diversele și adesea interconectate mituri ale ocultismului nazist își au rădăcinile în surse concrete, care pot fi urmărite în relatări istorice și documente scrise. Se poate observa că materialul folosit în crearea miturilor provine din trei surse principale: 1) propaganda aliată, în special cea britanică de dinainte de război și din timpul războiului; 2) referințe germane și naziste la ceea ce ar putea fi numit idei sau practici oculte, păgâne sau satanice; 3) cazuri reale de păgânism și curente spirituale necreștine în cel de-al Treilea Reich; și 4) creatorii de mituri și credincioșii în mit postbelic. Ultimul grup îi include atât pe cei care simpatizează cu mitul nazist, cât și pe cei care îl demonizează.

Referințe la propaganda aliată

Pentru a înțelege de ce susținătorii britanici și americani ai războiului cu Germania au simțit nevoia să demonizeze național- socialismul, trebuie să înțelegem contextul istoric. În cea mai mare parte, oamenii din America și Marea Britanie nu doreau să fie implicați într-un nou război cu Germania. Misiunea personală a unor oameni precum Winston Churchill a devenit să schimbe părerea cetățenilor țării în această privință. Desigur, după începerea războiului, a devenit, de asemenea, o parte importantă a propagandei din timpul războiului să zugrăvească inamicul ca fiind rău, astfel încât cauza Aliaților să poată părea cu atât mai nobilă, pură și imperativă. O propagandă similară fusese deja folosită în Primul Război Mondial, portretizând germanii ca barbari însetați de sânge, intoxicați cu ideile periculoase ale unor filozofi ai „rasei stăpânilor”, precum Nietzsche.

În general, însă, linia specifică de gândire „naziștii-ca-ocultiști-răi” pare să fi fost limitată la anumite cercuri și nu a fost o temă predominantă a propagandei anti-germane din timpul războiului. În cazurile în care apare, ne spune mai multe despre interesele și obsesiile autorilor săi decât despre naziști.

Winston Churchill a fost francmason și chiar fusese inițiat într-un ordin druidic de stil masonic. Este probabil ca interesul său nu să fie ezoterismul în sine, ci mai degrabă să aibă legătură cu dorința de a crea o identitate *britanică,* mai degrabă decât *engleză,* pentru Regatul Unit. Acest lucru ar avea efectul geopolitic de a crea o ruptură între englezii anglo-saxoni și germanii strâns înrudiți de peste Marea Nordului. (Ne vom aminti că anumite triburi germanice au migrat inițial din zonele de coastă nordice ale continentului la mijlocul secolului al V-lea d.Hr., pentru a stabili ceea ce avea să devină ulterior națiunea Anglia.)

Churchill l-a avut ca medic personal și consilier pe Walter Johannes Stein (1891-1957), un expatriat austriac și antroposof. Pe baza teoriilor lui Stein, Trevor Ravenscroft va dezvolta ideile exprimate în *lucrarea „Sulția Destinului”.* În plus, Stein credea în destinul special al „rasei” britanice. El a scris o carte în 1928 intitulată *„Weltgeschichte im Lichte des heiligen Graal: Das neunte Jahrhundert”* (Istoria lumii în lumina Sfântului Graal: secolul al IX-lea; publicată în engleză sub titlul *„ Secolul al IX-lea și Sfântul Graal ”*) și a promovat ideea că adevăratul Graal se va manifesta în lume ca o formă globală de capital financiar.

Stein a derivat această idee din credința sa că sângele lui Hristos a pătruns în solul de la Golgota, transformând întregul Pământ în *Trupul fizic al lui Hristos.* Acest „fapt ezoteric” urma să fie realizat prin dezvoltarea „unei economii care să cuprindă lumea”. Această economie, „dirijată dintr-un punct de vedere *universal* ”, s-ar baza pe dizolvarea frontierelor naționale. Ar fi condusă de un organism nebulos numit „Ordinul lui Hristos” - probabil un grup dedicat de birocrați guvernamentali prietenoși și harnici (cf. IRS, ONU etc.). Stein a susținut că „Crearea unui sistem de Economie Mondială este adevărata misiune a poporului anglo-saxon/germanic”. [1] Stein a fost adus în Anglia în 1933 de magnatul britanic Daniel Nicol Dunlop pentru a ajuta la desfășurarea Conferinței Mondiale a Energiei (cunoscută mai târziu sub numele de Conferința Mondială a Energiei). Munca sa a inclus și rolul de consilier al lui Winston Churchill. Dr. Stein a fost, de asemenea, un medic homeopat, iar Churchill a devenit pacientul său. Ideile lui Stein au fost probabil utilizate de Churchill într-o oarecare măsură și, în

orice caz, ele au alimentat cu siguranță ideea unui loc special pentru britanici în opoziție cu național-socialiștii germani, care erau dedicați abolirii camătei.

În cazul lui Stein, alți factori au fost probabil implicați în portretizarea lui Hitler ca ocultist demonic. Stein a fost un student personal dedicat al fondatorului Antroposofiei, Rudolf Steiner. La începutul anilor 1930, Hitler a susținut măsuri împotriva organizației lui Steiner, iar un decret de interdicție din 1 noiembrie 1935 împotriva grupului îl descria ca fiind „orientat internațional" și menținând „contacte strânse cu francmasoni, evrei și pacifiști străini". [2] Metoda pedagogică a lui Steiner era considerată complet în contradicție cu educația național-socialistă.

Cea mai importantă lucrare care a servit drept fundament pentru temele naziștilor ca păgâni și sataniști în cărțile oculte anti-naziste ulterioare este *„Cauzele oculte ale războiului actual" de Lewis Spence,* publicată la începutul anilor 1940 și reeditată în numeroase ediții pe parcursul conflictului. Spence a fost un ocultist britanic bine-cunoscut, scriitor și o figură semnificativă în mișcarea pan-celtică. Cartea în cauză este o lucrare de propagandă grosolană. Spence scrisese de fapt despre mitologia germană înainte de război și era un inițiat al Ordinului Druidic German (*Druidenorden*). Cu toate acestea, în propaganda sa din timpul războiului, el a lansat un baraj senzațional de insinuări nefondate. O trecere în revistă a unora dintre titlurile capitolelor va fi suficientă pentru a indica tonul și direcția cărții sale de 144 de pagini:

I: Elementul satanic în nazism
II: Puterea Satanică
III: Puterea satanică în vechea Germanie
IV: Vrăjitorie, satanism și *Vehmgerichte*
V: Puterea satanică în Germania modernă
VI: Doctrina păgână nazistă
VII: Biserica păgână nazistă
VIII: Nazismul și satanismul

După cum este evident, cartea este concepută în principal ca o polemică împotriva a tot ceea ce este german sau germanic. Ceea ce este interesant, sau cel puțin amuzant, din punctul de vedere al istoriei ideilor, este utilizarea de către Spence a logicii circulare. De exemplu, el explică faptul că atât de multe vrăjitoare au fost arse în Germania ca o dovadă clară a

caracterului satanic al poporului german. (Spence chiar îi portretizează pe oamenii zeloși ai bisericii ca pe niște eroi, păstrând „legea și ordinea”.) De asemenea, este grăitoare măsura în care Spence însuși se complace în ceea ce liberalii moderni ar condamna drept „gândire nazistă”: el refuză să creadă că „oamenii albi” ar putea acționa la fel de sălbatic ca germanii și pretinde că discerne caracterul lui Hitler din forma capului său - dovedind astfel (prin intermediul frenologiei rasiale) că *Führer-ul* este un „sălbatic de grad inferior”.

În cele din urmă, există lucrările lui Hermann Rauschning (1887-1982). Rauschning fusese președintele național-socialist al Senatului din Danzig (1933-1934), dar a fost înlăturat din partid și ulterior s-a dus la Paris și s-a reinventat ca antinazist. Se presupune că a scris două cărți. Prima dintre acestea, *Revoluția nihilismului: Avertisment către Occident* (1939), conținea puține informații de natură ocultă. A doua, care a apărut pentru prima dată în Franța sub titlul *Hitler m'a dit* (1939), a fost rapid tradusă în engleză și a apărut în Anglia sub titlul *Hitler Speaks* (1939) și în SUA sub titlul The *Voice of Destruction* (1940). Această ultimă carte este plină de referințe la ocultism, barbarie și magie. Cercetările ulterioare ale istoricului elvețian Wolfgang Haenel, ale căror rezultate au fost publicate în numărul din 7 septembrie 1985 al revistei germane de știri *Der Spiegel,* au demonstrat că această carte este o invenție și o farsă. De fapt, este posibil să nu fi fost scrisă deloc de Rauschning. Haenel sugerează că a fost pusă la punct de jurnaliștii Emery Reves, proprietarul unei agenții de presă anti-germane din Paris în anii 1930, și Henry Wickham-Steele. Wickham-Steele a fost un apropiat al lui Sir Robert Vansittart, unul dintre cei mai dedicați agitatori anti-germani din Marea Britanie antebelică. S-a constatat că cuvintele atribuite lui Hitler în aceste „conversații” au fost în mare parte plagiate dintr-o varietate de surse, de la Ernst Jünger la Friedrich Nietzsche și chiar scriitorul francez Guy de Maupassant. Haenel nu numai că a reușit să stabilească că opera lui Rauschning era propagandă pură, dar a identificat și sursele publicate ale invenției.

Cea mai mare parte a propagandei anti-germane și anti-naziste avea două obiective principale: în primul rând, mobilizarea țărilor aliate împotriva germanilor în pregătirea războiului și stabilirea naturii ticăloase a inamicului. În mod curios, cel mai evident aspect al comportamentului criminal nazist, persecuția evreilor, este aproape niciodată menționat. De fapt, aceasta a devenit o problemă semnificativă abia *după* război. În general, se poate spune că, în încercarea de a descoperi ce este de fapt

ocult în legătură cu mișcarea național-socialistă, lucrările de propagandă de război ale aliaților pot fi respinse ca fiind în mare parte inutile.

Referințe germane și național-socialiste

A doua sursă principală pentru noțiunile de ocultism nazist sunt referințele germane și național-socialiste la ceea ce ar putea fi numit idei și practici oculte, păgâne sau satanice. Unele dintre acestea au o bază (parțială) în fapt, în timp ce altele sunt complet false. Multe lucrări moderne din genul ocult-nazist au luat afirmațiile propagandei de război a Aliaților la valoarea nominală și apoi au completat detalii bazate pe unele sau pe toate dintre următoarele pentru a-și susține argumentul.

Primul și cel mai evident grup din această categorie sunt autorii mistici care au făcut obiectul studiului academic din 1985 al lui Nicholas Goodrick-Clarke, intitulat *„ Rădăcinile oculte ale nazismului: Ariosofiștii din Germania și Austria 1890-1935”.* Printre cei mai cunoscuți se numără misticul runic Guido von List (1848-1919), liderul noilor templieri Jörg Lanz von Liebenfels (1874-1954) și liderul Societății Thule, Rudolf von Sebottendorf (n. Adam Alfred Rudolf Glauer, 1875-1945), alături de alte figuri mai puțin notorii, precum Rudolf J. Gorsleben (1883-1930), Siegfried A. Kummer (1899-?) și Friedrich Marby (1882-1966). În ciuda titlului cărții lui Goodrick-Clarke, influența reală pe care oricare dintre acești oameni - ale căror idei sunt adesea destul de diferite unele de altele - a avut-o asupra național-socialismului este extrem de discutabilă. În multe cazuri, este în mod clar infinitezimală. Deși este adevărat că diverși membri fondatori ai Partidului Național-Socialist al Muncitorilor Germani au avut legături și cu grupuri precum acum infama Societate Thule a lui Sebottendorf, aceasta din urmă a fost, în toate aspectele importante, pur și simplu o organizație politică de dreapta, anticomunistă. Societatea Thule și-ar fi putut lua numele și o parte din simbolism din surse mitice, dar nu există dovezi - în ciuda naturii secrete a grupului - că ar fi practicat rituri oculte de vreun fel.

Toate figurile ariosofiste menționate anterior pot fi considerate active în cadrul mișcărilor *völkisch* (literalmente „folclorice”, dar termenul original purta adesea conotații cvasi-mistice, naționaliste) și pan-germane care au început în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Aceste mișcări au cuprins o colecție extrem de răspândită și disparată de persoane, grupuri și tendințe. Numeroși oficiali naziști aveau, de asemenea, rădăcini în cercurile völkisch, în special în grupuri populare de tip *Wandervögel* (Tineretul

Hitlerian a fost, într-un fel, modelat după astfel de prototipuri), dar există puține dovezi care să lege nazismul de organizațiile explicit oculte de la marginea constelației *völkisch* .

În multe dintre cronicile postbelice referitoare la ocultismul nazist, se pune un accent sinistru pe noile „științe oculte” promovate de anumiți susținători din cel de-al Treilea Reich. Cea mai faimoasă dintre acestea este probabil *Welteislehre,* sau „Doctrina Gheții Mondiale”, propusă de omul de știință austriac Hanns Hörbiger. Teoria susține că gheața este *materia prima* a universului. Această fizică alternativă a făcut obiectul unui număr de lucrări de popularizare. Printre acestea s-a numărat o carte din 1933 a romancierului și arhitectului Edmund Kiß. În cursul aceluiași deceniu, Kiß a publicat o tetrologie de romane fanteziste despre Atlantida. De asemenea, a avut legături cu organizația *Ahnenerbe a lui Himmler* . Deși *Welteislehre* a fost văzută de unii oficiali naziști ca un antidot contemporan la fizica „evreiască” inovatoare, ideile reale ale lui Hörbiger reflectă un model european (și tipic german) de teoretizare universalistă grandioasă din secolul al XIX-lea. Welteislehre a avut mult mai mult sprijin oficial decât mult mai infama teorie a „pământului gol”, care a fost legată în principal de viziunea nazistă asupra lumii prin operele fantastice postbelice .

Utilizarea principiilor inginerești și tehnologice de pionierat pentru a proiecta o serie de „arme-minune” - rachete V1 și V2, avioane cu reacție și așa mai departe - a făcut parte din efortul ulterior al Germaniei în timpul războiului. Unele dintre acestea conțineau inovații precum platforme de lansare a submarinelor, focoase multiple, sisteme de ghidare radio și chiar video - inovații care nu aveau să fie perfecționate decât mult mai târziu de armata americană. Există puține dovezi concrete pentru utilizarea fizicii sau a sistemelor de propulsie „alternative” care le-au permis germanilor să fabrice „farfurioare zburătoare”. Totuși, și aceasta a devenit parte a mitologiei nazismului ocult.

„Știința ocultă” a astrologiei apare și ea în legătură cu naziștii. Totuși, așa cum a arătat istoricul Ellic Howe, astrologii individuali și organizațiile lor profesionale au fost supuși unei serii tot mai mari de restricții în cursul anilor 1930 de către guvernul național-socialist. În cuvintele lui Walter Lacquer: „Naziștii aveau o părere proastă despre astrologie, care era suspectă atât pentru originile sale orientale, cât și pentru caracterul său universalist; horoscoapele care nu făceau diferențiere între arieni și non-arieni, între rasele superioare și cele inferioare, nu puteau fi acceptate. Nici Hitler, nici Goebbels, contrar credinței larg răspândite, nu luau astrologia în

serios, iar singura sa utilizare oficială era în războiul psihologic german. O versiune editată corespunzător a profețiilor lui Nostradamus (care apăruseră inițial în 1568) a fost publicată, dovedind că Germania urma să câștige războiul." [3] Dar, așa cum se întâmplă adesea atunci când valurile norocului devin schimbătoare și amenințătoare, ființele umane caută mijloace pentru a vedea ce le rezervă viitorul. Pe măsură ce o victorie germană în cel de-al Doilea Război Mondial părea mai puțin sigură, Heinrich Himmler, în special, a început să consulte un astrolog anterior persecutat, Wilhelm Wulff, în speranța de a obține indicii despre ce îi așteaptă.

Situația astrologiei în cel de-al Treilea Reich reflectă în mod clar doi factori care apar în mod repetat în legătură cu întreaga chestiune a ocultismului nazist: în primul rând, politicile guvernului național-socialist au fost orientate în mod constant spre *limitarea* activităților grupurilor și autorilor oculti; și în al doilea rând, doar în cazul anumitor persoane - Himmler fiind un exemplu excelent - tendințele ezoterice autentice găsesc un reprezentant sau un susținător entuziast.

Se afirmă frecvent că unul dintre scopurile celui de-al Treilea Reich a fost acela de a promova și chiar de a crea o nouă *Herrenrasse* sau „rasă stăpână". Aceasta este adesea citată ca o idee ocultă. Apoi este conectată în mod arbitrar la teoriile provenite din teosofie despre dezvoltarea unei „rase rădăcină" mai avansate, care ar evolua din cele mai avansate forme de umanitate. Aceste teorii nu par a fi susținute de filosofia lui Adolf Hitler. El se referă la „creșterea" corectă a umanității în conformitate cu principiile naturale pentru a restabili „imaginea lui Dumnezeu" pierdută - o metaforă la care revine adesea în textul Mein *Kampf.* Hitler nu caută să creeze o nouă umanitate, ci mai degrabă încearcă să reabiliteze omenirea de la Cădere, când umanitatea a fost pătată de „păcatul originar" al impurității rasiale. Din nou, aceste idei ar putea fi clasificate drept „oculte", dar în mod clar Hitler le-a văzut ca derivând din învățăturile biblice.

Idealul unui „Om Nou" a fost comun multor mișcări fasciste din anii 1920 și 1930. Deși retorica cvasi-nietzscheană despre cultivarea *Übermensch-ului* ar fi putut fi la modă în anumite cercuri, în practica reală nu a existat nimic deosebit de ezoteric în acest sens - dimpotrivă, exact opusul era adevărat. SS pare să fi fost principalul depozitar al majorității evoluțiilor din acest domeniu. Conform ideologiei nordice care a jucat un rol important în SS, Omul Nou ideal ar fi puțin mai mult decât descendentul unui neam

țărănesc necorupt - „noua nobilime din sânge și pământ” a lui R. Walther Darré (1895-1953).

Pe de o parte, poziția nordicistă era formulată într-un jargon naturalist defensiv și condusă de dorința de a păstra anumite trăsături fizice (și adesea pur estetice) „nordice”. Pe de altă parte, nordiciștii erau motivați de căutarea a ceea ce s-ar putea numi un *„versunkenes Blut”* (sânge pierdut, scufundat), care încă curgea prin venele țărănimii. La urma urmei, aceeași țărănime fusese purtătoarea tenace a unei *„versunkenes Kulturgut”* (moștenire culturală scufundată) exterioare, formată din tradiții populare abandonate de mult atât de clasele superioare civilizate, cât și de proletariatul urban demoralizat. Linia genealogică necoruptă a acestor țărani rurali ar putea fi, prin urmare, cheia regenerării Omului Nou.

Este demn de remarcat faptul că programele eugenice care ar fi asigurat astfel de evoluții nu au fost pur și simplu invenția dementă a național-socialiștilor. La începutul secolului al XX-lea, „știința rasială” era practicată nu doar în Germania, ci în întreaga Europă și America (și au fost prezentate dovezi convingătoare că multe dintre ideile germane au fost, de fapt, împrumutate direct de la eugeniștii americani). Deși astfel de politici rasiale au fost cu siguranță urmărite într-un grad obsesiv în Germania, nu era nimic deosebit de „ocult” în legătură cu ele. Cu toate acestea, astfel de idei și programe sunt adesea portretizate în acești termeni, nu numai în teoriile oculte-naziste, ci și în relatările istorice moderne. Abia astăzi, în lumea de după al Doilea Război Mondial, „știința rasială” a căpătat aura unei cunoașteri interzise sau demonice. A proiecta astfel de sentimente contemporane asupra a ceea ce se întâmpla acum trei sferturi de secol este o gravă eroare solecistă.

Un domeniu în care național-socialiștii *au fost* pionierii anumitor tehnici practic „oculte” a fost cel al mitingurilor și ceremoniilor de masă coregrafiate. Utilizarea unei structuri ceremoniale cvasi-religioase, împreună cu alte elemente ritualice și consacratorii, texte liturgice și comunicare simbolică, a fost fără precedent ca amploare și impresionantă prin eficacitatea sa. Oricât de „diabolic” ar fi, acest tip de manipulare a minții maselor este acum complet obișnuit, fiind folosit de mult timp de agențiile de publicitate de pe Madison Avenue și de partidele politice importante, de francizele sportive și de grupurile de muzică populară.

Păgânismul și curentele spirituale necreștine în al Treilea Reich

Dacă ne concentrăm pentru o clipă asupra personalității și credințelor lui Adolf Hitler, care rămâne subiectul central al multor cărți care discută ideea ocultismului nazist, vedem că el nu era deloc un „ocultist” în sensul obișnuit. Avea anumite convingeri despre sine ca om al Providenței, sau al *destinului special,* care se învecinau cu misticismul, dar în acest sens nu se deosebește de mulți alți oameni de tipul său: Alexandru cel Mare, Iulius Cezar sau Genghis Han. În ceea ce privește faptul că Hitler era păgân, această idee trebuie respinsă din capul locului. În *Mein Kampf* și în alte lucrări, Hitler a ridiculizat în mod repetat și entuziast întreaga idee a „ideologiei neo-germanice”. Nu a demisionat niciodată din Biserică (așa cum au făcut Alfred Rosenberg, Heinrich Himmler, Rudolf Hess și alți câțiva oficiali de rang înalt) și, de fapt, a creat relația juridică și politică dintre Biserică și Stat, care rămâne în vigoare în Germania până în ziua de azi. Programul inițial al partidului, „Cele douăzeci și cinci de puncte ale Partidului Național-Socialist al Muncitorilor Germani”, prevedea că Germania era o națiune creștină și făcea din creștinism religia oficială (indiferent de confesiune).

A caracteriza național-socialismul ca fiind fundamental „anticreștin” este, prin urmare, înșelător. Mișcarea politică a lui Hitler a apărut din condițiile sociale germane mai largi de la începutul secolului al XX-lea și, ca atare, a fost afectată de toate trăsăturile culturale complexe, în general predominante în acea perioadă în lumea occidentală. Acestea includeau doze semnificative, dar nu dominante, de păgânism și unele idei considerate în mod popular „oculte”. Păgânii și așa-numiții *Gottgläubigen* (cei cu credință într-o zeitate) au proliferat în Germania într-o anumită măsură, nu spre deosebire de alte „Noi Religii” care se gestau în mod similar în Europa, Anglia și America și care se bazau de obicei fie pe modele păgâne indigene, fie pe modele orientale mai exotice - și, în cazul ocultiștilor ceremoniali precum Aleister Crowley, chiar egiptene - adesea împletite cu francmasoneria.

Dacă ar fi să catalogăm cele mai fundamentale curente spirituale prezente în timpul celui de-al Treilea Reich, ar trebui să plasăm creștinismul în frunte. O lectură a cărții *Mein Kampf* dezvăluie sute de referințe la religia creștină și la Biblie, însă aproape că nu se menționează mitologia germanică. Aceasta nu înseamnă că se ignoră o anumită influență din partea facțiunilor păgâne ale mișcării *völkisch* în rândul diverșilor național-socialiști de la toate nivelurile Partidului. Cu toate acestea, nu a apărut vreodată niciun efort organizat de a reînvia cultul zeilor germanici într-un

mod oficial sau public. Cea mai influentă tendință „anticreștină” în rândul național-socialiștilor este legată de demisia oficială (*Austritt*) din confesiunile bisericești consacrate de către unii lideri naziști. Aceste persoane și-au schimbat afilierea religioasă de la catolică sau evanghelică luterană, de exemplu, la *„Gottgläubig”* (a avea credință într-o zeitate). Trebuie adăugat, totuși, că termenul *Gottgläubig* este foarte ambiguu. Ar putea acoperi orice, de la cineva cu înclinații păgâne (de exemplu, cei aparținând unor grupuri precum Mișcarea Germană de Credință a lui J.W. Hauer) până la cei care erau de fapt atei virtuali.

Au existat și oficiali guvernamentali care erau explicit anticreștini, dar acest lucru nu trebuia să aibă nicio legătură anume cu păgânismul, ocultismul sau satanismul. De exemplu, în cazul unei figuri de rang înalt precum secretarul lui Hitler, Martin Bormann, acest lucru poate fi atribuit puțin mai mult decât raționalismului ateu.

După cum am văzut, stereotipul des repetat al celui de-al Treilea Reich ca o mișcare intrinsec păgână își are originea în mare parte în propaganda din timpul războiului. Portretizările germanilor ca barbari hotărâți să agreseze și să cucerească au fost amplificate de afirmația că Germania abandonase creștinismul civilizat în favoarea vechilor săi zei păgâni ai războiului. Acestea erau exagerări absurde, dar au existat într-adevăr anumite persoane și organizații în cel de-al Treilea Reich care simpatizau profund cu tradițiile păgâne. Două figuri de acest tip care au atins poziții înalte în guvernul german sunt ministrul Agriculturii, R. Walther Darré, și primul șef al SS-Ahnenerbe (divizia de cercetare „Moștenirea Ancestrală”), Herman Wirth (1885-1981). Cazurile lor sunt ilustrative în mai multe moduri.

Înclinațiile nordice ale lui Walther Darré au fost menționate anterior, dar acestea nu erau doar de natură rasial-biologică. Includeau și un interes pentru religia germanică precreștină. Aceasta pare să fi fost în primul rând o apreciere istorică și filosofică, deoarece nu există dovezi că Darré ar fi practicat vreo formă explicită de păgânism. El a fost responsabil pentru editura *Blut und Boden (Sânge și Pământ), care a publicat o traducere editată a Eddei islandeze vechi,* lucrări despre simbolismul păgân în arhitectura țărănească și o istorie țărănească care accentua rădăcinile păgâne ale culturii rurale. El a numit revista Ministerului Agriculturii *Odal,* după simbolul runic germanic care denotă „proprietatea ancestrală”. Trebuie reținut, totuși, că astfel de însușiri ale simbolismului germanic vechi erau comune în diferite ramuri ale guvernului național-socialist. Referințele la simboluri și concepte antice au fost pur și simplu scoase din

contextul lor original și reconfigurate pentru o utilizare modernă, naționalistă.

Darré s-a bucurat de o poziție de prestigiu ca ministru al Agriculturii și „Lider țărănesc” din 1933, dar a fost retrogradat în 1942 și înlocuit de un membru al personalului mai loial lui Hitler. Planurile generale ale lui Darré de a stabili o agricultură organică au fost considerate nesăbuite și nerealiste de către ceilalți lideri de partid. În acest moment, Germania se afla pe o bază de producție de război, iar un complex militar-industrial ultramodern era prioritatea principală a guvernului.

Herman Wirth este un caz deosebit de neobișnuit. O vreme a avut relații bune cu Heinrich Himmler și a fost numit primul șef al SS-Ahnenerbe (un nou departament însărcinat cu investigarea „moștenirii ancestrale” a poporului german) în 1935. Wirth a avut o antipatie de lungă durată față de creștinism și și-a promovat interpretarea culturii nordico-atlante precreștine (adică, originare din orașul mitic Atlantida) ca un matriarhat pașnic în volume masive, idiosincratice și cvasi-academice, cum ar fi *Der Aufgang der Menschheit* (Ascensiunea omenirii, 1928). Wirth a fost, de asemenea, afiliat unui cerc vag de neo-păgâni boemi care îl înconjurau pe editorul Eugen Diederichs din Jena. Opera sa s-a bazat parțial pe „cercetarea simbolurilor” și pe folclor. După o scurtă perioadă de importanță ca șef al Ahnenerbe din 1935-1938, Wirth a fost forțat să demisioneze și i s-a interzis să publice în ultimii ani ai celui de-al Treilea Reich. Evident, tipul său particular de istorie mitică matriarhală și cultul păgân al soarelui a fost considerat incompatibil cu național-socialismul.

După cum demonstrează exemplul lui Herman Wirth, interesele unor academicieni național-socialiști și SS-Ahnenerbe s-au îndreptat puternic către folclor și cercetarea simbolurilor populare. Acestea includeau artele decorative medievale, stilurile arhitecturale (de exemplu, modele în *Fachwerk* sau case cu tâmplărie) și runele. În domeniile literare, acestea includeau basmele populare. Într-un anumit sens, astfel de studii erau în favoarea păgânismului și, de asemenea, a unui fel de cunoaștere „ocultă” - necesita o minte și un ochi antrenați pentru a redescoperi și a debloca codul simbolic antic care fusese încorporat în arta populară, arhitectură și tradiții. În anii care au urmat căderii în dizgrație a lui Wirth, Karl Theodor Weigel (1892-1953) a fost un propagator proeminent al unor astfel de studii. Weigel a scris cărți precum *Lebendige Vorzeit rechts și links der Landstraße* (Antichitate vie la dreapta și la stânga drumului de țară, 1942) și a fost directorul unei mari „arhive de simboluri” din Marburg care îi purta

numele. Însă, lăsând la o parte obsesia pentru motivele simbolice – și chiar semnificațiile lor „oculte”, scopul acestei cercetări a fost de a readuce astfel de lucruri la *iveală,* nu de a le folosi în scopuri magice arcane. Scopul final a fost de a redescoperi caracterul național antic reprimat și de a insufla oamenilor un sentiment de mândrie și identitate naționalistă. Aceeași tendință și metodă fuseseră folosite în secolul al XIX-lea pentru a ajuta la formarea inițială a statului german în 1871.

După demisia lui Herman Wirth, activitățile SS-Ahnenerbe au continuat sub conducerea lui Walther Wüst. Biroul a emis o serie de publicații și a atras în orbita sa diverși cercetători, în special arheologi și folcloriști. O misiune principală a Ahnenerbe a fost cercetarea rădăcinilor antice ale culturii germane - și, prin extensie, „ariene” - și, prin urmare, o mare parte din munca depusă de membrii săi a folosit filologia, folclorul și arheologia ca ferestre către trecutul precreștin. Acești membri ar fi putut simți o oarecare afinitate pentru lumea antichității (fie ea reală, fie imaginară), dar acest lucru nu implică neapărat că erau păgâni.

Un exemplu de persoană cu legături cu Ahnenerbe, care *a fost* un păgân practicant, este Friedrich Hielscher (1902-1990). Câteva dintre cele mai influente cărți care promovează mitul ocult-nazist, cum ar fi *„ Dimineața magicienilor ” (1960) de Louis Pauwels și Jacques Bergier și „ Lancea destinului ”* de Ravenscroft , îl descriu pe Hielscher ca un fel de figură demonică, aflată în culise, în elita SS. El este chiar portretizat ca un consilier ocult privat al lui Hitler însuși. Aceasta este o distorsiune aproape hilară a realității, deoarece Hielscher a fost, de fapt, implicat în activități de rezistență sub acoperire *împotriva* regimului. Lucrări recente ale cercetătorului german Peter Bahn, autorul unei biografii importante a lui Hielscher, au scos la iveală aceste adevăruri și multe altele cu privire la viața fascinantă și cariera lui Hielscher ca intelectual conservator revoluționar, lider al unei biserici secrete „panenteiste” și activist clandestin al rezistenței.

Un istoric și arheolog laic recrutat personal în SS de Himmler a fost un tânăr scriitor chipeș, Otto Wilhelm Rahn (1904-1939). S-a vorbit mult despre scurta sa carieră de cercetare a legăturilor dintre secta eretică a catarilor, vechile legende ale Graalului și un curent spiritual „luciferian”. Rahn a fost format ca filolog medieval și avea o dispoziție profund romantică. S-a sinucis în 1939, probabil din cauza îngrijorărilor legate de zvonurile despre homosexualitatea și presupusa sa origine evreiască, care îl făceau să fie privit cu suspiciune tot mai mare de către autorități. Rahn a

scris două cărți: *Kreuzzug gegen den Graal* (Cruciada împotriva Graalului, 1933) și *Luzifers Hofgesind* (Suita lui Lucifer, 1937).

Una dintre singurele legături dintre al Treilea Reich și „satanism” derivă din Rahn și simpatiile sale pentru ceea ce el considera o tradiție străveche, „luciferiană” a ereziei europene. Dar acest lucru are puțin de-a face cu venerarea lui Satan de tipul celor pretinse într-o serie de dezvăluiri ocultе-naziste mai sinistre. În plus, Rahn evident nu simțea că opiniile sale aveau prea multe în comun cu ideologia național-socialistă. Înainte de moartea sa, el a scris: „Există multă tristețe în țara mea. [Este] imposibil pentru un om tolerant și liberal ca mine să trăiască în națiunea în care a devenit țara mea natală.” [4]

Ideea că liderii național-socialiști de rang înalt erau adepți ai unei erezii gnostico-catariste a fost afirmată cel mai elaborat în cartea lui Jean-Michel Angebert din 1974, *„ Ocultul și al Treilea Reich”* (titlul original francez: *Hitler et la tradition cathare*). Cartea lui Angebert se ocupă de o exagerare lungă a influenței și importanței lui Rahn. Un motiv cheie pentru care acest aspect al mitului ocult-nazist a fost expus în principal în Franța, mai degrabă decât în Anglia sau America, este, fără îndoială, rezultatul faptului că prima carte a lui Rahn a fost tradusă în franceză și publicată la Paris sub *titlul „La Croisade contre le Graal”* în 1934. Rahn a rămas în mare parte necunoscut în lumea vorbitoare de limbă engleză, deși acest lucru începe să se schimbe datorită traducerilor recente ale operelor sale principale de către Christopher Jones. O influență interesantă, dar subtilă, a moștenirii lui Rahn în cultura pop a fost filmul de succes din 1981 al lui Steven Spielberg, *„Raiders of the Lost Ark”.* Intriga filmului se învârte în jurul unei căutări ocultе-naziste de a poseda Arca Legământului biblic și pare să fi fost vag inspirată de figura lui Otto Rahn și de ideea fantezistă a unei căutări SS a Sfântului Graal.

După cum reiese din discuția precedentă, principalul depozitar al simpatiilor păgâne din cadrul guvernului celui de-al Treilea Reich a fost organizația SS a lui Heinrich Himmler. Diverse figuri asociate cu această organizație, de la liderul său în jos, par să fi rupt oficial relația cu creștinismul și să fi căutat credințe spirituale alternative pe care le considerau mai în concordanță cu moștenirea lor. Trebuie însă ținut cont de faptul că, indiferent de varietățile de „păgânism” SS care ar fi putut exista, acestea erau inerent lipite de un gigant tehnocratic ultramodern și aveau puțin în comun cu tradițiile antice. Cei cu opinii care nu coincideau suficient cu obiectivele acestui gigant, cum ar fi Herman Wirth și Walther Darré, mai

devreme sau mai târziu și-au pierdut pozițiile în ierarhie. Alții, precum Otto Rahn, au luat inițiativa de a se îndepărta - în cazul său, mult prea definitiv - din pozițiile lor.

În cadrul SS se pare că au existat două tipuri de practici cvasi-păgâne: cele care s-au dezvoltat de jos în sus și cele transmise de la eșaloanele superioare ale administrației. Un exemplu al primelor poate fi găsit în broșura lui Fritz Weitzl din 1939, *Die Gestaltung der Feste im Jahres- und Lebenslauf in der SS-Familie* (Structurarea festivalurilor în timpul anului și viața familiei SS; cartea a fost publicată în limba engleză sub titlul *Familia SS*). Aceasta a fost concepută ca un ghid pentru bărbații SS care doreau să adopte o serie de ceremonii religioase *völkisch,* necreștine, pentru a le respecta împreună cu familiile lor pe tot parcursul anului. Cartea originală a fost publicată într-o ediție mică sub auspiciile diviziei Districtului SS Vest a lui Weitzl și se poate presupune că reflectă opiniile și practicile unei anumite minorități din cadrul organizației SS mai largi. Nu se știe ce grad de utilizare practică sau acceptare au obținut riturile lui Weitzl, dar având în vedere natura foarte obscură a broșurii, aceasta a fost probabil limitată.

Prin contrast, existau practici cvasi-păgâne și chiar oculte, aprobate chiar de *Reichsführer*- SS, Heinrich Himmler. Un exemplu ar fi ritul de dare a numelui din 1937, prezidat de Karl Maria Wiligut (1866-1946), alias „Weisthor”. Himmler a fost prezent la această ceremonie, iar raportul său este inclus ca anexă la această carte. Conform unor surse, acesta a fost doar unul dintre numeroasele ritualuri concepute de Wiligut pentru uzul SS. Prin urmare, în Karl Maria Wiligut găsim cel mai convingător exemplu de „ocultist nazist” - cineva cu credințe oculte adânc înrădăcinate (care au fost și puse în practică) care a deținut o poziție de rang înalt într-o organizație nazistă majoră. A doua parte a acestei introduceri, „Realitatea ocultismului nazist”, prezintă o introducere precisă în viața și vremurile lui Wiligut.

Creatori de mituri simpatizanți din perioada postbelică

O altă sursă pentru noțiunile moderne despre ocultismul nazist provine de la creatorii de mituri postbelice care, de obicei, erau sau sunt simpatizanți cu obiectivele celui de-al Treilea Reich. Doi astfel de „credenți în mit” care se remarcă ca fiind foarte influenți datorită scrierilor lor prolifice și recunoașterii internaționale sunt Savitri Devi și Miguel Serrano.

Savitri Devi (n. Maximine Portaz, 1905-1982) s-a născut în Franța și a studiat filosofia și chimia. A devenit adepta doctrinei național-socialiste încă

din 1929. În 1935 a călătorit în India, unde s-a cufundat profund în cultura hindusă, căsătorindu-se cu un brahman bengalez patru ani mai târziu. Savitri s-a implicat în naționalismul hindus, dar a început și să scrie despre subiecte mai ezoterice. A dezvoltat o fascinație de lungă durată pentru Akhnaton, faraonul egiptean eretic din secolul al XIV-lea î.Hr. În anii 1940, a scris o serie de cărți despre Akhnaton, dintre care unele au fost publicate de edituri teosofice (și mai târziu, rozicruciene).

Savitri a fost îngrozită și indignată că germanii au pierdut al Doilea Război Mondial. După ce aproape s-a sinucis, și-a dedicat restul vieții propovăduirii deschise a unui fel de religie național-socialistă în care lui Hitler și altor lideri ai celui de-al Treilea Reich li s-a atribuit un statut semi-divin, iar locațiile fizice asociate cu aceștia au devenit locuri de cult pentru pelerinaj. Cea mai faimoasă carte a sa este *Fulgerul și soarele* (1958), o lucrare de biografie istorică mistico-filosofică care se concentrează pe viețile lui Genghis Khan, Ahnaton și Adolf Hitler. Conform interpretării lui Savitri asupra credințelor ciclice ariene antice, aceste trei figuri sunt un „Om în timp", un „Om deasupra timpului" și, respectiv, un „Om împotriva timpului". În scrierile și corespondența postbelică a lui Savitri, și în special în această carte, devine clar că dorința ei supremă nu era să cultive o formă ocultă secretă și ezoterică de național-socialism, ci mai degrabă să stabilească o doctrină exoterică răspândită, care să îndeplinească atât nevoile mistico-religioase, cât și cele politice ale maselor „ariene" care ar urma-o. Deși Nicholas Goodrick-Clarke a scris o biografie academică a lui Savitri intitulată *„ Preoteasa lui Hitler "* (1998), acest studiu este departe de a fi complet. Multe pietre au fost lăsate neîntoarse și există indicii că o lucrare academică mult mai amănunțită despre viața lui Savitri va apărea în viitor.

Un corespondent al lui Savitri și unul dintre cei mai interesanți simpatizanți și cultivatori de mituri ai ocultismului nazist de după război este autorul și fostul diplomat chilian Miguel Serrano (n. Miguel Joaquín Diego del Carmen Serrano Fernández, 1917). Serrano și-a publicat primele cărți când avea puțin peste douăzeci de ani. A întreprins călătorii de explorare în sudul statului Chile și în Antarctica (1947-1948) înainte de a începe să lucreze ca ambasador al Chileului în India (1953-1962), în mai multe țări din Blocul Estic (1962-1964) și în Austria (1964-1970). În 1942, susține că a fost inițiat într-un ordin ocult chilian care practica magia rituală și yoga în tandem cu credința în Hitler ca salvator al „rasei ariene". La sfârșitul anilor 1950 și începutul anilor 1960, Serrano a corespondat cu

Hermann Hesse și C.G. Jung și i-a vizitat pe amândoi în Elveția în mai multe rânduri. Astfel, a fost inițiat în ceea ce Hesse numea „Cercul Hermetic" al căutărilor spirituale dedicate. Mica carte rezultată, cu experiențele lui Serrano, *C.G. Jung și Hermann Hesse: O înregistrare a două prietenii* (titlu original în spaniolă: *El círculo hermético*), a apărut pentru prima dată în 1966 și a trecut prin numeroase ediții. Jung sau Hesse - sau probabil majoritatea cititorilor lui Serrano din acea vreme - nu și-au dat seama că acesta fusese un hitlerist înfocat încă de la sfârșitul anilor 1930. Serrano a avut o serie de cărți traduse în engleză și publicate de edituri importante din anii 1960 până la mijlocul anilor 1980. Aceste lucrări se bazează pe teme poetice, mistice, inspirate de perioada petrecută în India și de studiile sale despre yoga, literatura romantică și mitologie. Cărțile sale s-au bucurat de o mică popularitate, fără îndoială în rândul unora dintre cititorii care devorau romanele lui Hesse. Ultima lucrare majoră a lui Serrano tradusă în engleză de o editură mainstream a fost *NOS: Cartea Învierii* (1984). Acest text nu face referiri evidente la Hitler sau la național-socialism, dar obsesiile sale mistice se îmbină perfect cu „Hitlerismul ezoteric" pe care Serrano îl susținea deschis la acea vreme în cărțile publicate în Chile. Deosebit de interesantă este anexa sa, „Dicționarul de inițiere a A-Mor", care oferă o glosă ariosofică pentru întreaga sa operă. În ultimii ani, aspectul hitlerist al operei lui Serrano a devenit mai cunoscut în afara cercurilor ezoterice naziste restrânse, în principal prin intermediul internetului. Distribuirea mai largă a acestor idei începuse deja într-o oarecare măsură în Germania în 1987, odată cu publicarea cărții *Das Goldene Band: Esoterischer Hitlerismus* (Banda de Aur: Hitlerismul ezoteric), o traducere a cărții spaniole a lui Serrano din 1978, *El cordón dorado.* Lucrarea a fost rapid indexată și interzisă de guvernul german, dar nu a trecut mult timp până când a apărut ca fișier descărcabil pe site-uri web de extremă dreapta în anii 1990.

„Hitlerismul ezoteric" al lui Serrano este o combinație aparte de fapte reale și fantezie. El încorporează și modifică multe dintre miturile expuse în cărți precum *Dimineața magicienilor,* legându-le cu abilitate cu idei spirituale extrase din yoga și tradițiile hinduse, gnosticism, romantismul german, mitologii tradiționale, teorii ale conspirației și știință speculativă. Aici, OZN-urile naziste se întâlnesc în ascunzători secrete sud-americane care oferă acces la pământul gol, unde cadre național-socialiste supraomenești se pregătesc magic pentru o bătălie cosmică iminentă. Biografia și ideile lui Serrano sunt mult prea complexe pentru a fi discutate

în detaliu aici, dar el ar trebui recunoscut ca un reprezentant viu destul de elegant al puterii pe care o conțin unele dintre aceste mituri, indiferent cât de improbabile sau nefondate ar părea.

Miturile: Concluzii

Putem observa că au existat unele aspecte ale național-socialismului care tindeau spre viziuni oculte sau cel puțin ofereau o alternativă la realitatea consensuală. Cu toate acestea, acest lucru nu a fost niciodată atât de răspândit încât întreaga mișcare nazistă să poată fi caracterizată drept un instrument al ocultismului, păgânismului sau satanismului.

Evident, mitul ocultismului nazist, al păgânismului și al satanismului a fost creat în timpul războiului de propaganda aliată. Această propagandă din timpul războiului a fost ulterior reelaborată pentru a fi utilizată în conturarea unei viziuni asupra istoriei care să ofere aliaților un teren moral superior în „cruciada lor împotriva răului”. Aceasta în ciuda faptului că această cruciadă fusese de fapt împotriva ideii *economice inacceptabile* a național-socialismului - în special a opoziției sale față de camătă și a izolaționismului său financiar. Această propagandă „ocult-nazistă” a avut și avantajul suplimentar de a-i exonera pe adevăratul vinovat fundamental al antisemitismului german: bisericile creștine (protestante și catolice) și campania lor seculară împotriva evreilor, numindu-i „ucigașii lui Hristos”. Această campanie antievreiască a lăsat o amprentă de neșters asupra psihicului colectiv al europeanului (și americanului) tipic al vremii. Majoritatea antisemiților nu erau motivați de idei păgâne - căci păgânii nu aveau niciun motiv convingător să fie antievrei - ci mai degrabă de animozități și suspiciuni creștine străvechi. Eforturile postbelice ale Bisericilor de a abate vina de la ele însele – unde aceasta este de drept – și de a o atrage asupra „forțelor oculte”, a păgânismului sau chiar a satanismului, reprezintă în mod clar un act de găsire a unui țap ispășitor în istoria lumii.

Dincolo de toate acestea, există un alt factor. Într-adevăr, acesta ar putea fi chiar cel mai important în ceea ce privește „succesul” popular al diferitelor legende despre Hitler și ocultism în al Treilea Reich. Acesta este simplul fapt că ideea ocultismului nazist creează o poveste extrem de captivantă și care stârnește imaginația. Este extrem de distractivă și vinde cărți, filme și emisiuni speciale de televiziune. Atractivitatea sa comercială este mult mai mare decât orice formă mai rațională a adevărului.

NOTE LA SECȚIUNEA I

---

1 Stein, citat de Charles Lawrie în „«Doctor Stone»: Walter Stein și Sfântul Graal” în John Matthews, ed., *The Household of the Grail* (Wellingborough: Aquarian, 1990), p. 130.
2 BAK (Arhivele Federale Germane) R43 II/822.
3 Walter Lacquer, Prefață la Wilhelm Wulff, *Zodiac și svastica* (New York: Coward, McCann & Geoghegan, 1973), pp. 6-7.
4 Christopher Jones, Prefață a traducătorului la Otto Rahn, *Cruciada împotriva Graalului* (Rochester, Vermont: Inner Traditions, 2006), p. xiii.

II. REALITATEA OCULTISMULUI NAZIST

Deși am risipit unele dintre miturile din prima parte a acestei introduceri, o întrebare mai amplă rămâne: Există o realitate în ideea ocultismului nazist? Aproape toți ocultiștii practicanți sau frățiile inițiatice secrete active în Germania înainte de preluarea puterii de către naziști au fost la un moment dat interzise și închise de către guvern. Ocultismul a fost folosit în propagandă, dar nu în mod deschis de către establishmentul german. Una dintre singurele excepții de la această regulă se găsește în secțiunea Ahnenerbe a SS, unde Heinrich Himmler a oferit sprijin pentru unele dintre propriile sale interese și pasiuni spirituale, cum ar fi folclorul, mitul și runele. În persoana lui Karl Maria Wiligut ne apropiem cel mai mult de orice implicare oficială a guvernului în vechiul curent intelectual *völkisch,* inițiat inițial de Guido von List și alții, iar Wiligut este cel care poate fi considerat un „ocultist nazist” practicant.

Misterul Wiligut

Operele scrise ale lui Karl Maria Wiligut – cunoscut și sub numele de Lobesam, Jarl Widar și Karl Maria Weisthor – sunt documente misterioase. Ar fi extrem de dificil să le înțelegem fără câteva cuvinte de introducere care să ofere un context pentru conținutul adesea inefabil al operei sale. Wiligut este, în anumite privințe, unic ca scriitor ezoteric. De exemplu, a scris relativ puțin (în comparație cu predecesorul său, Guido von List) și a publicat chiar mai puțin (o mare parte din opera sa rămâne în arhive). O bună parte din materialul său publicat este sub forma unor versuri rimate, frecvent ilustrate sau demonstrate cu ideograme sau rune. De asemenea, se distinge ca fiind cel mai cunoscut ezoterist care a avut un rang oficial în SS și care a produs lucrări ezoterice pentru *Reichsführer* -SS Heinrich Himmler. Prin urmare, opera lui Wiligut este cel mai apropiat lucru pe care îl avem de date primare și obiective pentru oricare dintre noțiunile adesea extrem de mitologizate de „ocultism nazist”.

Cu toți acești factori distinctivi, Wiligut a fost, de asemenea, în mare măsură un produs al *spiritului timpului* care i-a guvernat vremea și al influențelor care l-au precedat. Scopul acestei introduceri este de a oferi o biografie generală a lui Wiligut, împreună cu o discuție sistematică a

ideologiei sale ezoterice, a moștenirii acesteia și a posibilelor influențe asupra tradiției sale în ansamblu.

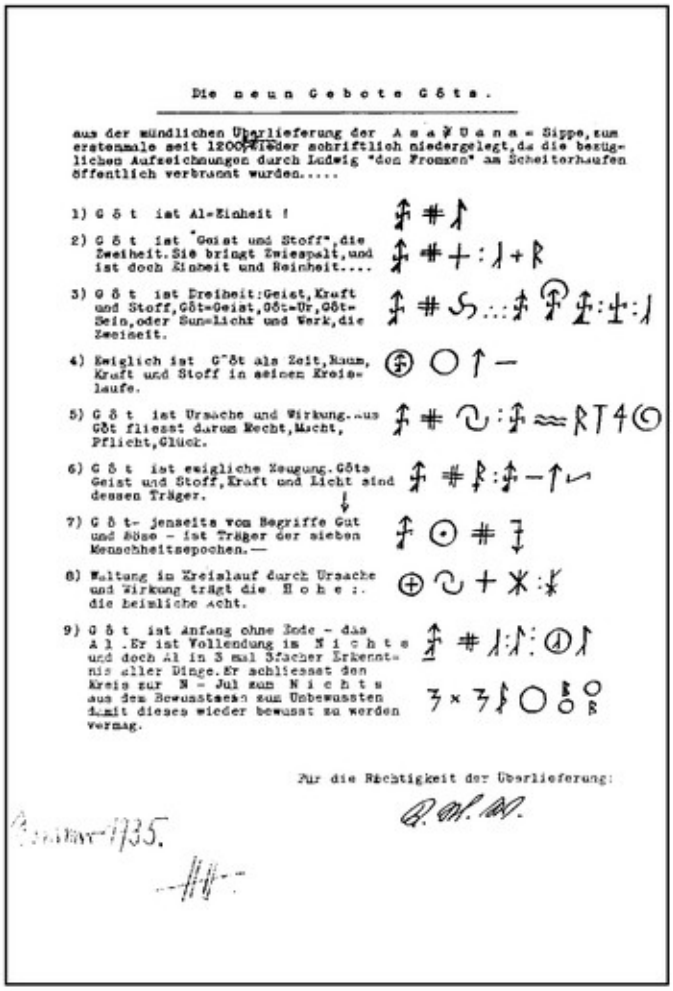

Die neun Gebote Gôts.

aus der mündlichen Überlieferung der A s a - U n n a - Sippe, zum erstenmale seit 1200 wieder schriftlich niedergelegt, da die bezüglichen Aufzeichnungen durch Ludwig "den Frommen" am Scheiterhaufen öffentlich verbrannt wurden.....

1) G ô t ist Al-Einheit !

2) G ô t ist "Geist und Stoff", die Zweiheit. Sie bringt Zwiespalt, und ist doch Einheit und Reinheit....

3) G ô t ist Dreiheit: Geist, Kraft und Stoff, Gôt-Geist, Gôt-Ur, Gôt-Sein, oder Sun-Licht und Werk, die Zweiheit.

4) Ewiglich ist G^ôt als Zeit, Raum, Kraft und Stoff in seinen Kreisläufe.

5) G ô t ist Ursache und Wirkung. Aus Gôt fliesst darum Recht, Macht, Pflicht, Glück.

6) G ô t ist ewigliche Neugung. Gôts Geist und Stoff, Kraft und Licht sind dessen Träger.

7) G ô t - jenseits vom Begriffe Gut und Böse - ist Träger der sieben Menschheitsepochen. —

8) Waltung im Kreislauf durch Ursache und Wirkung trägt die H o h e : die heimliche Acht.

9) G ô t ist Anfang ohne Ende - das A l . Er ist Vollendung im N i c h t s und doch Al in 3 mal 3fächer Erkenntnis aller Dinge. Er schliesset den Kreis zur N - Jul zum N i c h t s aus dem Bewusstsein zum Unbewussten damit dieses wieder bewusst zu werden vermag.

Für die Richtigkeit der Überlieferung:

Januar 1935.

„Cele 9 porunci ale lui Gôt” ale lui Wiligut

Această versiune manuscrisă dactilografiată prezintă corespondențele runice ale lui Wiligut cu textul. Este semnată cu inițialele sale și sintagma „Pentru autenticitatea tradiției”. Documentul este, de asemenea, parafat în creion de Heinrich Himmler ca fiind citit în vara anului 1935.

Wiligut este un om veșnic obscur. A fost o figură misterioasă în Austria începutului de secol XX, și-a publicat ideile doar în reviste puțin cunoscute

în anii 1930 și a devenit membru al SS-ului lui Himmler în 1933, unde a întocmit ceea ce semănau cu rapoarte private pentru șeful său. Prin urmare, locul său exact în cultura ocultă din Germania începutului de secol XX – și impactul asupra ei – este dificil de evaluat.

Viața regelui secret al Germaniei

PERIOADA TIMPURIE (1866-1919)

În momentul în care viața lui Wiligut devine remarcabilă în istoria ocultismului central-european, el era deja un om matur. A publicat prima sa carte, *Seyfrieds Runen* (Runele lui Seyfried), când avea treizeci și șapte de ani și era căpitan în armata austriacă.

Se știu puține lucruri despre viața anterioară a lui Wiligut. S-a născut pe 10 decembrie 1866, la ora 23:00, la Viena, din părinții unui ofițer de armată din a doua generație, Franz Karl Wiligut, născut la Budapesta în 1838. Conform unor surse, tatăl lui Wiligut era un om bine plasat în cercurile imperiale (Mund 1982: 13-14), care s-a transferat în poliție după căsătorie. La vârsta de paisprezece ani, Karl Maria a început să calce pe urmele tatălui și bunicului său și s-a înscris la Școala Imperială de Cadeți din Viena-Breitensee. În decembrie 1884 s-a alăturat Regimentului 99 Infanterie din Mostar, Herțegovina. Cariera militară a lui Wiligut a continuat rapid, fiind promovat la sublocotenent patru ani mai târziu, locotenent după alți patru ani, căpitan în 1903 și zece ani mai târziu maior. În timpul Primului Război Mondial, Wiligut a servit cu distincție în lupte grele pe frontul rusesc. Până la sfârșitul războiului, fusese promovat la gradul de colonel (*Oberst*) . [1] În urma prăbușirii Austriei în urma „Marelui Război”, Wiligut s-a retras din armată la 1 ianuarie 1919 și s-a stabilit la Salzburg.

În anii premergători Primului Război Mondial, Wiligut a fost activ și în alte domenii ale vieții. În 1907 s-a căsătorit cu Malwine Leuts von Treuenringen, care i-a născut două fiice, Gertrud (1907) și Lotte (1910), și un fiu, geamănul uneia dintre fiice. Băiatul a murit în copilărie. Moartea fiului său trebuie să-l fi afectat foarte mult pe Wiligut, deoarece el a învățat că tradiția sa putea fi transmisă doar fiului său cel mare. (Mund 1982: 16)

Din punct de vedere intelectual, Wiligut a fost și el activ. În 1903 a publicat *Seyfrieds Runen*. Acesta este un poem epic care repovestește legenda regelui Seyfried de Rabenstein. Legenda se concentrează pe o regiune geografică din jurul râului Taja, un afluent al râului March (numit

acum Morava în Republica Cehă). Într-o introducere datată 1902, Wiligut oferă o prezentare generală a poveștii și oferă propria sa interpretare naturist-mitologică. În 1908, potrivit lui Mund (1982: 18), Wiligut a scris „«Cele Nouă Porunci ale lui Gôt» pentru prima dată de la arderile de cărți ale lui Ludwig cel Pios”. Cam în aceeași perioadă, Wiligut l-a cunoscut și pe Theodor Czepl, membru al *Ordo Novi Templi* (ONT) al lui Jörg Lanz von Liebenfels din Viena. Cel mai probabil, Wiligut a fost introdus în cercul de ezoterici vienezi de către vărul său, Willy Thaler, care era membru al cercului Liebenfels.

În ceea ce privește apartenența la „ordine”, se știe că Wiligut a devenit membru al *Schlarraffia,* o lojă cvasi-masonică, în 1889. Nicholas Goodrick-Clarke notează că această lojă pare să nu fi avut legături cu grupuri sau idei naționalist-ezoterice (1985: 179). Numele lojei lui Wiligut era *Lobesam* („Demn de laudă”). El a folosit acest nume când a publicat pentru prima dată *Seyfrieds Runen.* A ajuns la gradul de Cavaler și la funcția de Cancelar înainte de a demisiona din lojă în 1909. Știind ce știm despre atitudinea grupurilor ezoteric-naționaliste față de masonerie și cvasi-masonerie, nu pare nerezonabil să presupunem că demisia lui Wiligut din *Schlarraffia* a survenit ca urmare a influenței membrilor ONT cu care s-a cunoscut cu un an înainte. [2]

Viena de la începutul secolului al XX-lea a fost un teren fertil pentru naționalismul ezoteric. În acest domeniu, cele două figuri cele mai importante și influente din oraș au fost Guido von List și Jörg Lanz von Liebenfels. List și Liebenfels se aflau în relații prietenoase și erau intimi ai acelorași cercuri orientate spre sistem. Lanz apare pe listele membrilor Societății Guido von List, iar List este menționat ca un familiar al ONT. Tânărul Lanz trebuie să fi fost cel puțin oarecum influențat de List, mai în vârstă și mai consacrat, care publicase lucrări literare și folclorice în Austria încă din anii 1870 și care a devenit centrul unui cult al personalității până în 1908. Între 1908 și 1919, List a publicat o întreagă serie de lucrări care subliniază forma sa de misticism runic și lingvistic. [3] Anii 1907-1908 au fost importanți și pentru Lanz von Liebenfels, deoarece în acea perioadă ONT-ul său (fondat inițial în 1900) a căpătat o contur definitiv.

PENSIONARE ȘI DETENȚIE (1919-1927)

În anii imediat următori retragerii lui Wiligut din armata austriacă în 1919, se pare că s-a aprofundat în studiile ezoterice. Se pare că Lanz von

Liebenfels, amintindu-și de potențialul lui Wiligut, l-a însărcinat pe Theodor Czepl cu reluarea contactului cu colonelul. Czepl l-a vizitat de trei ori și odată a petrecut chiar șapte săptămâni întregi cu el la Salzburg în iarna anilor 1920-1921. (Goodrick-Clarke 1985: 180)

Într-un raport către Lanz, Czepl a scris despre credința lui Wiligut că era „regele secret al Germaniei", ca moștenitor al *Ueiskuningului* sau „clanului sfânt". Mai mult, Wiligut a spus că el credea că Biblia își are originea în Germania și că, prin traduceri greșite și denaturări intenționate, a fost revizuită în forma sa actuală. Ca dar de rămas bun, colonelul i-a oferit lui Czepl o poezie intitulată „Deutscher Gottesglaube" (Credința germană în Dumnezeu), care trebuia să conțină „întreaga esență și doctrină a creștinismului irminic". [4]

La începutul anilor 1920, Wiligut s-a implicat din ce în ce mai mult și în afacerile politice. A editat o revistă, *Der eiserne Besen* (Mătura de Fier), care avea ca scop demascarea conspirațiilor evreilor, francmasonilor și romano-catolicilor (în special a iezuiților). (Goodrick-Clarke 1985: 182)

Acești ani au fost, de asemenea, dificili. Relația lui Wiligut cu soția sa se deteriorase încet de la moartea fiului lor bebeluș. Anii de după război au fost, de asemenea, dificili din punct de vedere psihologic și financiar. Se pare că interesele comerciale eșuate ale lui Wiligut (în special o fabrică de cherestea în parteneriat cu o veche cunoștință din armată), combinate cu interesul său crescând pentru afacerile ezoterice și cu situația maritală precară, au determinat soția sa să solicite declararea incompetentă a colonelului și internarea acestuia într-un spital de boli mintale.

Pe 29 octombrie 1924, în timp ce se afla la o cafenea din Salzburg cu prietenii, a sosit o ambulanță, au apărut însoțitorii și l-au reținut violent pe Wiligut - forțându-l chiar să îmbrace o cămașă de forță. Într-un raport depus peste un an mai târziu, principalele motive invocate de autorități pentru continuarea detenției lui Wiligut aveau legătură cu ideile sale cosmologice și religioase nefamiliare, printre care se număra ideea că „își urmărește originea până la Wodan". [5]

În perioada „internării" sale, Wiligut a reușit să mențină contactul cu colegii săi din cercurile ezoterice-naționaliste. Printre aceștia s-au numărat Emil Rüdiger, Friedrich Teltscher, Friedrich Schiller (ONT) și mai mulți membri ai Societății Edda (fondată de Rudolf John Gorsleben), de exemplu Werner von Bülow, Richard Anders (ONT) și Käthe Schaefer-Gerdau.

ELIBERARE ȘI SERVICIU ÎN SS (1927-1939)

După eliberarea sa din azil la începutul anului 1927, Wiligut a rămas la Salzburg și a primit vizitatori din Germania (cercul Edda) și din Viena (în principal frații ONT). În această perioadă, Wiligut și-a dezvăluit *Halgarita-Sprüche* (Farmecele Halgarita), care au fost transmise în principal elevului său Emil Rüdiger în anii 1928-1929. În toamna anului 1932, a primit-o pe Fräulein Frieda Dorenberg. Ea a fost membră a NSDAP chiar înainte de Adolf Hitler (avea numărul de membru 6) și era uneori numită „conștiința Partidului". De asemenea, a fost profund implicată în chestiuni ezoterice și a fost membră a Societății Edda. Ea, în cooperare cu alți membri ai Societății, a aranjat ca Wiligut să fie introdus ilegal în Germania cu o identitate falsă. Așadar, odată cu copiii săi crescuți și eliberat de sub supravegherea autorităților, Wiligut a fugit din Austria în 1932 și a început să trăiască în subteran lângă München, în suburbia Bogenhausen. Acolo a început să predea în contextul unui cerc ezoteric numit *Freie Söhne der Nord- und Ostsee* (Fiii Liberi ai Mării Nordului și Mării Baltice). În această perioadă, sub pseudonimul „Jarl Widar" [6], a început să scrie contribuțiile la revista *Hagal* (numită inițial *Hag All All Hag*), traduse în această carte.

Wiligut, acum la sfârșitul anilor șaizeci, era bine primit și foarte respectat în aceste cercuri *völkisch*. Este probabil ca cel puțin o parte din acest respect să provină din lunga și distinsa sa carieră militară și din serviciul său în luptă în „Marele Război".

Prietenul de lungă durată al lui Wiligut, Richard Anders, la acea vreme membru al SS, a fost cel care a jucat un rol esențial în prezentarea bătrânului colonel *Reichsführer-* ului SS, Heinrich Himmler. Național-socialiștii au venit la putere în Germania pe 30 ianuarie 1933. Mai târziu în acel an, Wiligut l-a întâlnit pe Himmler pentru prima dată la Detmold, la o conferință a *Nordische Gesellschaft.* La scurt timp după aceea, în septembrie 1933, Wiligut însuși s-a alăturat SS sub pseudonimul „Karl Maria Weisthor". *Curriculum vitae propriu al lui Wiligut,* pe care l-a scris el însuși în 1937 sub numele de „Karl Maria Wiligut-Weisthor", indică istoricul său trecut ca pacient într-o instituție de boli mintale.[7] Prin urmare, Himmler era conștient de trecutul său, dar l-a ținut secret.

Două luni mai târziu, Wiligut a fost numit oficial șef al Departamentului pentru Pre- și Istorie Timpurie, în cadrul *Rasse- und Siedlungshauptamt* (Biroul Principal pentru Rasă și Așezare) cu sediul la München. Din acest moment s-a dezvoltat o relație mai strânsă între Himmler și noul său consilier pe tema tradițiilor antice. În aprilie 1934, Weisthor a fost promovat la SS - *Standartenführer* (colonel). Deși această ramură a *Allgemeine* SS

(General SS) nu necesita expertiză militară și era mai degrabă un „ordin cavaleresc” decât o unitate militară, faptul că Wiligut deținuse gradul de *Oberst* (colonel) în armata austriacă și servise cu curaj în luptă i-a asigurat poziția în organizația lui Himmler.

Articolele lui Wiligut au continuat să apară în *Hagal-ul lui von Bülow* până în 1935. În primăvara acelui an, Wiligut a fost mutat de la München la Berlin, s-a stabilit în propria vilă de pe strada Kaspar Theyss nr. 33 și a devenit membru al personalului lui Himmler. Deși munca lui „Weisthor” era în anumite privințe similară cu cea a *Ahnenerbe* (departamentul SS care se ocupa de cercetarea istoriei ancestrale/culturale germanice antice, înființat în vara anului 1935), poziția sa era în esență separată de acel birou. Wiligut lucra personal pentru Himmler, în timp ce Ahnenerbe *făcea* parte dintr-o structură mai amplă, supusă unor standarde academice mai obiective.

Printre domeniile importante în care Wiligut a lucrat pentru Himmler s-au numărat conceptualizarea castelului Wewelsburg ca „centru al lumii”; proiectarea inelului SS; crearea diverselor ritualuri și proiectarea obiectelor ritualice care urmau să fie folosite în ceremoniile SS; și un flux constant de rapoarte despre chestiuni ezoterice de teologie, istorie și cosmologie, emise în mare parte în mod privat lui Himmler.

Castelul Wewelsburg este o structură din secolul al XVII-lea situată lângă Büren, în Westfalia. Himmler a văzut castelul pentru prima dată în 1933, în timpul unei călătorii de campanie a Partidului. Nu se știe sigur dacă Wiligut l-a însoțit în această călătorie; cu toate acestea, este cert că colonelul l-a influențat foarte mult în conceptualizarea castelului ca sediu mondial pentru un ordin de cavaleri - SS. (Hüser 1982: 33, 40) La scurt timp după ce Wewelsburg a fost transferat la SS, a devenit sediul Gesellschaft *zur Förderung und Pflege deutscher Kulturdenkmäler* (Societatea pentru Promovarea și Îngrijirea Monumentelor Culturale Germane) și ulterior a fost transformat într-o „academie nordică” pentru educația ideologică - sau inițierea - liderilor SS. A fost din ce în ce mai mult conceptualizat ca un Castel-Ordin (*Ordensburg*) și a fost remodelat pentru a deveni spațiul ritualic pentru ceremonii specifice cercului de elită al lui Himmler din cadrul SS.

Central pentru acest cult era turnul nordic al castelului. Cel mai jos spațiu din acest turn, bolta, a ajuns să fie denumit „Walhalla” - Sala Ucișilor. Deasupra acestei bolți se află camera colonadei, pe podeaua căreia este inscripționat cel mai distinctiv simbol al castelului Wewelsburg:

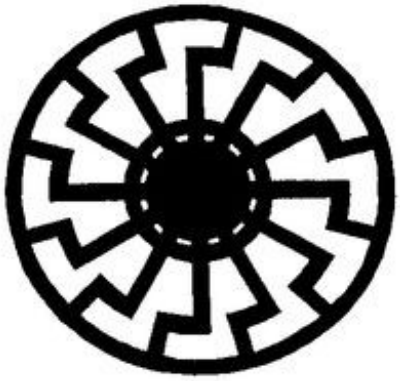

Sala colonadelor urma să devină camera rituală centrală a ordinului cavalerilor SS, așa cum și-au imaginat Himmler și Wiligut.

Acest castel urma să fie centrul de comandă suprem pentru campaniile culturale, precum și militare, pentru răspândirea unui nou imperiu arian și, în concepția lui Himmler și Wiligut, un bastion împotriva „suboamenilor" invadatori din est - bolșevicii.

Wewelsburg a devenit un mare depozit pentru tot felul de tradiții, ritualuri și obiecte SS. La sfârșitul războiului, pe măsură ce trupele americane se apropiau de regiune, castelul a fost aruncat în aer pe 31 martie 1945 de către oameni SS care acționau la ordinele lui Himmler. Trei zile mai târziu, trupele americane au intervenit și au securizat situl. În ceea ce privește ce s-a întâmplat cu o mare parte din materialele și documentele adăpostite inițial în *Ordensburg,* există trei răspunsuri: o parte din ele trebuie să fi fost îndepărtate înainte de detonarea clădirii; o parte din ele au fost jefuite de localnicii din satul apropiat în cele trei zile dintre detonare și sosirea americanilor; iar restul a fost jefuit de soldații americani.

Cel mai important obiect de cult al SS este „inelul cu capul morții" [*Totenkopfring*]. Wiligut este pe scară largă creditat cu designul său. (Hunger 1985: 164) Textul unui document în care li s-a oferit inelul oamenilor SS spune:

Îți dăruiesc inelul cu capul morții al SS-ului.

Este:

Un semn al loialității noastre față de *Führer,* al supunerii noastre neclintite față de superiorii noștri și al solidarității și camaraderiei noastre de nezdruncinat.

Castelul Wewelsburg din Westfalia
O gravură antică a „Wevelszburg” de către artistul JG Rudolphi, circa 1630.

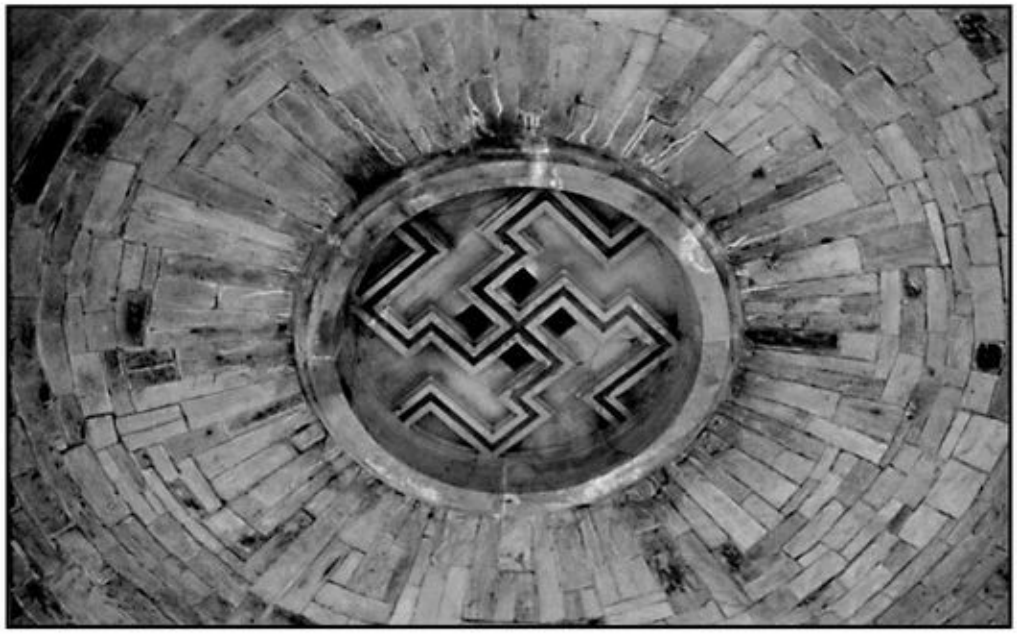

Două motive din Wewelsburg
SUS: Emblema podelei de marmură compusă din 12 rune Sig radiale, din sala colonadei din turnul nordic.
JOS: Vârful interior al plafonului bombat al „Walhallei” sau bolții, care se află sub sala cu colonade. Găurile din jurul axei centrale a svasticii contribuie la acustica unică a camerei.

Capul de mort este un avertisment să fim pregătiți oricând să ne riscăm propriile vieți individuale pentru viața întregului colectiv.

Runele opuse capului morții sunt semne sfinte din trecutul nostru, cu care am fost reconectați prin filosofia național-socialismului.

Cele două rune Sig simbolizează numele echipei noastre de protecție [*Schutzstaffel*].

Svastica și runa Hagall ne mențin atenția asupra credinței noastre de nezdruncinat în victoria filosofiei noastre.

Inelul este încoronat de jur împrejur cu frunze de stejar, frunzele bătrânului arbore german.

Acest inel nu poate fi vândut și nu este permis să fie transferat către alte persoane.

La retragerea dumneavoastră din SS sau din viață, acest inel trebuie returnat Reichsführer-ului *SS* .

Copierile și imitațiile sunt pedepsite prin lege și trebuie să le protejați de acestea.

Poartă inelul cu onoare!

Heinrich Himmler

Conform lui Hüser (1982: 66-67), inelele soldaților SS care muriseră în luptă erau depozitate într-un loc special în Walhalla; cele ale soldaților SS care plecaseră în alte circumstanțe erau, în general, topite. Hüser relatează, de asemenea, că depozitul de „sute” de inele, care rezistaseră exploziei și incendiului, precum și eforturilor locale de a jefui castelul, a fost în cele din urmă jefuit de soldații americani.

De asemenea, se pare că Wiligut a jucat un rol esențial în crearea ritualurilor SS și în proiectarea obiectelor ceremoniale utilizate în îndeplinirea unor astfel de ritualuri. În arhivele SS a fost descoperită o transcriere completă a unui ritual de dare a numelui pe care Wiligut l-a

condus pentru fiul nou-născut al ofițerului SS Karl Wolff și la care a fost prezent și Himmler însuși. O traducere a documentului apare ca Anexa C în această carte. Wiligut a prezidat, de asemenea, ritualuri conexe la Wewelsburg. (Goodrick-Clarke 1985: 187) O mare parte din designul ritualului pare să se fi concentrat pe ceremoniile de căsătorie pentru oamenii SS și miresele lor. Aceste ceremonii aveau un aspect eugenic, prin faptul că liderii SS și miresele lor trebuiau să-și demonstreze moștenirea ariană, urmărind-o cel puțin până în 1750. Un obiect proiectat de Wiligut a fost un bol în care li se prezentau pâine și sare miresei și mirelui - capacul acestui vas era decorat cu un „sigiliu pentru Got”:

Aceasta este o rună de legătură pentru GOT. (Hunger 1984: 164) Comandantul Wewelsburgului, Manfred von Knobbelsdorff, a fost un adept entuziast al lui Wiligut și a implementat multe ritualuri ale tradiției lui Wiligut.

Unul dintre cele mai importante și misterioase aspecte ale operei „magice” operative a lui Wiligut a apărut sub forma enigmaticelor Farmece Halgarita menționate anterior, care erau mantre din tradiția Wiligut menite să amplifice memoria ancestrală și să faciliteze reapariția credinței irministe. O colecție completă a acestora, extrase din materiale de arhivă, este inclusă în secțiunea „Texte” a acestei cărți.

De-a lungul anilor 1933-1939, Wiligut a produs o serie de rapoarte pentru Himmler pe o varietate de subiecte relevante pentru religia ezoterică, teologie, istorie și chiar politică. Un document prezintă ideile lui Wiligut despre necesitatea reconfiscării proprietăților însușite de Biserică de la adepții indigeni ai credinței antice. (Hüser 1982: 205)

În acești ani de activitate intensă, Wiligut era deja un bărbat în vârstă, între sfârșitul anilor șaizeci și începutul anilor șaptezeci. Sănătatea și nivelul său general de energie nu erau, aparent, potrivit ritmului agitat din centrul birocrației național-socialiste germane, așa că a fost „tratat” cu medicamente de către medicii SS. Se pare că aceste medicamente au avut

efectul de a provoca anumite schimbări de personalitate, inclusiv dependența crescândă a colonelului de tutun și alcool.

Designul SS Totenkopfring al lui Wiligut

Coperta acestui număr din februarie 1943 al ziarului intern *SS Leitheft* jurnalul înfățișează însemnele *Ordensring* („inelul de ordine" al SS, adică *Totenkopfring* sau „inel cu cap de mort"), care înconjoară un vultur al Reich-ului și o svastică. Deși se presupune că Wiligut a proiectat inelul, artistul care a realizat desenul de mai sus a fost Hans Klöcker. Același motiv se regăsește și pe placa de lemn de la pagina următoare.

O placă de lemn sculptată despre care se spune că a fost folosită în ceremoniile de premiere pentru inelul SS cu capul morții. Textul spune: „Echipele de Protecție [SS] ale *Führer.* ”

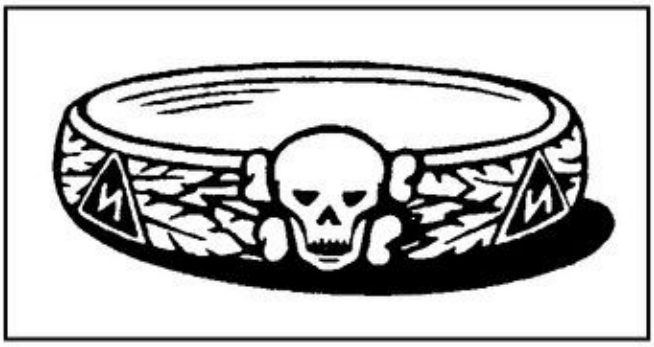

Reprezentare artistică a inelului cu cap de mort din cântecul SS. Într-un efort de a descuraja încercările de fabricare a copiilor ilicite ale inelului, Himmler a interzis publicarea fotografiilor acestuia.

În cursul vieții lui Wiligut, acesta a avut întâlniri cu o serie de alți naționaliști ezoterici cunoscuți. Unii dintre aceștia par să fi fost profesorii săi, mulți i-au fost studenți, iar alții colegi. Nu se știe sigur cât de bine i-a cunoscut Wiligut pe oameni precum Guido von List și Lanz von Liebenfels. Legăturile sale cu acesta din urmă par să fi fost mai puternice, deoarece mulți dintre contactele sale erau membri ai ONT. Desigur, principalii studenți ai lui Wiligut au fost Emil Rüdiger și Friedrich Teltscher, care au dezvoltat și publicat în continuare idei înrădăcinate în sistemul lui Wiligut. Dar dincolo de aceștia, există și alții pe care Wiligut i-a întâlnit în anii săi SS și care merită discutate.

Una dintre cele mai enigmatice figuri ale SS a fost Otto Rahn, despre care am vorbit deja pe scurt în prima parte a acestui eseu. În tinerețe, Rahn a petrecut o perioadă la sfârșitul anilor 1920 și începutul anilor 1930 în regiunea Pirineilor din sudul Franței, efectuând cercetări asupra sectei catare și asupra posibilității ca Sfântul Graal să facă parte din comoara lor încă ascunsă. În 1933, a publicat cea mai importantă lucrare a sa: *Kreuzzug gegen den Graal* (Cruciada împotriva Graalului). Dar, spre mijlocul anilor 1930, problemele financiare l-au forțat să se întoarcă în Germania, unde, în aprilie 1936, alăturat Mișcării, s-a alăturat SS. Rahn fusese în contact personal cu Wiligut și fusese angajat civil al SS timp de aproximativ un an înainte de aceasta. A fost imediat inclus în statul major al *Reichsführer*- SS și, prin urmare, a lucrat îndeaproape cu Wiligut. Rahn, la fel ca „Weisthor”, a intrat în SS cu un secret personal. Rahn era homosexual, ceea ce putea duce la o condamnare la moarte dacă era descoperit. În timp ce se afla în

SS, Rahn a întreprins călătorii de cercetare în locații din Germania și chiar în Islanda, deși nu a fost niciodată într-o expediție oficială SS în sudul Franței, așa cum se relatează uneori. În 1937, Rahn a publicat a doua sa carte: *Luzifers Hofgesind: Eine Reise zu Europas guten Geistern* (Suita lui Lucifer: O călătorie către spiritele bune ale Europei). Acesta este un fel de jurnal de călătorie ezoteric în care Rahn povestește semnificația diferitelor peisaje și monumente din sudul Franței, Italia, Germania și Islanda. Rahn a ținut prelegeri în cercurile SS pe tema *Luzifers Hofgesind,* adică că Lucifer este aducătorul iluminării și dușmanul Dumnezeului evreu și că suita lui Lucifer îi include pe toți acei „spirite bune" care luptă pentru această iluminare. Rahn era foarte plăcut atât de Wiligut, cât și de Himmler. Himmler a încercat să-i ofere lui Rahn toate oportunitățile de a supraviețui în SS, în fața rapoartelor persistente despre activitatea sa homosexuală. Cel mai probabil, Rahn a ajuns să creadă că va avea un sfârșit rușinos în SS, așa că, pentru a preveni acest lucru, a rătăcit în munții de lângă Söll, Austria, a băut o sticlă de băutură alcoolică și s-a lăsat pradă frigului iernii. Himmler a jelit personal pierderea lui Rahn.

Un alt ezoterist cu care Wiligut a avut relații pozitive a fost Günther Kirchhoff (1892-1975). [8] La prima vedere, aceasta ar putea părea o alianță improbabilă, deoarece Kirchhoff era membru al Societății Guido von List. Wiligut începuse să corespondeze cu Kirchhoff în primăvara anului 1934 și îi raportase cu entuziasm lui Himmler despre scrierile lui Kirchhoff. Cu recomandarea bună a lui Wiligut, Himmler l-a susținut pe Kirchhof f, dar Ahnenerbe, care avea un nivel mai ridicat de standarde academice, a respins scrierile lui Kirchhof f ca fiind „fanteziste". Cu toate acestea, Himmler a continuat să-l susțină pe Kirchhof f, care a scris rapoarte despre chestiuni ezoterice pentru *Reichsführer*- SS până în 1944. Multe dintre ideile lui Kirchhoff par să fi fost inspirate de List și/sau Wiligut; cu toate acestea, studiile sale geomantice, pe care le-a combinat cu o geopolitică ezoterică, sunt cele care fac ca lucrările sale să fie remarcabile. Spre sfârșitul vieții sale, Kirchhoff a scris o analiză a evenimentelor bazată pe teoriile sale, intitulată „Das politische Rätsel Asien aus Ortung erschlossen" (Enigma politică a Asiei rezolvată prin localizare). (Vezi Mund 1982: 260-74) Bazându-se pe ideea că anumite puncte de putere de pe suprafața Pământului sunt aranjate în modele hexagonale, cei care cunosc acest secret l-ar putea folosi în avantajul lor. Această teorie explică orașul austriac Viena ca fiind cheia controlului Asiei și explică relația secretă a Vienei cu anumite „puncte de putere" din Asia Centrală.

Alți ezoterici ai vremii nu au fost atât de bine primiți de Wiligut. Se spune că influența lui Wiligut a dus la arestarea și internarea lui Ernst Lauterer într-un lagăr de concentrare. [9] După cum au observat observatorii, Lauterer era un om cu o mitologie personală similară cu cea a lui Wiligut. În 1911 – sub numele de „Tarnhari" (Cel Ascuns) – Lauterer i-a scris bătrânului maestru, Guido von List, și i-a povestit cum era șeful clanului secret Volsung al eroului semi-divin Siegfried. Această corespondență este prezentată subliniată în biografia oficială a lui Guido von List scrisă de J. Balzli, publicată în 1917. [10] Ulterior, Lauterer-Tarnhari a devenit membru al Societății Guido von List. Se pot specula asupra naturii fricțiunilor dintre Wiligut și Lauterer.

Ezoteristul italian Julius Evola (1898-1974) este o altă figură cu care Wiligut a avut divergențe. La sfârșitul anilor 1930, Evola ținea prelegeri în Germania, așa că SS a început o anchetă pentru a determina compatibilitatea sa ideologică cu național-socialismul. Wiligut a fost însărcinat să evalueze lucrarea lui Evola din 1933, *Heidnischer Imperialismus* (Imperialismul păgân), precum și prelegerile sale. Într-un raport datat 2 februarie 1938, Wiligut a concluzionat că Evola nu cunoștea adevărata istorie și tradiție ezoterică germanică (așa cum o vedea Wiligut) și că filosofia sa mediteraneană era fundamental diferită de cea a Nordului. Recomandările lui Wiligut au fost acceptate, iar activitatea ulterioară a lui Evola în Germania a fost oficial descurajată. [11]

PENSIONARE ȘI DECES (1939-1946)

Colonelul a continuat să fie un favorit al lui Himmler, dar se pare că a avut și o varietate de dușmani în cadrul SS. Istoricul Ulrich Hunger (1984: 169) relatează că a existat o opoziție semnificativă față de Wiligut și alți „runologi ezoterici" din Ahnenerbe și o serie de lideri SS influenți. Șeful statului major personal al lui Himmler, Karl Wolff, a avut aparent suficiente motive să fie suspicios. În noiembrie 1938, a vizitat-o pe soția lui Wiligut, Malwine, la Salzburg. În timp ce se afla acolo, a aflat despre certificarea lui Wiligut de incompetență mintală, permițând astfel altor adversari ai lui Wiligut din SS accesul la aceste dovezi dăunătoare. Bătrânul colonel a devenit o răspundere politică internă. În februarie 1939, Wolff a dizolvat biroul lui Weisthor și i-a permis să se retragă. Data oficială a retragerii este listată ca fiind 28 august 1939, iar motivul invocat este sănătatea precară și

vârsta înaintată. Se spune că Himmler a păstrat sentimental inelul, pumnalul și sabia SS ale lui Wiligut. (Goodrick-Clarke 1985: 190)

La doar o lună după retragerea lui Wiligut, germanii au invadat Polonia, punând în mișcare ostilitățile celui de-al Doilea Război Mondial. „Rasputinul lui Himmler" a petrecut întreaga durată a războiului într-o stare de sănătate precară și practic în uitare. Elsa Baltrusch, membră a personalului personal al lui Himmler, a fost desemnată să-i fie „menajera". Ea i-a rămas loială lui Wiligut până la moartea sa. La început li s-a oferit cazare în Aufkirchen, dar în mai 1940 au putut să se mute la Werderhof în legendarul oraș Goslar al lui Wiligut. Din păcate, locuințele lor au fost rechiziționate de autoritățile medicale în 1943 și au fost mutați într-o pensiune SS de pe Wörthersee, în Austria. La sfârșitul războiului, Wiligut a fost repartizat într-o tabără de refugiați de către forțele de ocupație britanice. I s-a dat permisiunea de a se întoarce la Salzburg, dar era nemulțumit acolo de familia sa înstrăinată și, prin urmare, a obținut documente care să-i permită să călătorească la familia doamnei Baltrusch din Arolsen, în nordul Germaniei. În această etapă, Wiligut era lucid doar ocazional și se spune că își recita mantrele încontinuu. La sosirea în Arolsen în ziua de Crăciun din 1945, Wiligut a suferit un accident vascular cerebral. A murit câteva zile mai târziu, la ora 7:00 dimineața, pe 3 ianuarie 1946. Este înmormântat în cimitirul din Arolsen. [12] Inscripția sa pe piatra funerară spune: *Unser Leben geht dahin wie ein Geschwätz* (Viața noastră trece ca o vorbărie inactivă). (((Mund 1982: 291)

Ideologia lui Wiligut

Cu excepția celor mai generale aspecte, este dificil să se determine conținutul exact al tradiției Wiligut dincolo de ceea ce a scris el însuși. Elementele cheie în structura învățăturii lui Wiligut sunt ideile sale despre teologie (de exemplu, concepțiile *Gôt* / *Gotos* pe care le explorează în poezia sa) și istorie, precum și poziția tradiției familiei sale în acea istorie, precum și o modalitate specifică de a înțelege Runele. Este clar, însă, că fie a dezvoltat aceste idei în timp, fie a ales doar să le dezvăluie treptat.

TEOLOGIA SECRETĂ

Deși nu exista niciun semn al acestui lucru în primele scrieri ale lui Wiligut, în afară poate de utilizarea a ceea ce părea a fi sentiment creștin ortodox în

poezia sa, Wiligut avea să dezvăluie în cele din urmă că religia originală a popoarelor germanice nu era „Wotanismul”, ci ceva ce el identifica drept „Irmin-Creștinism”. În structura acesteia, el urmează o idee exprimată de Guido von List, care vedea „Armanismul” (înrudit cu Irminismul) ca predecesorul *ezoteric și fundalul* „Wuotanismului” mai *exoteric.* [13] Diferența constă în faptul că List considera Armanismul și Wuotanismul ca funcționând în mod cooperativ în istorie, ca modele de dezvoltare, în timp ce Wiligut considera o dispută și o discordie ancestrală între „Irmin-Creștinism” și „Wotanism”. Pentru Wiligut, „Wotanismul” întruchipa toate acele aspecte teologice și mitologice păgâne din *Edda* și din alte surse nordice vechi care i se păreau „străine” sau „dezgustătoare”. Aceste sentimente sunt clarificate în „Șoaptele lui Gotos - Cunoașterea Runelor”. Deși contrastul dintre Wotanism și Irminism fusese exprimat anterior, nu fusese niciodată formulat în termeni atât de antagonici. Efortul de a remitologiza creștinismul ca o „religie ariană” s-a bucurat de o bună primire în rândul multor național-socialiști din vremea lui Wiligut. [14]

Este posibil ca *adepții* lui Wiligut să fi făcut din creștinismul său irminist o parte mai importantă a ideilor sale decât era inițial. Surse „obiective”, cum ar fi raportul despre starea mentală a lui Wiligut în timpul evaluării sale de către autoritățile statului la mijlocul anilor 1920, menționează mai întâi că el spune că „nu are nicio legătură cu Wotan”, dar mai târziu declară că „își urmărește originea din Wodan, dar susține că nu descinde dintr-o divinitate, ci dintr-un om despre care se spunea că are caracteristici speciale”. (Mund 1982: 40-41) Din aceasta este clar că el a văzut o diferență între propriile sale credințe și wotanism, cel puțin într-o oarecare măsură, dar că relația sa cu Wotan era încă destul de ambiguă.

ISTORIA SECRETĂ

Învățăturile meta-istorice ale lui Wiligut nu sunt complet explicite în propriile sale scrieri publicate. Știm cele mai multe despre acestea din lucrările lui Emil Rüdiger - așa cum sunt rezumate de Mund (1982: 153-80). Multe dintre evenimentele din această istorie secretă sunt extrase din sage islandeze și din istoria germană; cu toate acestea, datele atribuite acestor evenimente sunt proiectate înapoi în timp în proporții uimitoare. Acest tip de cronologie ezoterică datorează cel puțin ceva învățăturilor teosofice ale lui H.P. Blavatsky, în special așa cum sunt publicate în Vol. II al *Doctrinei sale Secrete.*

Temele dominante în tradiția Wiligut a istoriei ezoterice includ dezvoltarea ramurilor umanității din „copiii luminii” (*Kymris*). [15] și „copiii de piatră”; conflictul dintre Irmin-Kristiani (din clanul Asa-Uana) și Wotaniști; importanța regiunii Goslar și a regiunii muntoase Harz pentru meta-istorie; și rolul cheie jucat de un erou cultural pe nume Teut, pe care Mund îl compară cu Hermes cel grec și cu Thoth cel egiptean.

Această meta-istorie, care încă așteaptă o sinteză și o expunere finală, este cel mai probabil să fie interpretată într-un mod util ca o alegorie mitică pentru dezvoltarea conștiinței în umanitate de-a lungul timpului.

RUNOLOGIA LUI WILIGUT

Cea mai clară, cea mai autentică și poate cea mai semnificativă parte a tradiției Wiligut care a supraviețuit până la noi intactă este „Cheia runică”. Această cheie, care este într-adevăr un model diferit de cel folosit de Guido von List, este expusă în contribuțiile sale la *Hagal* și pare a fi partea învățăturii sale care i-a afectat cel mai profund pe studenții săi. Când Mund l-a intervievat pe Richard Anders, la câteva decenii după moartea lui Wiligut, Anders a declarat pur și simplu: „Asta este tot ce am învățat de la Wiligut” și a prezentat următoarea ecuație:

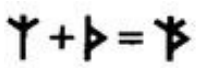

Poate părea excesiv de enigmatic, dar odată ce înțelegem secretul esențial *circulator* al runelor al lui Wiligut, aceste semne își capătă adevăratul sens, iar afirmația lui Anders este clarificată. În acest sens, ar trebui citit articolul scris de Gabriele Dechend, „Cosmosul în concepția strămoșilor noștri” (Anexa B din această carte). Acest articol este o elaborare și o explicație a învățăturii lui Wiligut, publicată pentru prima dată în *Hagal* în 1935.

Cea mai elaborată și cuprinzătoare tratare a runologiei sale personale de către Wiligut apare în „Șoaptele lui Gotos - Cunoașterea Runelor” (1934). Evident, Wiligut nu este interesat de datele runologice culese din surse nordice vechi și engleze vechi - acestea sunt, pentru el, forme decadente. Runologia sa se bazează pe un concept central subiacent al circulației cosmice Spirit-Energie-Materie. În acest sens, Wiligut vede cosmosul ca fiind dinamic, dar neschimbat. Acesta urmează în mod continuu aceleași

legi. *Schimbarea* este apariția lumii pentru oamenii care se află în diferite etape ale dezvoltării lor și care, prin urmare, văd lumea ca și cum ar fi într-un flux constant.

Așadar, pentru Wiligut, *runologia* era în primul rând studiul acestui sistem ezoteric de circulație cosmică, codificat de forme runice. Doamna Schaefer-Gerdau spunea despre acest tip de runologie:

> Acum, prin munca Dr. Teltscher, a Colonelului Wiligut și a [Emil] Rüdiger, nu mai trebuie să privim Runele doar ca pe niște litere, ca pe un fel de alfabet primordial, ci, prin intermediul ordinii dinamice și cosmice, am ajuns să realizăm că Runele sunt o „a treia" cheie pe lângă număr și sunet (ton) și sunt de fapt semne conștiente pentru Energie, în special pentru Energia rarefiată și fluxurile de radiații, așa cum facem și în miturile noastre. (Mund 1982: 181-82)

Esențial pentru înțelegerea runologiei lui Wiligut este conceptul a două tipuri diferite de circulație - una verticală și una orizontală - care se intersectează într-un punct central. Circulația orizontală este cea materială, care oferă impulsul spre formă și spre *viață*. Aceasta este numită și Runa *tel* și este văzută ca fiind feminină și aparținând Mamei Pământ. Circulația verticală este una spirituală și oferă principiul creativ.

Hag All
All Hag

Zeitschrift für Arische Freiheit

Monatlich abgeschlossene Hefte über Sinndeute der Edda als Mythos und Bericht, Runen als Sprache, Zahl, Symbol, Wappen, Ortsname, Bauwerk als „redende Zeichen" von

Ur-Sprache, Ur-Schrift, Ur-Sinn

Herkunft des Brauchtums in Volkstum und Handwerk. Arische Ueberlieferung.

wird Gleiches nur von Gleichem verstanden

Edda-Gesellschaft e. V.

Verlag Edda-Gesellschaft, Leitung: Werner von Bülow
Mittenwald in Ober-Bayern
11. Jahrgang 1934
4. Heft für Ostermond (April)

Hag All All Hag **(mai târziu *Hagal*)**

Revista Societății Edda, fondată de RJ Gorsleben. Werner von Bülow a preluat funcția de redactor după moartea lui Gorsleben, în 1930. Articolele lui Wiligut au apărut mai târziu în acel deceniu sub numele de „Jarl Widar". Motto-ul revistei este: „Ceea ce seamănă se înțelege doar prin ceea ce seamănă".

Acolo unde aceste două tipuri de circulație se intersectează, apare conștiința, forma și viața și are loc o apariție a unei Ființe Materiale a

Spiritului sau o germinare a unității, reprezentată de Runa *Nu* ᚾ . Acest semn indică o *schimbare* a Nevoii.

Așa-numita cruce Irmin utilizată de Wiligut ilustrează, sub forma unui model cu patru poli, procesul într-un alt mod:

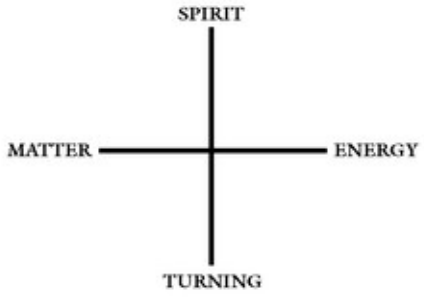

Cheia constă în capacitatea circulației descendente de-a lungul polului vertical de a fi inversată (*înclinată*), astfel încât să poată fi făcută să se ridice din nou.

Cu această cheie fundamentală și cu informațiile despre aceasta furnizate în articolul lui Frau Winckler-Dechend (Anexa B), materialul runic prezentat în „Șoaptele lui Gotos - Cunoașterea runelor” poate fi citit cu o mai mare perspicacitate.

Principala contribuție ideologică a lui Wiligut constă în prezentarea sa puternică și legată de tradiție a conceptelor care înconjoară o istorie ascunsă și în concepția sa despre Rune ca descrieri ale circulației diferitelor tipuri de *energie.* Ideile sale par cu atât mai convingătoare pentru unii datorită gradului în care atât de mulți dintre contemporanii săi par să fi fost influențați de ceea ce a spus *sau de modul în care a spus-o.* Enigma care a fost Wiligut este probabil atât de strâns legată de prezența sa personală, încât s-ar putea să nu putem niciodată să-i înțelegem pe deplin ideile doar prin cuvântul scris.

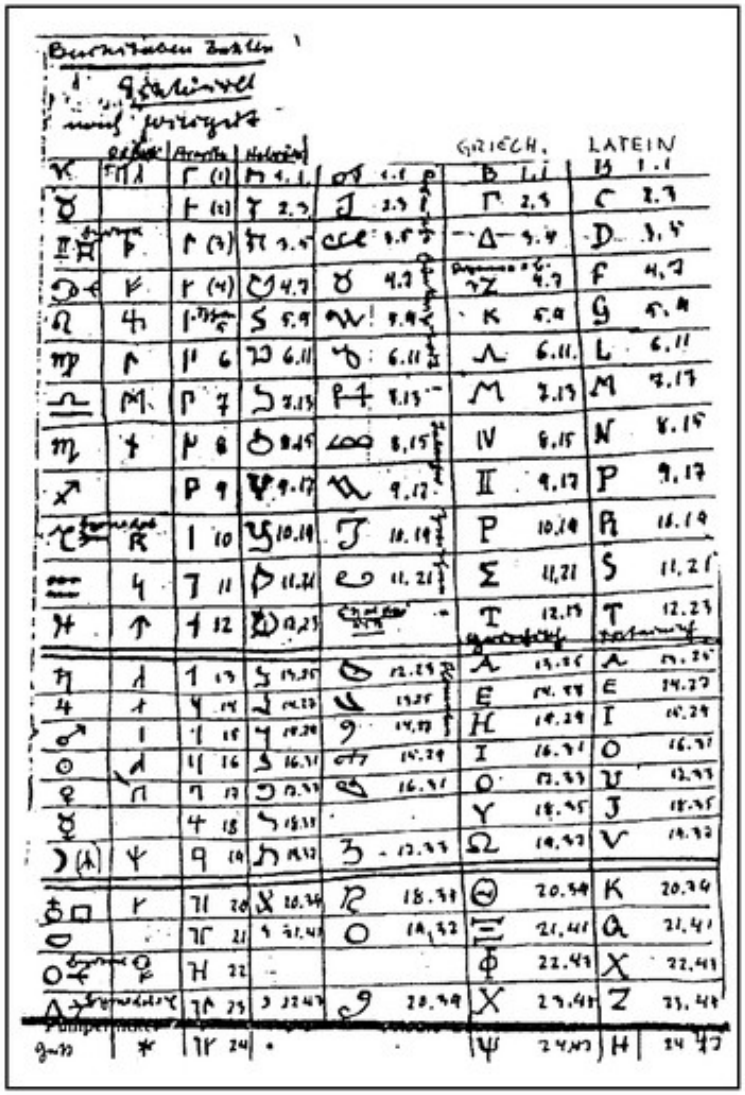

„Cheia runică” a lui Wiligut

Un document din materialul de arhivă al studenților săi.

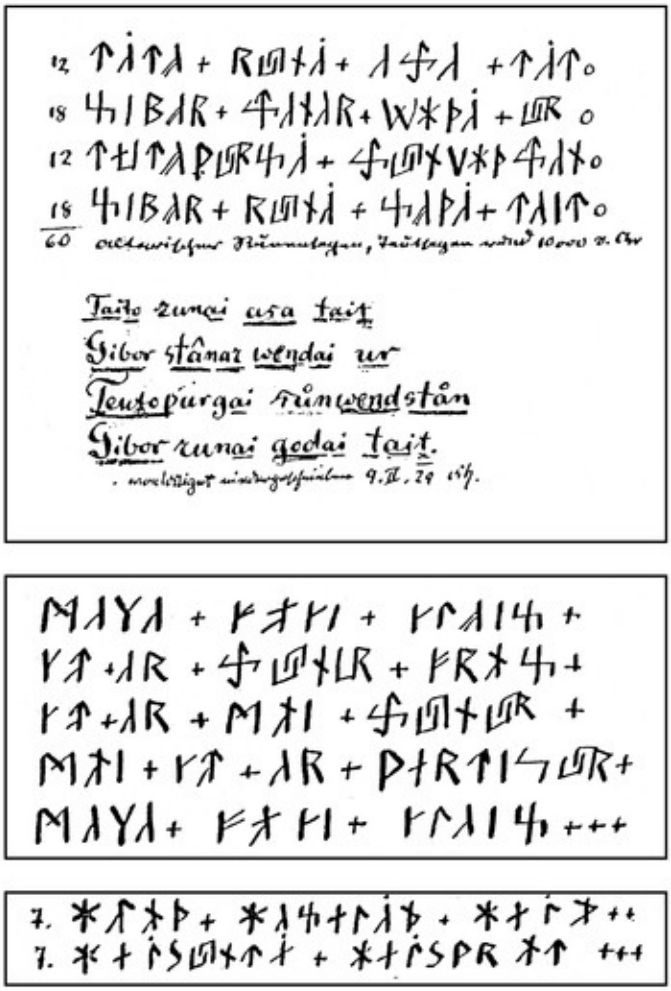

Farmecele Halgarita a lui Wiligut, 1928-29

Variații runice din lucrările studenților lui Wiligut.
SUS: Nr. 60, cu traducere în alfabetul roman.
MIJLOC: Nr. 68.
JOS: Nr. 77.

Moștenirea lui Wiligut

Moștenirea lui Karl Maria Wiligut a fost destul de obscură în comparație, de exemplu, cu cea a lui Guido von List. Wiligut a predat în cercuri mici (deși influente), nu și-a publicat niciodată ideile într-un mod sistematic și nu a lăsat nicio școală de inițiați organizați care să-i continue opera. Chiar și prin

propria sa definiție aparentă a tradiției sale, lipsa unui moștenitor masculin a pus capăt moștenirii ezoterice Wiligut în sensul cel mai fundamental. Unul dintre principalele obstacole în calea moștenirii Wiligut constă și în faptul că lucrările sale au fost publicate în revistele destul de obscure *Hag All All Hag* și *Hagal,* care rămân greu de găsit. Cealaltă modalitate prin care ideile lui Wiligut au primit atenție după moartea sa a fost prin lucrările a doi dintre studenții săi, Emil Rüdiger și Friedrich Teltscher, dar nu este sigur în ce măsură scrierile lor derivă din tradiția Wiligut sau ar trebui atribuite propriilor idei sau elaborări ale autorilor. În plus, lucrările publicate ale acestor două persoane sunt, de asemenea, extrem de rare. Un lucru pare consistent: cei care l-au întâlnit și au studiat personal cu Wiligut au părut profund impresionați de profunzimea înțelepciunii și de carisma sa personală. Această carte prezintă moștenirea ezoterică esențială a lui Karl Maria Wiligut, astfel încât cititorii să poată decide singuri ce este valoros în moștenirea acestui vechi maestru și ce nu.

Înainte de publicarea prezentei lucrări, cel mai important eveniment din moștenirea ideilor lui Wiligut a fost publicarea cărții „ *Der Rasputin Himmlers*” (1982) de Rudolf J. Mund. [16] ediții facsimile tipărite de Mund ale multora dintre scrierile lui Wiligut din *Hagal* , precum și ale ciclului său poetic *Gotos-Kalanda* (1937), [17] și a oferit, de asemenea, o biografie și o prezentare înțelegătoare, chiar dacă incoerentă, a ideilor colonelului. Mund nu face un secret din cauza sursei simpatiei sale - el însuși fusese membru al Waffen-SS și și-a petrecut ultimii ani ai vieții ca biograf și interpret al unor ideologi ezoterici *völkisch* precum Jörg Lanz von Liebenfels (vezi lucrarea sa *Jörg Lanz v. Liebenfels und der Neue Templer Orden,* 1976) și KM Wiligut.

Mund afirmă că motivele pentru care și-a scris cartea *Der Rasputin Himmlers* au fost acela de a-l reabilita pe Wiligut și de a-i elibera reputația de „wotanist”. Mund a dorit, de asemenea, să „deocultizeze” întreaga chestiune a misticismului care stă la baza național-socialismului. (p. 24 și următoarele) În această privință, nu a avut prea mult succes, deoarece nimeni care citește lucrările lui K. M. Wiligut și ale celorlalți pe care îi menționează nu poate interpreta ideile lor ca fiind altceva decât *mistice.* Cu toate acestea, printre mulți susținători ai acestor idei, inclusiv Wiligut însuși, se aude adesea protestul că nu este nimic *magic* în ideile lor - că ceea ce spun ei este cumva „științific”.

Curentul „wotanist” al neopăgânismului german contemporan își face auzită vocea în chestiunea lui Wiligut într-un articol de Adolf Schleipfer,

șeful Armanen *Orden.* Acest articol este publicat ca Anexa D în această carte. Schleipfer este deosebit de critic față de noțiunea lui Wiligut despre un „Irmin-Kristianism” primordial.

Cartea lui Mund l-a adus însă pe Wiligut în atenția publicului după mulți ani de obscuritate. Singura altă modalitate prin care moștenirea ideologică a lui Wiligut a fost menținută vie a fost prin lucrările postbelice ale studenților săi, Rüdiger și Teltscher, ambii ingineri din Innsbruck, Austria.[18]

Prezenta carte reprezintă o altă extindere a moștenirii lui Wiligut. Cel mai important este că oricine este interesat de tradiția Wiligut are, în acest volum, o colecție a surselor originale pe care le-a lăsat în urmă. Cei interesați ar trebui să se întoarcă la aceste surse, iar din aceste surse ar trebui derivat sensul cel mai esențial al tradiției sale.

Concluzie

O evaluare finală și cuprinzătoare a unui individ precum Karl Maria Wiligut este dificilă. Această dificultate apare din tensiunea dintre *mitul* omului și „realitatea sa obiectivă”. Însă însăși această formulare implică o dihotomie care poate să nu aibă nicio legitimitate. Putem analiza importanța individului și putem analiza semnificația ideilor sale ca o modalitate de a înțelege locul său în istorie.

Ca individ, Wiligut este un studiu convingător despre importanța ezoteriștilor în statul național-socialist. În ultimii treizeci de ani sau mai mult, s-au scris multe despre „rădăcinile oculte ale nazismului”. Astfel de studii pot arăta probabil cum idei similare erau susținute de liderii național-socialiști și de „ocultiștii” pre- și non-național-socialiști. Dar aceste asemănări pot și ar trebui atribuite, în general, faptului că liderii național-socialiști și așa-numiții ocultiști ai vremii au împărtășit o matrice culturală comună și au făcut parte din același *Zeitgeist.* Wiligut este cea mai convingătoare legătură dintre lumea uneori obscură a cercurilor ezoterice de la începutul secolului al XX-lea din Germania și Austria și statul național-socialist. Wiligut poate fi considerat membru al mediului ezoteric-naționalist de la începutul secolului, deși rolul său pare să fi fost unul minor până la începutul anilor 1920. Dar în Wiligut vedem cum unul dintre acești indivizi „întunecați” intră direct într-o poziție oficială de putere în regimul național-socialist. El a jucat un rol important în conceptualizarea și conceperea anumitor scopuri și practici ezoterice ale cercului de elită al lui Himmler din

cadrul SS, iar acest factor în sine face din Wiligut un studiu fascinant și unic.

Ideile lui Wiligut ne sunt cunoscute din trei surse separate:

1. Scrierile sale proprii
2. Scrierile studenților săi
3. Rapoarte orale ale studenților săi

În scopul acestui studiu, ne-am concentrat asupra lucrărilor publicate ale lui Wiligut însuși. Alte surse secundare, deși oferă dovezi despre măsura în care Wiligut și-a influențat studenții, nu pot fi considerate în întregime indicatori principali ai ideilor lui Wiligut.

Tradiția lui Wiligut pare să se bazeze pe trei caracteristici: viziunea sa asupra istoriei ezoterice; un cod lingvistic ezoteric; și „cheia runică" bazată pe fluxul Materie-Energie-Spirit descris de *Drehauge* („Ochiul Rotativ"). Viziunea sa asupra istoriei indică faptul că germanii originali erau creștini irminiști monoteiști și că sursele religiei germanice pe care s-a bazat știința academică au fost documente decadente ulterioare, influențate de creștinismul sudic, non-germanic. Ceea ce pare cel mai probabil aici este că Wiligut a fost reticent în a renunța la multe dintre sentimentele creștinismului ortodox și a refuzat să recunoască ceea ce considera a fi „barbarismul" strămoșilor săi. Codul lingvistic ezoteric al lui Wiligut este identic în spirit cu cel al lui Guido von List și pare o concluzie inevitabilă că Wiligut și-a derivat o mare parte din ideologia sa privind sunetele și silabele sacre din scrierile lui List. Mai originală pare a fi teoria sa despre interacțiunile Materie-Energie-Spirit în producerea conștiinței.[19] Acest model este, chiar și conform studenților săi, *cheia* lumii conceptuale a lui Wiligut.

În ceea ce privește sursele sale, Wiligut și-a inspirat evident ideile de la predecesorii și contemporanii săi, precum Guido von List și Lanz von Liebenfels. Istoria ezoterică oferită de Teosofia lui Blavatsky i-a oferit liniile generale ale propriei sale versiuni germanocentrice a preistoriei omului. Încă din 1908, în „Cele Nouă Porunci ale lui Gôt", el menționează „cele șapte epoci ale istoriei umane", care reflectă cele șapte „rase rădăcină" ale Teosofiei.

Însă contribuțiile originale ale lui Wiligut – sau contribuțiile tradiției sale – sunt, de asemenea, demne de remarcat. Modelul *Drehauge* ca cheie a cunoașterii runice a fost unul convingător pentru mulți dintre contemporanii lui Wiligut. [20] Dar poate cel mai remarcabil lucru la Wiligut este modul în care tradiția sa a reușit să-i influențeze pe ceilalți din jurul

său în absența virtuală a unui mare edificiu de material scris. Metoda sa, în mare parte orală, de transmitere a tradiției sale către un număr mic de studenți, care în cea mai mare parte i-au rămas fanatic loiali lui și învățăturilor sale, stă la baza unui mare mister despre persoana lui Karl Maria Wiligut. Faptul că el - un veteran în vârstă al Primului Război Mondial - a putut, de asemenea, să-l numere printre studenții și adepții săi pe unul dintre cei mai puternici și nemiloși indivizi ai secolului al XX-lea - *Reichsführer*- SS Heinrich Himmler - trebuie din nou luat în considerare atunci când se calculează măsura acestui om anume.

Despre traducerea și citirea operelor lui Wiligut

Operele lui K. M. Wiligut, la fel ca cele ale ezoteriștilor germani contemporani ai săi, precum Guido von List, ridică probleme speciale pentru traducători. Adesea se fac conexiuni obscure sau se dezvăluie asociații ascunse între concepte prin jocuri de cuvinte sau legături etimologice (folclorice) care pur și simplu nu pot fi traduse într-o altă limbă.

Un exemplu ilustrativ în acest sens apare în „Șoaptele lui Gotos - Cunoașterea Runelor” (1934), unde Wiligut sugerează că semnificația numelui primului Norn, Urda (ON *Urdhr*), poate fi înțeleasă ca un compus în germană: *Ur-da.* Prefixul *ur*- în germana modernă indică ceva original, primordial sau antic, în timp ce cuvântul *da* înseamnă pur și simplu „acolo”. Așadar, *Ur-da* ar putea fi înțeles ca „ceea ce este *acolo de la început* ”. Operele lui Wiligut abundă în astfel de exemple. În aceste cazuri, traducătorul fie a lăsat cuvântul în cauză netradus, fie, mai frecvent, a tradus pur și simplu pentru sens.

O altă dificultate în traducerea lui Wiligut provine din faptul că acesta a scris majoritatea lucrărilor sale cosmologice și runologice cele mai importante în cuple rimate. De exemplu, începutul lucrării „Șoaptele lui Gotos - Cunoașterea runelor” (1934) spune în originalul german:

Este ragt aus Nordens Boden ein starker Baum empor,
Mit ewig grüner Krone, zu Aithars Wolkentor.
Das ist die Weltenesche—der Weltbaum Ygdrasil;
Er ist der Baum des Lebens, birgt Wunder Gotos viel . . .

Desigur, este imposibil să traduci un astfel de material într-un mod care să abordeze forma poetică fără a pierde sensul tehnic al cuvintelor.

Traducătorul se află atunci cu o dilemă între poezie și sensul literal. Poezia nu poate fi tradusă cu adevărat; se poate compune doar o altă poezie în limba țintă „inspirată” de cea originală din limba sursă. Presupunem că cititorul este interesat în primul rând de sensul tehnic al ceea ce Wiligut are de spus și nu de „stilul său poetic”, care este simplu în orice caz. Din aceste motive, am optat pentru traducerea operelor poetice ale lui Wiligut vers cu vers, în sens literal.

De asemenea, atunci când citește traducerile operelor poetice ale lui KM Wiligut, cititorul este încurajat să *le citească cu voce tare* și să lase cuvintele să curgă astfel încât legătura dintre idei și nuanțe ale conceptelor să se poată interacționa liber unele cu altele.

NOTE LA SECȚIUNEA II

---

1 Vezi Mund (1982: 18-22) pentru mai multe detalii despre activitatea militară a lui Wiligut.

2 Documente secrete interne ale NSDAP [19.10.37 BA NS 21/vorl. 43] îl identifică pe Wiligut drept „francmason”. Vezi Hunger (1984: 164, Nota 22).

3 Pentru o discuție despre conținutul operelor lui List, vezi introducerea de Stephen E. Flowers la traducerea sa a lucrării lui Guido von List, *Secretul runelor* (1988).

4 Vezi Mund (1982: 32-34). Această poezie nu are elemente necreștine evidente și poate fi interpretată ca o formă romantică a creștinismului obișnuit.

5 Pentru textul acestui raport, vezi Mund (1982: 38-43).

6 *Jarl* este un termen ON pentru un nobil (cf. englezesc „earl”), iar Widar este o formă germanizată a lui ON Vidharr, zeul care răzbună înghițirea lui Odhinn de către Lupul Fenris la sfârșitul timpurilor.

7 Vezi *curriculum vitae* al lui Wiligut (Hüser 1982: 202-04).

8 Despre Kirchhoff, vezi Goodrick-Clarke (1985: 184-86) și Hunger (1984: 166-68).

9 Mai multe detalii despre acest subiect pot fi citite și în articolul lui Adolf Schleipfer, publicat ca Anexa D la această carte. Doamna Gabriele Dechend, însă, se îndoiește de veridicitatea acestei povești. Părerile sale pot fi găsite în interviul din Anexa E la această carte.

10 Vezi articolul lui Adolf Schleipfer tipărit ca Anexa D în această carte.

11 Pentru mai multe detalii despre evaluarea lui Evola de către SS și relația lui Evola cu național-socialismul, vezi HT Hansen, „Julius Evola's Political Endeavors”, introducere la Julius Evola, *Men Among the Ruins* (2002). Pentru mai multe informații despre ocultismul lui Evola, vezi Julius Evola and the UR Group, *Introduction to Magic* (2001).

12 Referitor la ultimii ani din viața lui Wiligut, vezi Mund (1982: 123-27), Goodrick-Clarke (1985: 190-91) și Lange (1998: 71-73).

13 Vezi Guido von List, *Secretul runelor,* pp. 78 și *următoarele,* precum și celelalte lucrări ale lui List.

14 Deosebit de remarcabilă este în acest sens remitizarea creștinismului de către Alfred Rosenberg, așa-numitul filosof oficial al celui de-al Treilea Reich, în cartea sa *Mitul secolului al XX-lea.*

15 Cuvântul „Kymris" este evident derivat din denumirea galeză-gaelică a galezilor: *Cymru* [pron. kymree].

16 Arun Verlag a publicat *Weisthor—Karl Maria Wiligut: Himmlers Rasputin und seine Erben* de Hans-Jürgen Lange (1998). Acest volum prezintă o colecție largă de documente germane existente referitoare la Wiligut.

17 Ciclul de douăsprezece poeme calendaristice păgâne ale lui Wiligut, *Gotos-Kalanda,* a fost publicat inițial într-o ediție mică în 1937. O versiune broșură cu traduceri în engleză și comentarii suplimentare a fost publicată de cercetătorul austriac Kadmon în 1992. O traducere recent revizuită apare în secțiunea „Texte Wiligut" a volumului de față.

18 Lucrările lui Rüdiger și Teltscher sunt chiar mai obscure decât cele ale lui Wiligut. Vezi Mund (1982: 223 și următoarele) pentru o idee despre natura tratamentului ezoteric al surselor eddice de către Rüdiger. Materiale suplimentare referitoare la Rüdiger pot fi găsite și la Lange (1998: 245-46 și *passim*).

19 Vezi în special „Șoaptele lui Gotos - Cunoașterea runelor" de Wiligut (1934), care apare la pp. 85-99 ale acestei cărți. Detalii suplimentare pot fi găsite în articolul lui Gabriele Dechend „Cosmosul în concepția strămoșilor noștri" (1935), care este tradus ca Anexa B a acestei cărți.

20 De asemenea, trebuie menționat că un model similar, deși nu identic, pentru dezvoltarea runică a fost propus de Peryt Shou în lucrarea sa *Die „Edda" als Schlüssel des kommenden Weltalters!* (Edda ca cheie a epocii viitoare), publicată în 1920 [ediție în engleză tradusă de Stephen E. Flowers, publicată de Rûna-Raven, 2004]. Wiligut era o cunoștință a lui Shou la Viena. Vezi și Thorsson (1989: 145-53).

TEXTE WILIGUT

Cele nouă porunci ale lui Gôt

[dintr-un manuscris dactilografiat semnat de Wiligut]

1. Gôt este Al-unitatea!
2. Gôt este „Spirit și Materie”, diada. El aduce dualitate și, cu toate acestea, este unitate și puritate...
3. Gôt este o triadă: Spirit, Energie și Materie. Gôt-Spirit, Gôt-Ur, Gôt-Being, sau Sun-Spirit și Waker [*Wekr*], diada.
4. Gôt este etern — ca Timpul, Spațiul, Energia și Materia în curentul său circulant.
5. Gôt este cauză și efect. Prin urmare, din Gôt izvorăsc dreptatea, puterea, datoria și fericirea.
6. Gôt generează etern. Materia, Energia și Lumina lui Gôt sunt cele care poartă acest lucru mai departe.
7. Gôt — dincolo de conceptele de bine și rău — este ceea ce poartă cele șapte epoci ale istoriei umane.
8. Conducerea în circulația cauzei și efectului poartă cu sine alteța - tribunalul secret [*heimliche Acht*].
9. Gôt este începutul fără sfârșit - Al. El este desăvârșirea în Neant și, cu toate acestea, Al în realizarea de trei ori trei a tuturor lucrurilor. El închide cercul la N-yule, [1] la Neant, din conștient în inconștient, pentru ca acesta să devină din nou conștient.

Scris în iulie 1908 la Goerz. [2]

1. N-yule reflectă cuvântul german *nul,* zero, nimicul și este o referință la Crăciunul de la sfârșitul ciclului anual.
2. Dactilografia în sine pare să dateze din 1935 (vezi facsimilele reproduse la pagina 43 a acestei cărți).

Stema familiei antice a Casei Wiligut
[din *Hag All All Hag* 10 (1933), Heft 2/3, pp. 290-293]

INSCRIPȚIA INELULUI CU SEMNAL PE VERSO

EMBLEMA SIGILIULUI CIRCULAR:

TRANSCRIPȚIE SUPERIOARĂ: *Uiliguotos,* o formă veche a numelui Wiligut.
TRANSCRIPȚIE INFERIOARĂ: *Ueiskuinig,* Weisskunig, Wissenskundiger [= Om al Cunoașterii Științifice].

FORMA SCRIERII este gotică, de o epocă neobișnuit de extremă, înrudită cu scrierea greacă. U (folosită și pentru W) are forma lui O lung grecesc (omega).

Runa Kun (care indică și litera G) are forma literei latine Y (ypsilon).

Întoars la stânga, acest semn indică S-ul final.

L corespunde cuvântului grecesc L (lamda). R se formează într-un mod foarte similar.

TRIUNGHIUL DESCHIS (Draugh, Drehauge [= ochi rotativ], chiar și în iconografia creștină un semn al ochiului lui Dumnezeu, care este adesea inserat ca atare). A fi deschis în partea de sus înseamnă „deschis influxului Duhului Sfânt de sus”, adică inițiat de Tot. În acest triunghi crește o cruce de jos cu o rază orizontală și una verticală. Orizontala (axul imaginației) indică Materia, verticala (axul voinței) indică impulsul Duhului-Got, care generează Duhul-Got conștient de sus în punctul de intersecție prin intermediul Duhului-Got.

Însă generarea are loc în triunghiul însuși, adică în Spiritul-Material (Materia spirituală). Ea lucrează în jos (spărgând raza orizontală a triunghiului) în discul solar, care este cuibărit într-o semilună (leagănul lui *Mani*) [1] pentru a se *manifesta* acolo ca centru al creației în lumea vizibilă. Soarele și luna le serveau vechilor egipteni drept semne ale literelor eonice Ra-To, ca semne ale creării continuumului spațiu-timp și ale regularității sale: TORA (Lege în ebraică) - acest lucru este explicat într-o broșură anterioară *(Ostara).*

DOUĂ RUNE DE VICTORIE (I) susțin sub triunghiul din stânga și dreapta două forme vizibile:

Lumea interioară a Fiului (SOARELE) la dreapta pe polul imaginației.

Lumea exterioară a Tatălui (Fa-tar, creatorul ascuns) la stânga pe polul naturii.

Împreună cu triunghiul, aceste două rune ale victoriei formează semnul etern al Treimii. Cele două cruci mici din dreapta și una din stânga sunt foarte semnificative.

ACESTE CRUCI ADIACENTE, sub forma așa-numitei cruci a Ierusalimului (Sfântul Salem, locul sfânt al mântuirii și păcii), înseamnă că polul imaginației are doi poli. Conștiința noastră este îndreptată spre lumea interioară și spre lumea exterioară, în timp ce la polul naturii lumea exterioară apare ca o unitate.

DOUĂ CRUCI ÎN FORMĂ DE CÂRLIG [*Hakenkreuze*] în ambele direcții de rotație: la stânga rotindu-se spre dreapta, absorbind spre interior; la dreapta rotindu-se spre stânga, radiind spre exterior. Kortschelt era deja conștient de această diferențiere, lucru confirmat de ultimele investigații ale doctorului Heermann Kassel. În aparatul său, el separă radiația inhibitoare (cu rotație spre dreapta) de radiația crescătoare (cu rotație spre stânga). O confirmare experimentală a acestui simbolism heraldic!

În interacțiunea acestor două forțe, se efectuează atât creația, cât și distrugerea, prin acumulare și radiație. Materia se acumulează în corpuri cosmice care, la rândul lor, își emană lumina. Tot ce este spiritual radiază și

1. *Máni,* ON înseamnă „lună”.

în moduri destul de individuale, așa cum poate fi arătat de pendulul sideral. În acest fel, Tatăl își aranjează spațiul creației; această creație este apoi spiritualizată de al treilea Logos sau, încă o dată, dematerializată

de Duhul Sfânt. După cum arată sigiliul, aceste două principii de generare, reciproc complementare, trec simultan înapoi în UR-SOARE (activ-pasiv) și SOARE-UR (pasiv-activ) ca purtători ai eternității oscilante, ritmice (circulație) în JUMĂTATE-UR „profundă” (inversată, răsturnată), care, dominată de ambele părți de două RUNE LAF „generative” (manifestante), împreună cu cele ale grinzii transversale, formează un H deschis (HAGAL ca viață instinctivă materială și spirituală) similar unei porți de gard viu.

CELE PATRU PUNCTE din „spațiile deschise” ale celor două cruci în formă de cârlig indică o cuadratură dublă (conducere, Föruneiti, cal și trăsură) [1] care împreună rezultă în numărul opt, „marele opt sfânt” sau „tribunalul” ca simbol al justiției karmice eterne sau al legii cauzei și efectului.

Se poate observa că acest sigiliu este aproape identic cu SIGILIUL DINASTIEI MANCHU, care, prin urmare, ca clan Ve, era inițial și purtător al tradiției armanice.

EMBLEMA CELOR PATRU RUNE DIN INELUL SIGILIULUI:

SEMNIFICAȚIA GENERALĂ A INELULUI: „Prinde inelul pentru a îndeplini Voința lui Got.” „Patru Rune vorbesc, patru cruci indică calea” împreună formează din nou „marele opt sfânt” sau „tribunalul”. Ceea ce au *dobândit cei care dețin cunoașterea* ar trebui să rămână ascuns.

SIGILIUL CU 4 RUNE:

RUNA IS-RUNE înseamnă I, Got-I, GOT și se descompune din nou în Gibor-Othil-Tyr.

GIBOR trebuie analizat ca o Rună-Soare și o Rună-Gheață, împreună ca Soare-Eu; Lumina Totală care izvorăște din mâna marelui furnizor (pe care Wirth îl numește Dagda cu mâna furnizor, Zeul poporului Tuatha) [2].

OTHIL este manifestarea eternă a Ființei spiritual-materiale.

TYR este victoria Luminii asupra Materiei în acțiunea Luminii (ciclu etern).

1. *Führung, Föruneite, Fahrungspann* .

2. Wirth la care se face referire este Herman Wirth, care a fost conducătorul tribului *Ahnenerbe* între 1935 și 1937. Dagda („Bunul Dumnezeu”) și Tuatha Dé Danann („poporul Zeiței Dan”) sunt personaje din mitologia irlandeză.

Prin urmare, GOT înseamnă „Lumina Sfințită a ființei spirituale-materiale într-un ciclu etern în cercul creației în Tot”.

SIGILIUL RUNEI SOARE-NU înseamnă nevoie solară, constrângere a Luminii.

SIGILIUL RUNIC OTHIL-IS indică nobilul-I, de citit aici ca PERT-AS-IS-YR-RYTA.

PERTASA este Horse-Ase, Odhin ca Hangatyr [Zumnezeu spânzurat], Perata-Peorth (Berchta = splendoare, strălucire).

ESTE = I

YR = eroare, decădere, schimbare.

RYTA = ritmul trecerii într-o nouă renaștere. Ceea ce renaște este încă o dată ESTE, EU, într-o formă elevată.

CONCLUZIE: „Got-I, în limitarea Luminii, este legat de Pertasa (Perchten) pe crucea Materiei și se transformă în ritm, dar rămâne întotdeauna Got-I”.

Pentru stemă, precum și pentru imprimarea Sigiliului Runic, îi sunt îndatorat colonelului Wiligut din Morzg, lângă Salzburg, care este el însuși un purtător al unei tradiții de peste 10.000 de ani în clanul său Wili. Editorul a făcut doar câteva adăugiri. [1]

Această stemă și explicația sa ar trebui să demonstreze că heraldica germană datează de la cele mai vechi origini - din tradiția runică armanică. Runele vorbesc pe bună dreptate celui care le concepe ca revelatoare ale celor mai profunde secrete ale creației.

1. Werner von Bülow.

Germania...

[din *Hagal* 11 (1934), Heft 7, p. 1]

Patria nebunească a Germaniei
Acum e gheața Nordică...
Așa că tânărul pământ al Sudului a devenit al nostru
Spre onoarea și lauda lui Gotos...

Am purtat din calea Nordică
Pământul întreg

Voința Naturii Sale Uranice
În acord cu „forma sa creativă”...

El este „Materie” — El este „Spirit”
Mișcat de „Energia” Sa,
Lăudând etern o circulație creativă —
Închis ca „Gotos-I”...

Chiar și noi suntem conștienți de Egoul Său!
Purtăm prin existență
Voința dorinței Sale de creație
În strălucirea soarelui! ...

Noi suntem Germania! Plină de Energie,
Conștientă de Sine de „Voință”:
El este Cel care ne creează esența,
Așa cum „Avem” - în sânii noștri! ...

Șoapta lui Gotos - Cunoașterea Runelor

de Jarl Widar

[din *Hagal* 11 (1934), Heft 7, pp. 7-15]

1. Cunoașterea Nornelor

Din pământul nordic se ridică un copac puternic,
cu o coroană veșnic verde, spre poarta norilor din Aithar. [a]
Acesta este Frasinul Lumii — Arborele Lumii, Ygdrasil;
Este Arborele Vieții, deține o mare parte din minunăția lui Gotos...
Trei rădăcini îi leagă puterea de trei izvoare
În solul creșterii sale — care modelează esența Nordică.
Rădăcinile și fântânile sunt supuse Nornelor.
Ele sunt sursele adevărului, modul de a Fi al arborelui...

Prima — Ur-da Nornul — curge din Energia sa generativă,
Germinare fără sfârșit în lumea mai vastă a lui Gotos.
Izvorul etern tânăr — al celui mai profund sens al vieții:
Structura poate fi transformată,
dar nu și germinarea din interior!

A doua, numită Werd-An-Di — izvorăște întotdeauna din prezent,
Care accelerează spiritual Energia și Materia conform Voinței lui Gotos...
Ea răcnește, se înfurie și se năpustește — nu cunoaște odihnă sau calm,
Dezvoltă, formează și fixează imboldul către germinare constant
În ritmul Devenirii constante — netulburată către scop:
Astfel încât — completată în Ființă — sămânța iese din creștere...

A Treia se revarsă în ascuns - și guvernează puterea stelelor...
Ceea ce creează Urd-Werdandi - este completat de ea!
Ea formează Energia pentru schimbare, așa cum este condiționată de Spirit și Materie
Și așa cum procesul lucrurilor impune prin „Nevoie” și „Spini”
Și adăpostește și măsoară
cu răbdare atentă tot ce este copt.
Și transformă toată creșterea. Ea se revarsă - Norn Skuld!!

Astfel crește esența Nordului —
Arborele Vieții al Spiritului —
Hrănit de primăvară și rădăcini, în cosmosul universal al lui Gotos.
Mișcarea eternă a Spiritului în Materie prin intermediul Energiei —

Aceasta este cea care creează Viața conform voinței lui Gotos.
Ea extrage Energie din pântecele lui Gotos prin rădăcini în fântână,
devenind fruct din Pomul Vieții și, de asemenea, sămânță nouă,
Până când germinarea începe din nou din sămânță,
Și astfel este amintit în guvernarea Nornelor de către Gotos...

2. Ochiul lui Gotos—Draugh (:Ochi rotativ:)

Cine nu este conștient de acest semn - Ochiul Triunghiular al lui Dumnezeu?

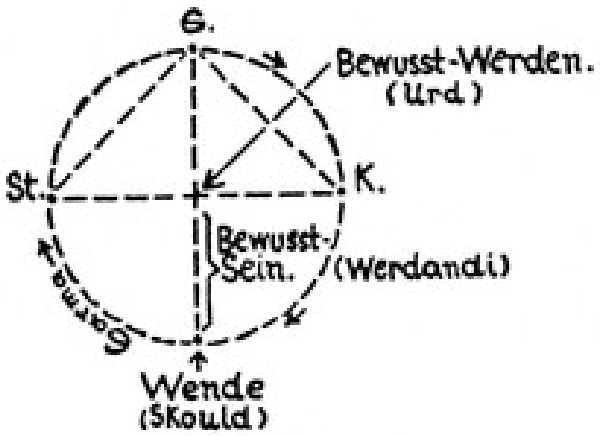

St. = *Stoff* [matter] G. = *Geist* [spirit] K. = *Kraft* [energy]
Bewusst-Werden = "conscious-becoming" *Bewusst-Sein* = "conscious-existing"
Wende = "change, turning" [Regarding *Garma*, see footnote]

Strămoșii o numeau – pe scurt: Tragerea lui Gotos...
Got-Spirit, Got-Energie, Got-Creație (numită și materia Vieții:) .
Ele sunt – ca puncte – ferm fixate în ochiul lui Gotos...
Spiritul este „punctul de sus”,
la stânga Materia și la dreapta Energia.

Pe măsură ce Spiritul se scufundă în adâncuri, este eliberat de constrângerile ambelor!
„Viața conștientă de Spirit”, conștientă de Energie și Materie —
este trezită la Garma [1] — într-un model circular...
Și devine un copil al lui Gotos, un Spirit în fiul omului...

1. *Garma* este un termen listian = sanscrită *karma* (lat. *Fatum*).

Și astfel, Got însuși este capabil să recunoască - Spiritul lui Got pe tron...
Și prin puterea lui Gotos, cunoașterea celei mai înalte înțelepciuni vine la el,
Care permite Spiritului lui Gotos să guverneze esența sufletului său...

Astfel, strămoșul nostru - eroul Teut - a văzut și Got.
El a devenit cunoscător al runelor, familiarizat cu Draugh-ul lui Gotos...
A învățat că Spiritul Got
aduce constant schimbarea într-un mod ciclic.

Când crucea se scufundă în adâncurile dintre polii Energiei și Materiei...
El a învățat că „Spiritul în Materie” se trezește puternic
Din întunericul nopții cu conștiința la punctul de intersecție în ciclul Spiritului...
El a învățat că sufletul - conștient doar la punctul de intersecție -
este pe deplin trezit la Viață - și la suferința și dorințele sale...

Prin intermediul Runelor — prin scrierea originală a lui Gotos — el ne-a făcut cunoscut
Cum a vorbit Got în ciclul creației — discursul Său creator!

Copiii lui Teut au îngrijit cu pioșenie această lumină
Și au trăit — așa cum i-a plăcut lui Got — în prezența lui.
— Dar au venit vremuri de încercare; căci sângele întunecat al Sudului
A stricat obiceiurile pure și a batjocorit învățătura runelor...
Copiii lui Teut — răsfățați, bolnavi cu trupul și sufletul,
Au devenit jucăriile schimbării, care i-a forțat spre adâncuri...

În evenimentele ritmice ale cursului acestei lumi
Trăiește, însă, Voința lui Gotos, care animă Materia cu Energie...
Energia Ancestrală încă bate în sângele nostru Teutonic -
Ne poruncește să luptăm, să luptăm pentru învățătura noastră despre Rune!
Nu vrem să rămânem fără cunoașterea noastră Teutonică despre Rune,
Vrem înțelepciune și cunoaștere - pentru întregul nostru pământ!
Se va proclama din nou cum puterea creatoare a lui Gotos
a adus bogăția de idei copiilor lui Teut!
Spiritul ochiului lui Gotos,
plin de lumină și Energie, se va odihni apoi
Asupra poporului lui Gotos - teutonii - și asupra științei lor!

3. Regula lui Gotos

Din cele mai vechi timpuri, strămoșii noștri au dus mai departe
Nobila Cunoaștere a Runelor până în prezent.
Nu și-au pus la îndoială suferința
din timpul vremurilor rele -
Pur și simplu și-au acumulat cunoștințele pentru vremuri mai bune.

Astfel, cunoașterea Runelor se ridică precum o piatră de granit,
Ca un semn al credinței teutonice până în zilele noastre.
Lumea ar putea fi, de asemenea, surprinsă
cum a fost posibil așa ceva -
El lucrează atât în cele mai mari, cât și în cele mai mici lucruri - în mod minunat,
Voința Lui trebuie să fie victorioasă, *El* este Spiritul creației,
Care arată victorios calea către forțele Sale.

Așadar, nu ar trebui să fii surprins:
Există încă niște guri vii,
De la care nobila cunoaștere a Runelor este primită prin viu grai!

Și Voința lui Gotos proclamă: „Să fie din nou lumină!”
Și istoria runelor este șoptită din prezența lui Gotos...
Așa se aude apoi
ceea ce gura lor are de proclamat oamenilor -:
„La început a fost doar Gotos! Și Gotos a devenit fapta!”
Și istoria runelor este șoptită din prezența lui Gotos...:
Ea proclamă Voința lui Gotos - „Să fie din nou lumină!”

4. Șoapta runelor...

Ur-Runele șoptesc, vorbesc despre începutul tuturor timpurilor,
Despre esența nobilă a lui Gotos, despre trecerea eternității.
Despre cursul lui Got ca Spirit, al Ur-Materiei, Got ca Energie,
Cum transformarea eternă modelează cursul Vieții,
Cum Energia Got pătrunde forma cu Spiritul în ceea ce se întâmplă,

Cum devenirea, ființa și trecerea aduc întotdeauna o nouă germinare —
O scânteie bine adăpostită a devenirii fixată în Materie
Și astfel timpul și măsura recunosc lumina creației...
Și astfel se dezvoltă ritmul Vieții prin cauză/efect
Cauza născută din nou ritmic ca efect —
Și astfel se ascunde domnia creativă în regula Ryta,
iar Spiritul și Energia lucrează ca un suflet conștient de Materie...

Trecutul modelează claritatea, ne deschide către percepție.
Experiența prezentă determină cursul lui Garma.
Ur-Runele șoptesc, vorbesc și sfătuiesc tot timpul!
De asemenea, ele ne învață viitorul - cursul eternității! ...

5. Cunoștințe ancestrale

Încă ceva - înainte ca Runele să-ți proclame isprava lui Gotos -
ascultă gura adevărului, ascultă sfatul Irminilor:
Germanicii nu au avut niciodată „Zei” așa cum au avut la Roma!

Ei cunoșteau doar „Gothari”. [b] și tărâmul său de creație!
Desigur, numele lui Gotos sunt schimbate, ca și în cazul „Got, Domnul”...
Dar Got rămâne întotdeauna nucleul esențial al creației spirituale...
Această nobilă cunoaștere a lui Gotos a fost comoara germanicilor
și a dăinuit, de asemenea, în cultul clanic și ancestral.

Astfel, stâlpul fiecărui scaun înalt era decorat cu imaginea
celui din care se desprindea clanul, înarmat cu suliță și scut.
Așadar, în zilele de sărbătoare solemnă, clanul aducea doar sacrificii
simbolice strămoșului său înfățișat pe *Stabur*. [c.]
Chiar și sacrificiul dușmanilor era doar ispășire pentru sânge,
pentru suferința clanului
și daunele aduse oamenilor și proprietății lor.

Și pentru că o astfel de gândire era necunoscută slujitorului Romei,
Strămoșul a fost identificat de ei ca un „Zeu roman”;
În batjocură, s-ar fi putut crede...
dar nu s-a luat în considerare,
Că un astfel de slujitor al idolilor este întotdeauna o ființă ticăloasă...
Oamenii-bestie s-au răzbunat
și au scris minciuni de cel mai prostesc fel;
Acum acestea servesc drept surse - drept „comori ale învățăturii”...
Și într-o furie pioasă a credinței ceea ce a fost odată consemnat

Întrucât moștenirea spirituală ancestrală a fost acum distrusă,
chiar și tradiția runică, în aceste vremuri întunecate,
era considerată „vrăjitorie” și „păgână” de către pastori,

așa că nu putea mărturisi căile strămoșilor noștri;
doar slujitorii latinei și greceștii erau considerați „învățați”...
Astfel, „umanismul” a alungat lumina tradiției
în sângele nebuniei vrăjitoarelor cu foc și rug.
Așa au inventat asupritorii „zeii” pentru noi
și ne-au privat de moștenirea noastră ancestrală [1]
și al lui Got, Domnul...
Și idoli străini au fost, spre chinul nostru,
Așezați pe stâlpii supremi din sălile noastre ancestrale.
De ce chiar și mormintele strămoșilor noștri au fost - în mod scandalos -
Jefuite și distruse de acești profanatori de cadavre...
Astfel, cunoașterea primordială - la fel ca și învățătura runică -
Luată în „înaltă siguranță” [2] transmisă din gură în gură

Și conservată ca „cunoștințe secrete” de către cei aparținând clanurilor loiale
Pentru vremuri mai bune care vor veni în posteritate...
Astfel, nevoia se transformă în virtute, căci inteligența o poruncește:
Pentru păstrarea moștenirii noastre - înțelepciunea runică a lui Teut.
Și acum va răsuna încă o dată - „înaltul cuvânt maestru”,
Acum vom cânta încă o dată în fiecare loc teuton
Despre cunoașterea Părinților noștri - despre lumea creației lui Gotos
Și vom păstra bine ascuns ceea ce se „șoptește” despre Rune...

6. Runele vorbesc!

Odată ce „Eul” s-a născut, o chestiune despre care învățătura tace,
În umilință chiar și creația se înclină, plină de devoțiune:
Eul primordial al luminii, cel sublim, care, ca Spirit al lui Gotos,
Îndrumă călăuzirea gândurilor noastre în transformarea tuturor lucrurilor -
Acest Eu - cel de neînțeles, a fost numit Got-Hari de Teut
Această domnie în creație și eternitatea Lui! ...

A crea lumea din „Nimic”,
Materie prin Energie-lumină primordială.
În adevăr – aici știința umanității nu poate merge mai departe...

1. *Ahnenerbe.*

2. *hohe Acht.* „Hohe Acht” este, de asemenea, un concept runic mistic menționat în lucrările elevului lui Wiligut, Emil Rüdiger. Vezi Lange, 1998, p. 227.

Nicio luptă și nicio gândire a creierului uman nu se apropie
de creatorul întregii existențe. El a fost și este întotdeauna acolo!
Sfera noastră pământească a născut patru epoci ale umanității,
A căror „cunoaștere secretă” ne vorbește despre cosmos.
Și această știință știe doar că Spiritul plin de lumină al lui Gotos
circulă veșnic ca un flux de Energie în Materie
- în corpul Său...

Acum, pentru a le explica copiilor Asa ființa lui Gotos,
Teut a sculptat Runa x într-o piatră moale;
Și a spus: „Pietrele vorbesc” despre esența lui Gotos.
Din „Nimic” au venit să fie - o ființă prin decretul lui Got...
Pe baza acestui prim semn, simbolic „Eu”, același cu „Sunt”,
Teut a construit o limbă,
care a fost de aceea numită „Gotică”...
Și Runa spune „Spirit-Eu” și „este” în țara nordică,
Astfel, acest semn a devenit cunoscut tuturor oamenilor.

În Materia primordială, cu o Energie extrem de misterioasă,
circulă etern
Spiritul-Eu, care creează schimbare în germinarea Vieții.
Pentru a-i „interpreta” sensul – în mod clar cel al Materiei primordiale,
Teut a ales Runa – și a numit-o Aithar.

A fost adesea numit „tel” de către Skopes [1] - și skalds,
acei transmițători ai înțelepciunii vechi și ai obiceiurilor strămoșilor noștri.
Din aceste două rune, simbolul ne-a devenit clar:
Spiritul-I este conștiința spirituală în Materie, în Aithar...
Din această imagine a circulației, semnul măreț al crucii
s-a înălțat în luminescență și a fost ales prin „cunoaștere”.

Să fie simbolul devenirii eterne în procesul creativ al lui Gotos
Și căruia de acum înainte i-au fost cântate cântece de laudă pe pământ,
Glorificare fără sfârșit, atâta timp cât lumea există,
Până când ea - urmând Voința lui Gotos - trece în Aithar...

Unde Spiritul este scufundat în circulație în Materia lui Aithar,
Acolo se formează gândul, care acum își dirijează corpul...
Corpul — format în Materie — Spiritul închis în formă —
1. *Scop* este un cuvânt original pentru „poet”.
Legat acum de forma încrucișată — „omul” Runei a fost numit...

Spiritul-Eu, gândul — începe cursul Vieții,
Trezește „germinarea” cu mâinile ridicate în Materie.
Mâna germinativă este astfel ridicată la cap.

Teut a dat semnul dăruirii - numită Runa „kaun”

Germenul — gândul de lumină — care acum se odihnește în Materie,
acum luptă pentru esența sa și devine un foc strălucitor...
A aprins aceste flăcări — într-un foc, lumină a creației.

Astfel, acea rună a fost numită runa „fa”

Germinarea deja divizase „Eul” în Materie și Spirit,
Circulând în lucrările creației fără început sau sfârșit...
În ciuda discordiei, a existat unitate - prin urmare, printr-o mână înțeleaptă

Runa era numită „ans” sau „asa” – „cel cunoscător”...

Cunoașterea discordiei — numai aceasta singură
Oferă o bogăție de gânduri, „Fiind” bogată în percepție.

Din „foc” Devenind percepută ca „Ființă creativă”—

Acest semn runic nobil – se numea „os”.

Fiind în Materia primordială creativă, formată din Energia germinării,
aceasta este ceea ce creează sufletul în mutațiile lui Gotos...
„Nimic” - și totuși Materia primordială, al cărei ciclu este pătruns de strălucirea Energiei,

Ființa materială a Spiritului, Runa Vieții *„eis”* [1] ...

Germinarea în „unitate” — Energia creativă a lui Got —

Creează o compulsie vie pentru *schimbare.* — Este
Runa „nu” [2] *...*

1. *Eis,* cuvânt german „gheață”.
2. *Nu este* vorba germană de „nevoie, dorință; necesitate; dificultate, necaz; mizerie; pericol, urgență, suferință”. Runa are formă și pare să fi fost inversate în textul original.
   Materia — purtată de Spirit — aduce la lumină „cunoaștere”.

Cunoaștere și abilitate! — Este Runa „Tor”...
Materia coboară în Spirit, schimbându-se pentru totdeauna,

Devine victoria ciclică — adică Runa „tyr”...

Spiritul — purtat de Materie, angajează lucrările de geminare,
Generează Viața eternă — Runa Energiei primordiale „laf”...

Lucrarea ritmică a energiilor — un cântec al generării focului primordial —
este fluctuația Vieții, „Is-sig-sal” - runa „rit”...

Forța schimbării în Materie, izvorul morții în viață,
este Runa generației - „spinul” runei-minune...

Ființa își induce lucrările în trei moduri în cursul naturii:
venirea, ființa și dispariția, ca runa trifos „ur”. ...

În focul Spiritului în Materie al lui Al Gotos demonstrează -
prin Energie „runa sig-sal-sol-soare” și stăpânirea creației...

Inversat demonic, ni se pare Zil, [1]
Ca un zig-zag — acesta încheie jocul vieții în odihnă…

Dar unul este în arc cu susul în jos — un copil al schimbării —
Runa „yr”, semnul că suntem trecători…

Astfel, „om”, unit cu „yr”, devine un cuvânt maestru înalt:
„Hag-Al” - runa încrucișată, comoara de cunoștințe și înțelepciune...

Semn de grindină! Niciodată scris! Litera-rună „h”
a fost folosită în locul său, oricine era conștient de „vorbirea” ei...

Mitul lui Pietris-mannus dezvăluie eu...
Astfel, „omul” legat de „yr”, atunci „cornul Wend” [2] este proclamat...

1. *Zil* cf. german *Ziel,* „țintă; scop; scop”.
2. *Wend(e),* termen german „schimbare, cotitură”. *Wendhorn-ul* (cornul de întoarcere), o combinație a runelor „viață” și „moarte”, a fost interpretat ca un simbol al Arborelui Vieții de către List și alți ariosofiști.
Încă o Rună pe care o cunosc, pe care multora le-a plăcut să o aleagă: Lumina-I ca Rună Gibor — Ea rezistă până la Înălțime! ...

Două vieți legate prin faptă au dus la Runa „eh”;
Spune: Legea este ryta, SS și, de asemenea, GG... [1]

Două Rune ale Vieții, fiecare „diferită”, dar de mare semnificație...
Oricine poartă noblețe: Fii nobil! Aceasta declară Runa „othil”.

Două semne ale generației sunt guvernate de Spirit, Materie și Energie:
Această Rună a științei secrete se numește Bar-Björk.

Conține moartea — Viața conform felului de Ființă al lui Gotos
Și cu toate acestea, dăruiește veșnic noul moment prezent...

Astfel se încheie moștenirea runică de la strămoșul nostru Teut.
Fie ca Got să ne păstreze această comoară pentru toată eternitatea!

Șoapta Runelor...

Acolo, unde acul arată spre Nord, era lumina atât de strălucitoare,
Spre Est, Energia sa coboară,
„Materia” era locul vestic,
Și totuși, și aceasta era mereu pătrunsă
de Spiritul lui „Gotos”,
Prin respirația sa, care forța circulația
din „Nimic” prin Energie.

Circulația care se numește Viață —
Ființa a toată esența,
Pe care lumea o recunoaște întotdeauna
și care va fi fost din nou...

1. Aceasta este o referință la literele misterioase SSGG folosite în legătură cu simbolismul „Sfântului Vehm”. Vezi lucrarea lui Guido von List, *Secretul runelor,* p. 89.

Tihsal = Gabal - de la noapte la lumină,
ochiul Goto-ilor nu se ascunde

1)

2) În Regula sa „Hagal”. Acolo unde creatorul rostește „Adevărul”, minciunile și înșelăciunea trebuie să înghețe...!

Legea originală a echilibrului
ține captivă circulația zodiacală Tyr.
„Araryta” poartă Ființa pe bună dreptate și fără lamentări.
Astfel, toate Runele, care sunt altfel numite „mute”,
Vorbesc ca purtători ai „Materiei-lumii-originare”,
mascându-se în „Nimic”.

Din trei ori trei a apărut lumea
pe care Gotos a așezat-o peste „Nimic”
Ca un „punct” în cercul lui Aithar: „Cel Nenumit, Înțelept”!,

Tihsal-Gabal îl cuprinde pe Hagal
și devine „conștiința” originală

3)

4) Poruncește și dăruiește toată mântuirea,
cuprinde „cunoașterea universală”...
Runa „tel” este receptivă,
dirijată de „Energie și Materie”.

5) „Bara” diagonală a runelor — ea poartă,
este clasificată cu „schimbare”

6) „Obstacolul” trebuie să se ascundă și să se ascundă,
este suportul maleabil

7) „Rod” vorbește despre „Viață-Moarte”, ca și cum nimic nu ar fi…

8) Semnificația celor trei cruci
de pe cele trei dealuri verzi este extrem de mistică.
Ei trebuie să „întoarcă” nefericirea Kalei,
să păstreze cunoștințele originare în mod kalic…

9) Și din casele fermierilor liberi
suntem întâmpinați de „bară” și „balk” încrucișate

10)

[1] Tihsal = Poruncesc salvarea! (deichsel) [= „stâlp, grindă, ax”]—
[2] Gabal = Eu dau mântuirea! (Göpel) [= „troliu, cabestan”]—
[3] Cheia de orientare pentru Stafa (Sf. Ștefan)—
[4] Hagal = Îl înconjur (protejez, îngrădesc) pe Al!—
[5] tel = receptiv —
[6] bar = bar, sicriu, purtător, moarte—
[7] balk = ascunde, ascunde, copil nelegitim, întreține—
[8] tijă—
[9] Calvinist — Calviniști! și folosit în legătură cu vechile legi religioase —
[10] ge-Rune = semnul fermierului pe frontoane; vezi capete de cai etc.

Așadar, aceasta ne învață:
pământul germanic nu se poate scufunda niciodată în corupție!
Noi purtăm întotdeauna Spiritul și lumea lui Gotos peste fiecare ținut , iar
Energia-Materia sunt într-o legătură fixă,
animate de Energia Lui

și în acest fel poartă doar sufletul lui Gotos peste lumea Lui.
Ele se apleacă doar Voinței Sale pe undele sale stelare...

Quadranții

Și Ur-da a vorbit din nou: Multele cuadrade
Sunt un joc fermecător al Vieții veșnice...
Ele poartă, poartă focul - ele poartă lumina

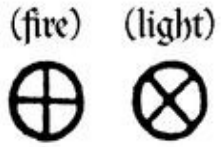

Ei știu ce spune Pământul —
ce spune Apa

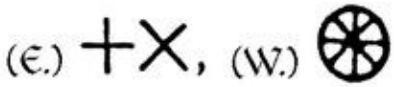

Patru semne! Ele poartă o semnificație foarte profundă
a lucrării ascunse în interiorul triunghiului...

Mărturia imaginilor lunare
în fazele nopții—

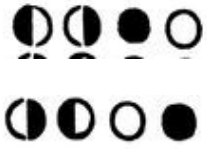

Ele arată puterea sfântă a cuadradelor...
Ele șoptesc despre Viață - despre venire și plecare,
Ascunsă, pe jumătate ascunsă, naștere și început...

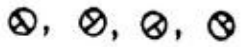

Despre semnul „horen” din Fyruedal,
Din „sihhala—fyrbok”, într-un număr tăcut,
Din „Yb” — tisa-arc, din ciudatul „Yr”,
Despre semnele „Feminin” și „Bărbat” exclusiv în fazele lunare...

În Iring ca și în Wan — în dublul Ing —
Sunt două cuadrade, și totuși nu sunt limitate!

La fel ca Yrman ca Yrmin, cornul spiralat plin de Energie —
Ne aduce la desăvârșire cu „Ingo” și „Ingso”...

Alte cuadraduri le aranjez cu „este” și cu „bară”
Cu „balk” și cu „tel”, clar pentru toți cei care „știu”...

Și încheie „semnele” cu „ceri” și „vitri”
Cu „karal” și „sal” — „Armonia Lumii!”
Tu, Skope cel iscoditor — înțelege Ființa,
și „Tăcerea” conține întotdeauna multă cunoaștere...

Cântec rune[12] al lui Odhin [d]

143. Rune vei găsi și toiege ale sfatului.
Toiege foarte puternice, toiege foarte puternice.
Vorbitorul primordial le-a conceput,
marii zei le-au realizat.
Odhin le-a sculptat, cel mai exaltat dintre conducători.

144. Odhin printre Ași, Dainn printre elfi,
Dvalin printre pitici, Alsvidr printre giganți.
Am tăiat și eu câteva.

145. Știi să sculptezi? Știi să sfătuiești?
Știi să găsești? Știi să întrebi?
Cunoști valoarea lor în rugăciune și sacrificiu?
Știi cum trebuie trimise și reținute din nou?

146. Mai bine necerut decât prea mult sacrificiu.
În aceasta, un ochi caută întotdeauna o recompensă,
Mai bine să nu trimită nimic decât să fie nevoit să o rețină mai târziu.
Astfel a sculptat Thunder înainte de apariția popoarelor,
Înainte de a dispărea, înapoi de unde a venit.

Apoi urmează, în 18 strofe, caracteristicile celor 18 rune, într-o ordine particulară, care a servit drept bază pentru modul în care scalzii își construiau calculele numerice. Cântecul se încheie cu o promisiune semnificativă de mântuire:

165. Acum, cuvintele Celui Preaînalt sunt rostite
În sala Celui Preaînalt , utile fiilor pământului,
nu utile fiilor (legați de materie) ai uriașilor.
Binecuvântat fie cel care vorbește, binecuvântat fie cel care le cunoaște.
Binecuvântat fie cel care le-a învățat,
binecuvântați toți cei care le aud.

Dacă chiar și în aceste versuri, cel înalt, creatorul original, se ascunde în spatele diferitelor nume care sunt indicate în alte părți - de exemplu, în „Cântecul magiei focului” din Edda („Grímnismál”) - ca nume ale lui Odhin, atunci toate aceste nume ar trebui înțelese ca circumlocuții pentru caracteristicile și funcțiile Unuia, care însuși rămâne de nenumit și de nepătruns.

1. Aceste versete eddice sunt traduse așa cum apar în scrierile lui Wiligut, fără a ține cont de textele nordice vechi.
2. Runa ᚾ apare, incorect, ca ᚨ în original.

Cu toate acestea, ar trebui făcută o încercare de a oferi un fel de instrucțiuni metodice cu privire la nume, care, din nou, formează cuvinte de cod speciale:

Hroptr: Derivat din chrop, corp (latinismul corpus), numit și Hropta-Tyr, indică creatorul corporalității prin pronunțarea cuvântului creației. (Acest lucru nu este indicat în traducere.)

Thunder: Conform regulilor schimbării de sunet [1], acest cuvânt ar putea fi tradus de Tinder [2] ca distrugătorul formelor de viață prin foc și moarte. De asemenea, printre finlandezi, Tuonmali indică tărâmul morților.

Dainn , maestrul runelor elfilor din tărâmul sufletelor, ar putea indica cel care generează (Dorn) conștiința unificată (AS) interioară (inn).

Dvalin printre pitici, adică dubli și gemeniți, leagă ființa trupească de cea spirituală, deoarece numele pitic (tvergar) înseamnă de fapt „aparținând la două tărâmuri”.

Alsvidr, Atotștiutorul, Atotînțeleptul/Alviss este cunoscut în alte părți ca nume de pitic care a migrat în Spania împreună cu goții și s-a întors în Bavaria sub numele sfânt Alois.

1. Aceasta nu poate avea nicio legătură cu (a doua) schimbare de sunet în germanică, prin care inițiala [t] → [z], de exemplu, Tyr: Ziu. Inițiala nordică veche [th] corespunde germanei moderne [d], de exemplu, Thorr: Donnar.
2. *Zunder.*

Număr

de Jarl Widar

[din *Hagal* 11 (1934), Heft 8, pp. 1-4]

Rune aliniate, cifrele vorbesc

Așa cum marele nostru strămoș Teut a învățat cum să rânduiască Rune
și a înarmat creația cu cuvântul său și Materia cu putere,
În acel moment a fost creat și numărul,
care în Acum-ul Atot-prezent
a dat de acum înainte Ritm Masei,
venirii, ființei, dispariției...

Numărul a creat culoare, formă și sunet
în structura întregii Deveniri,
El vibrează de-a lungul eternității în cosmos și pe pământ...
Este Ryta oricărei puteri, aleasă de Spiritul lui Gotos,
Pentru a efectua lucrurile conform măsurii cauzei,
din care se naște întotdeauna...
Dă claritate puterii sale, putere luminii sale,
Aceasta promovează veșnic
istoria universală a lui Gotos în Aithar...
Vibrează în rotirea cosmică a stelelor,
distruge, construiește lumi noi,
Este cuvântul maestru în secțiunea de aur,
unde doar unu-doi-trei Materie
Și de trei ori trei - marele număr nouă, cu adevărat -
numerele au ajuns la sfârșit!
Trei Norne sunt lângă capul lui Mimir, pentru a întoarce de trei ori trei.
Și capul lui Mimir crește imens
până la valoarea numerică a destinelor
Și poartă graiul din înțelepciunea lui Gotos în vedere ca fântâna lui Urd...
Astfel, doresc să vă dezvălui numărul,
cum a fost născut odată,
Cum Teut l-a învățat poporului său, ales pentru el de Got.
Cum vă păstrează înțelepciunea până în zilele noi
În care legea și măsura scării
înfloresc din nou pentru popor,
Și din Cuvânt și Număr Oamenii Pământului percep,
Ceea ce Got poruncește în Al-ul său, în Venire și în Devenire...!

N'ul-ni — Eul inconștient, ul = Spirit,
Ni = esență non-spirituală.
Se află dincolo de timp și spațiu,
ca „Nimic”, care a fost odată,
Este „ființa originală, Ru” în Spirit și Materie,
pe care nicio forță nu a penetrat-o,
Supusă de Voința lui Got-har
ca doar un punct în Al — în Ființă

— Acolo se odihnesc poruncile lui Got — Eul său —
ca un punct în cerc.
Cel mai secret al esenței unificate în putere,
ca o nobilă cale de creație.
Intelectual, a devenit „oul lumii”,
Voința spre solidificare.
Respirația lui Got-Har s-a „odihnit” acolo,
ca sfârșitul anihilării.

Dar curând punctul a crescut în „ans”, în respirație –
unitatea lui Gotos
în Al, și a devenit și rămâne
Lumina celei mai inexprimabile purități!
Got-hari însuși ca timp și spațiu,
ca unitate, ființă și domnie,
Formare în Spirit, în Materie,
prin Energia Sa, prin numărul Său…

„Spirit în Materie!” Din forma lui Aithar
ascunsă în ideea dual㠗
Acolo stă „răsucirea” ca început primordial,
inelul „necazurilor vieții”.
Și unitatea este opusul
și totuși țesătura efectului
Din Energie ca voință, armonie,
imboldul de a încolți — Viață…
Ascunsă și totuși — prezentă, țesând lumină
din întuneric,
Acesta este cel mai profund sentiment al „dualității”,
Ai Spirit în Energie: Viață!

Dualitate: Spiritul în Materie format din Energie
pentru a se completa,
Devine Ochiul lui Got într-un inel -
„Drehauge” - pentru a se roti.
Și din Doi apare
„Trei” pe care cu siguranță îl cunoaștem cu toții
Și pe care îl numim Triunitate ca formă a lui Gotos...
Acesta deține în sine puterea generării
conform Energiei și Voinței lui Gotos
În acțiune ritmică eternă pentru a umple inelul cu lumină!

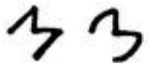

Și astfel din „Trei” a crescut „Patru”,
foc primordial din rotație,
astfel încât Al-ul lui Gotos să poată fi completat
la nivelurile cele mai interioare din „Fyrog”.
Și „Fyr” izbucnește din nou din cotitură
ca un vlăstar al tinerei deveniri,
Devine o „cruce-cârlig” în totul creat —
în cer și pe pământ...

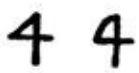

„Dra-gonul” este bestia sa heraldică —
căci el completează „Cei Trei”
Și acționează în mod conștient prin acel „fyr”,
așa cum Ființa se întoarce veșnic...

Din Fyr crește „fem”, cinci în inel,
o femeie în aparență,
Scopul este adus în acțiune
prin Spirit în Materie, la judecata lumii...
În ritmul evenimentelor, legea în acțiune este aprinsă

și ține universul laolaltă în inel
cu simbolul său al dreptului.

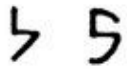

Ascuns, precum farmecul unei femei,
fenomenul primordial este guvernat
de „fem”, vocea din pieptul tău,
devenind și – trecând…

Din „fem” se dezvoltă „sexul”, puterea generației, de la Voință la acțiune!
Spiritul, Energia și Materia
unite de două ori în ordinea odală a lui Gotos...

În foc, apă, pământ, aer —
acolo se găseau strămoșii;
Gothania — din familia lui Teut,
Asii și Wanii.
Astfel, poporul lui Teut a purtat „ochiul Gotos”
De la începutul timpurilor,
pe deplin și complet în toată eternitatea...

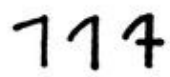

Și dacă întrebi „si-bi-la”,
cuvântul primordial „sa-se”, șapte,
răspunsul este: „Legea solară” este dragostea poporului lui Teut!
Energia Spiritului înșeptuită -
este ordinea întregii Vieți!
Înțelege sensul profund al acesteia,
atunci nu vei trăi în zadar!
Totuși, șapte conține trei și patru!
Got a vorbit prin ei.

Și șapte este numărul cheie al
vârstelor umane ale timpului...

În decursul timpului — în cursul tuturor
lucrurilor — stăpânirea suverană poartă
ritmul tuturor fenomenelor cosmice în
inelul său sfânt...
Efectul dezlănțuie cauza, devine
din nou Viață nouă
Și totuși, aceasta trebuie în cele din urmă
să dea din nou judecata...
Astfel, cu numărul „opt”,
spre beneficiul
Înțelepciunii pioase, toată cunoașterea
este preluată într-o „înaltă păstrare”...

Cuvântul primordial „ni-un”,
Spiritul ființei ca fiind Cel Mai Puternic din
lumi, este de trei ori trei puterea acțiunii,
cunoașterea creativă este valabilă.
În „nouă”, întreaga formă universală
este completată într-un cerc.
Ca Poruncă Supremă Divină finală
a creației domniei lui Gotos.
Cele „Nouă Porunci” [1] *sunt* Energia,
care împlinește Materia
Conform Voinței Spiritului
în fenomene ritmice cu cuvântul lui Gotos!

Cursul numerelor acum complet,
încheiat în rotirea lor,
Spiritul a închis cercul

prin puterea sa cu
cuvântul primordial „cent”.
Se mișcă pentru toată eternitatea
pe calea șarpelui Midgard
Distrus - devine din nou gata
pentru germinare în procesul Său creativ.
Astfel, cu „nouă”,
fenomenele universale divine
sunt completate,
cu „cent” tărâmul lui Hymir. [e] începe,
căci Got nu poate trece!

Plin de semnificație profundă, „zece” ascunde
„gândul la Heaven's Got”,
formează „Om” din cuvântul schimbării „sal”,
cel strălucitor [f] într-un cerc
Vorbește prin „Irminsul”,
răsună în sunetul clopotelor,
Este floarea albastră a oricărui noroc,
care ține pantoful și cheia uscate...
Într-un cuvânt: „Tărâmul ceresc”
deblochează „ma” cu un nume
Și își binecuvântează întotdeauna
începutul și sfârșitul cu „amin”...

1. Vezi „Cele nouă porunci ale lui Gôt” de Wiligut la p. 79.

Astfel, cu „zece”, numărul lui Gotos se încheie
ca începutul spațiului ceresc
Și ascunde semnificația acestuia
în spațiul cosmic,

în Aithar până la o sută...
De la o sută până la o Mie -
atunci tot ce este pământesc se deschide...
Prin urmare, omul se năpustește spre cer
cu o forță motrice plină de vehemență
Dar Got este timp și Materie și Energie,
iar spațiul și timpul lui Aithar,
Prin urmare, El construiește de la o Mie înainte către
viitorul număr al eternității!

Exortație runică

Runele primordiale șoptesc! În mod minunat au păstrat epoci,
Când Got ca Spirit a vorbit sabia creației
strămoșului Teut...
Mii de ani au trecut în venire și în devenire,
Cinci epoci ale omului sunt deja numărate de Irmin pe acest pământ.
Semnele runice provin din sculptură și pictografie,
O mărturie a culturii nordice, cu adevărat fără egal!
Ei i-au condus pe „Drehaug” în cursul victoriei
prin lumi
Și astăzi - fără nicio diferență -
ei servesc ca purtători ai unui cult primordial...
Desigur, semnele s-au schimbat, la fel ca și numele triburilor.
Au înflorit doar pentru a dispărea, ca și cum ar fi fost ruinate în furtună...
Au rămas doar aceia care au rămas loiali Drehaug-ilor,
Și încă iubesc ceea ce înseamnă:
Tri-Unitate! Spirit-Energie și Materie!
Desigur, și natura lor s-a schimbat în gurile tuturor popoarelor,
Doar Runele încă șoptesc ceea ce este adevărat pe această sferă
pământească...
Runele șoptesc poporului nostru, căci ei au posedat-o primii
Și uită cea mai bună posesiune a lor doar după un lung somn de eroare...
De ce se întâmplă asta? Trebuia să fie! Multi-tribale, de mult separate
De turnul lui Papilon, nicio măsură nu a fost menținută...
Și astfel Got a fost îndepărtat
din lumea în care trăiesc teutonii,
Un exces de multe feluri de Rune nu ar putea oferi nicio cunoaștere...

Materia însăși a devenit acum regentă,
Energia-Spirit a devenit secundară.
Runele au devenit tăcute spiritual,
o „comoară” fără limbaj...
Numerele au tăcut în interior, au devenit Materie de valoare
Și planul mondial al lui Gotos a decăzut, așa cum ne-a învățat odată Teut...
Demonicul a devenit cultul ancestral,
care fusese odată cel mai prețios
Lucru al esenței teutonice de pe pământ,
prin care eram mereu reînnoiți,
Au fost desacralizate în zei, strămoși înalți și nobili,
Din care își are originea poporul nostru: Din Ases și Wanes!
Curând zei străini au stat pe înălțimi - în pajiști,
Unde odată se afla biserica lui Gotos, [1] *Onorată* de femei nobile...
Onoarea femeilor s-a prefăcut în praf,
veșmântul lor onorabil a devenit păcat,
Astfel, Gotul plin de lumină
a fost furat cu dispreț copilului teuton...
În hieroglife de un fel străin, descompuse, corodate de rușine,
În zadar se caută Spiritul lui Got,
care a fost jefuit, uitat...
Așa că, în acest moment, încă o dată,
Cunoașterea Runelor bate în inimile noastre,
Ne șoptește, ne avertizează și ne cheamă la datorie cu gura ei pură...
Încă o dată onorați-vă Sal-ul strămoșilor voștri conform
loialului obicei nordic
Acordați onoare lui Got! Atunci Spiritul său va trăi în mijlocul vostru!

1. „biserică”, din ON *kirkja.*

Spirala creativă a „Oului-Lumii”!

de Jarl Widar

[*Hagal* 11 (1934), Heft 9, pp. 4-7]

Legea primordială: „Sus precum jos, jos precum sus!”

Prin urmare, la mijloc există un câmp de forță neutru (adică generațional)!

Spiralele sunt aparent „contrare” una față de cealaltă în rotațiile lor și, în ciuda acestui fapt, formează – conectate la capetele lor longitudinale – o „unitate” dintr-o „diadă, dualitate...” opozițională.

Din cele două spirale, fiecare înfășurată triplu și conectată prin planul generațional (câmpul median), se dezvoltă forma oului ascuțit cu două capete - conceptul de „Ou-Lumii”. (Vezi imaginile lui Hristos din capela Goldbach și altarul din biserica din Oberzell.)

Ambele puncte sunt conectate printr-o axă care formează *runa* sau numărul *ans* [unu], în timp ce coaja oului formează *unitatea* celor două jumătăți ale spiralei - astfel, din *doi* provine *unu* (*ans*).

Atâta timp cât spirala (forma de cochilie de melc) este „construită”, ea este instabilă în propria dualitate. Devine *stabilă* imediat ce cele două spirale formează „Oul Lumii” la *unificarea* la suprafața din mijloc - aceasta este finalizarea procesului de „transformare în *ans* (unul)”.

În natură, acest proces poate fi observat tocmai într-o „nuntă” între doi melci. Totuși, întrucât această „unificare a Doi într-Unul” are loc doar periodic în perioadele de împerechere, se poate observa în mod convingător că conceptul de „generare eternă” prin divizarea „Oului-Lumii” este prezent în aspectele tehnice ale acestui proces creativ și există o uniune armonioasă ca Unu/ *Unul doar* în anumite ocazii, astfel încât „impulsul vital” să fie păstrat în „întreg”.

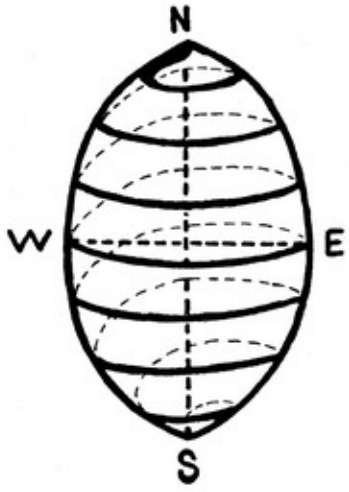

Observăm același proces, demonstrat aici de melcul ale cărui cochilii se găsesc în depozite masive în toate formațiunile calcaroase primordiale ale Pământului nostru, și vedem același proces în Al (cosmos) sub formă de „galaxii spirale”... prin urmare:

PRINCIPIU CREATIV:

Îndrumare spirituală în Materie prin Energie!

INFERENȚĂ CREATIVĂ:

Se implică generarea eternă și, prin urmare, Viața eternă și, prin aceasta, o circulație eternă, prin „rotirea” constantă a formelor de viață în Materie - din cauză vine efectul și din aceasta se formează noua cauză. Din aceasta rezultă legea conservării energiei, care implică din nou „transformarea y a circulației materiale” - adică conceptul de „Vieți eterne”.

ALTE INFERENȚE:

Prin urmare, ambele spirale ale „Oului-Lumii” posedă doi poli. În rotire, acești poli sunt conectați ca o axă. Aceștia sunt polii - „Sus-Jos”, „Jos-Sus” - care reprezintă Axa Lumii.

Prin urmare, ambele spirale sunt în echilibru absolut în cadrul „Oului-Lumii” și, prin urmare, în „inactivitatea însăși” relativă.

ÎNTREBARE:

Care este motivul convingător pentru rotația „corpurilor cosmice”?

Din viața terestră recunoaștem scopul celor două spirale: „generarea eternă”.

Și spiritualitatea Got?

CONCLUZII:

1. „A muri” este, prin urmare, o jumătate de lucrare. Întrebare: Unde este a doua parte a „spiralei”?

2. Cei doi poli ai spiralelor sunt cele două „capete” (Sus-Jos, Jos-Deasupra) ale axei centrale. Care este *începutul* și care este *sfârșitul?*

3. Un ac magnetic și axa Pământului dovedesc că Pământul este o „existență universală” de sine stătătoare. De ce se rotește Pământul spre Est, spre răsăritul soarelui? O întrebare cosmică care rămâne deschisă!

4. Recunosc că în „unitatea-spirală”, „diada” (dualitatea) devine o „unitate” în umanitate prin „bărbat și femeie”.

Bărbatul „dăruind” și, prin urmare, „Deasupra”, femeia îl ia, prin urmare primind și, prin urmare, „Dedesubt”. Și prin intermediul acestei „unificări la unitate” (Oul Lumii) în generare…

Este, *și* ambele o axă. Aceasta este ființa umană. Și pământul ca Oul Lumii în cosmos?

Răspuns: Indiferent dacă forța umană — fie ea pământească — este completată prin intermediul celor două spirale — o opoziție în Materie, deoarece „Spiritul” cuantic aplicat cosmic (Got) conține ambele spirale ca *ans,* „unitate”, Oul Lumii.

Planul de echilibrare (generațional) este ecuatorul, precum și planul magnetic de neutralizare în opoziție cu cele două puncte poli pentru forța Spiritului (Got) (energia electrică), pe care le indicăm pe un „ac magnetic” cu + și -.

Acest „plan generațional” este, prin urmare, un „adevărat plan creațional”, este material din IA, pentru noi, ca oameni, acesta este pământul în forma sa actuală.

5. Suntem noi, oamenii, răspunzători față de „Got the Al” ca fiind presupusele „forme de inteligență cele mai înalte de pe acest pământ” temporale?

Răspuns: „Da!” Pentru că Mama noastră Erda suferă atunci când acționăm contrar voinței Sale creatoare! Mai mult, suntem nordici, adică polarizați de sus. Noi – ca sămânță de Got – o însemnăm pe „Erda” conform Voinței lui Got... Din aceasta a crescut „fem” – lege, drept...

6. Două spirale, așa cum arată figura de la începutul articolului, fiecare se rotește în sens opus celeilalte și, atunci când sunt puse împreună, se dezvoltă în *spirale* , cu aceeași „rotire”... Prin urmare, doi curenți electrici (forță Got), care curg unul în celălalt, se generează în funcție de lungimea undelor lor în câmpul central (magnetic) neutru! *SchickSal* [1] întoarcere, transformare, nouă germinare, Spirit-Got, Viață veșnică prin forță-Got, tinerețe veșnică în circulație veșnică! Aceasta este generarea - Got însăși!

7. Trei „cotituri” din „Sus”.

Trei „cotituri” din „Jos”; între ele „mijlocul” este egal cu *șapte!*

Câmpul „neutru” și, bineînțeles, cel generațional în sine. Câtă profunzime și înălțime are acest „număr în spirală”...

8. „Spirala dublă autosuficientă”, care devine oul creativ, „optul nesfârșit”, mișcarea eternă, însuși conceptul Got, Al - prin urmare, „optul înalt, secret”, cunoașterea originală autosuficientă.

9. Completarea este „Jos”, proiecția unității întregului auto-conținut – „Oul Lumii” sau a „Creației”. Jos este rotirea Spiritului-Energiei-Materiei în Al în conformitate cu posibilitățile triple ale formei prin intermediul tri-unității sale.

Căci „Jos” devine din nou „Deasupra” și înapoi... Deci aceasta este „desăvârșirea” în circulația eternă, care este Însuși Got.

1. *Schicksal,* „soartă, destin”.

10. „Nimic” — din care Voința lui Got-Al se reînnoiește inepuizabil în conceptul de „transformare prin întoarcere”. Nemuritor în Sine Însuși precum Oul-Lume, prin spirala nesfârșită a timpului, spațiului și masei, Auto-conținut așa cum este capabilă să-l conceapă mintea umană, deoarece suntem doar un „Aithar-Atom” al Spiritului-Energiei-Materiei Sale.

Tatăl Nostru original

[document scris de mână, datat 1934]

Vatar unsar der Du bist der Aithar
Gibor este Hagal des Aithars und der Irda!
Gib uns Deinen Geist und Deine Kraft în Stoffe
Und frome unsere Skould, de asemenea, gleich dem Werdandi.

Dein Geist sei unser auch in Urd
Von Ewigkeit zu Ewigkeit—Om! (:Amin:)

Tatăl nostru, care ești Aithar
Gibor, este hagal-ul lui Aithar și al Pământului!
Dă-ne Spiritul Tău și puterea Ta în Materie
Și din Skould-ul nostru, în armonie cu Werdandi.
Spiritul Tău fie și al nostru în Urd,
din veșnicie în veșnicie—Om! (:Amin:)

Semne zodiacale și constelații

de Jarl Widar
[din *Hagal* 12 (1935), Heft 4, pp. 56-58]

Există O DIFERENȚĂ între cele douăsprezece semne zodiacale [*Tyr-Kreis*] [1] și cele douăsprezece constelații ale eclipticii.

Cele douăsprezece semne zodiacale sunt INVIZIBILE! Ele reprezintă măsurători ale unui arc.

Se ajunge la ele atunci când zodiacul – presupunând începutul primăverii ca punct de divizare a anului – este împărțit în douăsprezece zone de dimensiuni egale, ceea ce rezultă în zone de 30° fiecare!

„Cadranul” fiecărui „ceas” este chiar o mărturie despre zodia... desigur, numărul „12” se află exact la mijloc și, prin urmare, „Berbecul” începe exact la 15° *între* numerele 12 și 1, adică este situat în prima zonă. Deocamdată nu vom intra în motivul pentru care se întâmplă asta.

În cele mai vechi timpuri — cel mai probabil în epoca culturală atlanteană — fiecare dintre aceste zone de 30° avea o semnificație foarte precisă, așa cum era înțeleasă de Astrologie (:Logica Stelară:).

Ca urmare a precesiei echinocțiului, punctul de început al primăverii migrează de la un semn zodiacal la altul la fiecare 2.160 de ani, iar în acest fel constelația zodiacală iese complet din semnul zodiacal cu același nume. Constelațiile zodiacale rămân imuabile pe firmament. Semnele zodiacale migrează și astfel determină vârstele cosmice (Era Taurului, Era Ariană, Era Peștilor etc.).

Și întrucât în momentul prezent începutul zodiacului se află între constelațiile Pești și Vărsător, semnul zodiacal Berbec este, prin urmare, suprapus peste constelația Pești. Semnul Berbecului rămâne, însă, 0-30°.

Recunoaștem că „fața” fiecărui ceas [g,] cu cele 12 cifre ale sale, are o anumită semnificație pe care majoritatea oamenilor nici măcar nu și-o pot imagina.

1. *Tyr-Kreis* este o traducere ariosofică pe care Wiligut o înlocuiește cu cuvântul comun pentru „zodiac”, *Tierkreis.*

Aceste 12 cifre, fiecare cu semnificația sa specială, sunt în același timp și indicatorii celor mai vechi semne scrise ale istoriei primordiale [*Ur-Geschichte*] a umanității.

Caldeenii și evreii (Kabala), precum și vechii egipteni și chinezi posedă aceste „simboluri de scriere” speciale, care au o mare asemănare cu cele ale toltecilor și aztecilor. Și nu numai aceste semne scrise, ci și semnele speciale ale zodiacului sunt aproape identice!

Dacă aruncăm o privire asupra acestora din urmă, le vom găsi pe acestea două printre imaginile decorative din istoria culturală germanică și putem include vechile semne scrise germanice - runele - chiar alături de grupurile lingvistice deja menționate, după care vom constata că aceste rune sunt uluitor de asemănătoare cu aceste alte semne scrise - și totuși sunt diferite: de ce? Pentru că sunt scrierea originală a umanității ariene și, în același timp, trebuie să fie scrierea originală a culturii atlante.

În vremurile atlante, așadar, aceste rune ariene originale aveau o semnificație profundă prin virtutea ordonării lor logice în semnele zodiacale, care s-a pierdut aparent imediat ce sensul lor a fost schimbat într-un mod astrologic ilogic ca urmare a variației provocate de precesia echinocțiilor.

Din această prezentare este, de asemenea, clar că semnele scrise runice au de mulțumit pentru originea lor viziunii cosmice a strămoșilor noștri primordiali - așa cum s-a arătat deja în numerele din iulie și august 1934 ale *revistei Hagal.* Așadar, abia după sfârșitul epocii culturale atlante, semnele zodiacale și semnele lor scrise au fost transferate în constelațiile eliptice. Aceasta a cauzat acea confuzie de cunoaștere între procesele din marele an solar și cele ale unui an terestru. Această confuzie este încă fundamental activă astăzi. Dar cu aceste cunoștințe, cele mai vechi documente culturale cunoscute nouă pot fi măsurate și - privite nu din perspectiva anilor tereștri, ci mai degrabă a celor solari - acestea ne pot conduce la o cunoaștere corectă a epocilor.

Nu ar trebui descoperită și aici o CHEIE prin care s-ar putea încerca, pentru anumite momente din timp, ajustarea nu numai a marilor calcule pentru anul solar, ci și a limbajului cultic cu scop și a tuturor expresiilor sale, în conformitate cu cerințele actuale? (Confuzie lingvistică.)

Un studiu comparativ al tuturor limbilor vechi și în special al rădăcinilor lor lingvistice trebuie să poată oferi cu siguranță informații despre acest lucru!

Se pare că ar trebui să ne îndreptăm atenția către Astrologie, care este necesară ca soluție la multe puzzle-uri, iar aceasta pentru a verifica cum și în ce fel ne-au venit cunoștințele astronomice din cea mai îndepărtată antichitate și ce documente referitoare la aceste cunoștințe dețineau strămoșii noștri. Căci este evident că putem specula că prin aceste mijloace am putea obține acces la cunoștințe despre strămoșii noștri care nici măcar în vremea lor nu ar fi putut fi prevăzute!

În cele din urmă, pentru a deschide calea către posibilitatea comparației, acele rânduri de Rune sunt prezentate aici așa cum ne sunt dezvăluite de „capul vorbitor”, imediat ce se înțelege cum să-i dezlegem limba.

Întrucât, în opinia mea, printr-o astfel de comparație lingvistică, diversele semnificații din perioada antică ar fi corespuns cel mai probabil semnelor zodiacale — în scopul potrivirii lor cu relațiile actuale de precesie — un astfel de efort ar fi extrem de interesant! Cu siguranță, NU FIECARE TIP DE RUNĂ poate fi folosită în astfel de scopuri comparative, ci doar așa-numitele ur-ariene (gotice).

COMENTARIU AL EDITORULUI [1] DESPRE „SEMNELE ZODIACALE ȘI CONSTELAȚII”

Oricine compară afirmațiile conținute în numărul de Crăciun [al *Hagal*] cu specificațiile date aici va întâmpina câteva discrepanțe minore. Pentru a explica acestea, rețineți următoarele:

1. Numele Wid-ar apare aici pentru Berbec [*Widder*], acolo pentru Săgetător, care aici poartă numele Widi (Wili).

În mitologia eddică, Odin este răzbunat pe lupul Fenris de către Widar, care inaugurează Epoca Pădurii (*Landvidhi; vidh* înseamnă pajiște [*Weide*], pădure) prin care câmpurile nesemănate dau roade. Wili este numit alături de We ca fratele lui Odhin. Conform „Vafthrúdhnismál”, Widar și Wali (care îl răzbună pe Baldur pe Hödur) conduc sanctuarul odată ce flăcările lui Surtur s-au stins. El este numit și Ali și se spune că este fiul lui Odhin și Rind.

Numele indică o relație interioară între Wali-Wili-Widi-Widar. Comun tuturor este W-ul ca semn al întoarcerii [*Wending*] și semnul ego-ului: I. Întrucât A exprimă unitate, L viață, D generare și R ritm, probabil că ne vom apropia cel mai mult de conceptele psihologice ascunse în spatele acestor nume atunci când vom spune: Toate acestea înseamnă:

Wali: Viața transformă eul spre unitate. Wal reprezintă libertatea de a alege [*Wahlfreiheit*] și, în același timp, tărâmul morților (Walhalla), reședința Einherjarilor.

Wili: Viața se transformă de la un ego la altul prin voința luminii.

Widi: Schimbarea generațională de la un ego la altul prin cunoașterea arborelui vieții, adică a naturii organice a tuturor schimbărilor.

Widar: Transformarea egoului spre generarea ritmului unității. Semnul său este vulturul [Aar], care vânează pești printre stânci. El se înalță deasupra soliditații (stâncilor) și a elementului rarefiat și fluid al vieții (peștilor). Prin urmare, el stăpânește și asupra proceselor de creștere. Câmpurile neseminate rod pentru el.

1. Werner von Bülow.

2. Odată cu Saga, runa Gibor adăugată trebuie descompusă în părțile sale componente: SI. În acest fel, ᛋᚦ capătă semnificația de sith (nordic „târziu”, german „de atunci”). Desigur, sith înseamnă și „obicei” [*Sitte*], tradiție, ceea ce a fost bun dintotdeauna. Fecioara este protectoarea obiceiului și a tradiției antice (Saga). Cu toate acestea, așa cum este indicat în numărul de Yule, Saga este, de asemenea, ca Freyja [*Freia*], regenta lunară a Fecioarei. Dacă Saga era văzută ca echivalentul Berbecului [*Widder*] (adică Widar), aceasta înseamnă că în Epoca Lemnului doar Widar poate reconstrui Epoca de Aur, deoarece el (pantoful lui Widar!) va restaura obiceiul pur.
3. În ceea ce privește numărul 25.920, trebuie menționat că acesta reprezintă exact 6% din numărul Einherjar din Edda („Grímnismál”), 432.000, fiind ușor de reținut. Întrucât 6 (sexus) este și numărul generației, probabil că în această relație numerică se poate observa o indicație că Einherjar (luptătorii lui Herian, simbol: unicorn [*Einhorn*]) dau naștere Epocii și Marele An Platonic prin numerele 4 (conducerea [*Führung*] și formarea prin foc), 3 (întoarcerea [*Drehung]* și lumina) și 2 (tensiunea polară), care împreună dau numărul 9 al reînnoirii și perfecțiunii. Șase este numărul regenerării eterne. În legătură cu și ca o reflectare a acestor legi numerice, căsătoria între frați și surori era practicată atât de rasa Asirică, cât și de cea Wanică, dar după a șasea generație trebuia adăugat sânge proaspăt. În aceasta este exprimată o lege numerică pentru transformarea unui Soare-Aom (Leu) în altul.
4. Dacă ne uităm la runele atribuite fiecărui semn, poate că se poate observa o oarecare concordanță cu denumirea astrologică obișnuită pentru fiecare semn în parte, după cum urmează:

Berbec, ritmul ♈I înflăcărat, care se împinge înainte, care este încăpățânat, dorind să-și bage capul direct prin perete.

Taur ♉ , dătător de germinare (puteri de formare), tenace pământesc.
Gemeni ♊, forță a salvării, tensiune în opoziție, amuzant de versatil.

Rac ♋ , revenire, scăderea zilelor, blocarea sevei, apos.

Leu ♌, cea mai mare putere solară, focos.

Fecioară ♍, puritate morală și maturitate, potolind poftele (Bebelind) pământului.

Balanță [*Scara lui Forsete*], Eva, ♎ echinocțiul de toamnă, pofticios, furtunos.

Scorpion ♏ I în transformare prin generare, concentrare de sevă.

Săgetător ♐ voință nerăbdătoare, foc (căldură) care lovește în interior.

Capricorn ♑, os-pert, *per aspera,* [1] creștere a caracterului pământesc.

Vărsător ♒, hagal-kun-bar, nașterea sfintei familii, unda vărsătorului influențează percepția care corespunde aerului.

Pești ♓, Focul solar care generează scânteia I. Peștii și apa sunt simbolul puterilor formațiunii.

1. Lat. „prin adversități”.

Soluția Kalic la o inscripție din biserica din Bergkirchen, lângă Wittekindsberg

de Jarl Widar

[din *Hagal* 12 (1935), Heft 7, pp. 98-100]

ERWEG HIERIA WOL MEIN
LIEBER CHRIST
WOZU DIS HAVS ERBAVET IST.

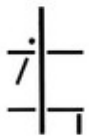

1752

TRADUSE ÎN RUNE

ᚱᚠᛏᛋ : ᛯᛁᚱ·ᛁ : ᚠᛅᛚ : ᛘᛏ·ᛏ
ᛚᛁᛒᚱ : ᛚᚱ·ᛋᛏ
ᚠᛅᛚᚢ : ᚦ·ᛋ : ᛯᛁᚢᛋ : ᚱᛒᛁᚢᛏ : ·ᛋᛏ·

ASTA ÎNSEAMNĂ:
Ryta fyr eis gibor!
Hag-al este ryta este asa!
Fyr os laf myn eis nu este!
Laf este halga-ryta: kaun ryt este suntyr!
Fa os kaun ur!
Thor este soare!
Hag-al asa soare!
Ryt barbar (biörk-bar) asa ur thor!
Este soarele Tyr!

TRADUS:
Focul ritmic al ființei materiale este sfânt!
Păstrează Eul-Tot, ritmul.
Focul ființei spirituale este Viața, Eul meu material conține Nevoia (constrângerea)!
Viața Eului spiritual este ritm sacru:

Germinarea face ca „Eul”-ul să fie ritmic prin circularea luminii!

Ființa (Spirituală) Înflăcărată este germinare în starea primordială [*Ur].*
Ființa [1] a lui Thor (Wittekind) este lumină!
Păstrați Al-ul luminii *Usa-Ur* !
Ritmul susține Viața spirituală prin Viața spirituală în *Asa-Ur* : Thor (Wittekind)!
„Eu”-ul de lumină este circulația luminii!

COMENTARII ALE EDITORULUI [2]

Semnificația kalic a acestei inscripții decurge din sensul său natural, care conține aici reamintirea de a cântări scopul pentru care a fost construită casa: „Să slujească memoriei lui Wittekind”. Căci ce altceva ar trebui luat în

considerare aici dacă inscripția nu conține un sens ascuns (kalic) care se referă la Wittekind? În plus, deasupra datei există un 1 traversat de o linie în partea de sus, iar acesta provine dintr-un 4 inversat. Pentru cei care știu, acest semn conține propoziția: „Unitatea (a Vieții) a fost pierdută, deoarece conducerea a fost întoarsă cu susul în jos”. Dacă se ia în considerare scopul capelei, atunci nu este greu de ajuns la concluzia că această propoziție conține un protest împotriva unui mod de gândire fals care scindează unitatea Vieții și împotriva căruia Wittekind a opus aparent rezistență. Acest lucru ne permite să presupunem că inscripția a fost menită să ilustreze doctrina pe care autorul inscripției o considera una care corespundea opiniilor lui Wittekind.

Această soluție kalic, pentru care este responsabil cel care a decodificat-o,[3] cu siguranță face pe mulți oameni să se întrebe, mai ales că nouă propoziții întregi au fost derivate din unsprezece cuvinte. În simbolismul numeric, care este o componentă esențială în tradiția germanică, numărul 11 (*ein-lif,* anglo-saxon *și leofan*) înseamnă Viață în Spirit prin puterea scânteii lui Got, dar într-o creație care este întinsă și împărțită în opoziții polare (2 este totalul cifrelor lui 11). Legile primordiale ale creației sunt însă exprimate - așa cum s-a arătat de fapt în numărul de Yule din 1933 [al revistei *Hagal*] - în cele 9 numere de bază: 1-9. Așadar, dacă cineva dorește să găsească din nou unitatea pierdută, nu se poate opri la 11, ci trebuie să se întoarcă la cele nouă numere de bază.

1. = Copil Alb.
2. Werner von Bülow.
3. adică Karl Maria Wiligut.

Este evident că la început ER este reprezentat de două ori prin R, iar W prin F, și că prelungirea lui E care urmează după I este omisă. În acest sens, se poate spune că R înseamnă ritm și este întotdeauna determinat numeric, ca atare fiind legat (E). În al doilea rând, un foc arzător, precum și o scânteie electrică, sunt un semn al unui echilibru polar a două forțe opuse (în electricitate între anod și catod), care poate fi exprimat ca putere primordială dublată prin intermediul UU sau W. Aici ar trebui să ne referim și la observația ulterioară referitoare la *smet* și *slod* (poezie și expansiune). În cele din urmă, prelungirea lui E este doar o utilizare greșită a regulilor noastre de ortografie și este superfluă din punct de vedere lingvistic.

Pentru cei care nu sunt interesați să facă un ocol prin Rune, cuvintele germane pot fi folosite exact așa cum sunt scrise. Căci odată cu „cântărirea”, creația începe planul doar pentru a se încheia în „Is[t]” [1] - în adevărata Ființă (spirituală).

Aceste note ar trebui să fie suficiente pentru început.

1. Germană **ist**, forma verbală la timpul prezent care înseamnă „este”; în acest caz, o aluzie la „starea de a exista” sau la „ființa” în sine.

Maidenschaft [1] ***în epoca ario-germanică preistorică***

de Jarl Widar

[din *Hagal* 12 (1935), Heft 8, pp. 118-21]

Instituția școlilor de fete s-a dezvoltat din extrem de antica „Modranekht”.[2] Încă din cele mai vechi timpuri, ambele sexe au luptat pentru superioritate. În fiecare loc în care arienii - sau descendenții lor de același sânge, poporul germanic - au înființat state politice, femeile au apărut imediat ca lideri, de îndată ce bărbații au fost eliminați în enormele lupte pentru deținerea pământului, așa că femeile au trebuit să preia conducerea triburilor lor. Încă din epoca atlanteană, această bătălie a sexelor a fost distinct recunoscută și din acele vremuri egalitatea femeilor în lupta pentru supraviețuirea popoarelor germanice s-a cristalizat în cultura lor. Abia atunci când bărbații erau în minoritate, din cauza luptei lor continue - uneori pe apă (vikingii), alteori pe uscat - femeile conduceau statul. Acest lucru ne este cunoscut până în perioadele istorice din lumea antică. Statele politice propriu-zise conduse de femei existau, precum imperiul amazonian din sud, doar temporar, în timp de pace și nu au fost niciodată de foarte lungă durată. În lupta corp la corp, pur și simplu nu erau capabile să reziste fizic trupelor masculine atacatoare ale popoarelor vecine. Așadar, astfel de tărâmuri conduse de femei erau întotdeauna distruse relativ repede după o existență scurtă. Triburile ario-germanice au recunoscut totuși necesitatea de a acorda femeilor drepturi sociale egale cuvenite, deoarece, în cele din urmă, soarta femeilor era profund legată de cea a bărbaților în lupta pentru supraviețuire în rândul statelor ario-germanice care abia se formau.

Maidentum germanic [3] a fost dezvoltată odată cu școlile sale, așa cum le putem găsi în istorie până la sosirea predominanței creștinismului în patria noastră. Originile și liniile lor de dezvoltare pot fi stabilite și astăzi, de

îndată ce perspectiva investigației este rafinată în acest sens. De-a lungul întregii istorii aryo-germanice, din vremea culturii atlante până la predominanța creștinismului, a existat o singură idee care era autoritară pentru toate deciziile consiliilor, fie masculine, fie feminine - și anume păstrarea purității propriei rase! Concepte precum consangvinitatea și incestul, așa cum le-a dezvoltat creștinismul, nu erau încă prezente în acest moment. Deoarece își avea originile în ținuturile sudice, creștinismul era cu siguranță justificat în stabilirea acestor concepte, dar a interferat dezastruos în istoria popoarelor nordice cu o neînțelegere a caracteristicilor rasiale ale acestora din urmă, deoarece le-a impus conceptele sale ca laitmotive. Cel mai înalt principiu al tuturor popoarelor nordice a fost întotdeauna păstrarea purității sângelui lor. Acest lucru este dovedit destul de clar de obiceiurile din trecutul precreștin, care erau caracteristice tuturor popoarelor aryo-germanice. De exemplu, pentru a garanta cea mai înaltă puritate rasială și caracteristici excelente ale anumitor clanuri conducătoare, cum ar fi cele ale familiilor Ase și Wane, căsătoria între frați și surori ale descendenților lor era prescrisă în mod direct. În special, femeile erau supuse unui test special în legătură cu puritatea lor rasială. Acest test culmina cu examinarea și testarea tuturor organelor importante pentru procreare de către vindecători specializați (atât bărbați, cât și femei) înainte ca femeilor să li se permită să se căsătorească cu bărbați rasial puri. Poziția și starea interioară a acestor organe, precum și forma clitorisului, erau considerate a fi deosebit de importante.

1. „societatea fecioarelor”.
2. Cf. termenul OE *modraniht,* „noaptea mamelor” sau „Noaptea Mamei”.
3. „feciorelnicie”.

Așadar, de exemplu, s-a întâmplat ca fecioarele alese ca BURGEȘE să se conformeze unor condiții speciale. Dintre aceste alese, se prefera să fie alese cele care prezentau urme de hermafroditism, pe de o parte pentru a asigura limitarea activității lor sexuale și, pe de altă parte, pentru a le împiedica să genereze descendenți. Organizarea acestui corp de fecioare (*Berg-Maidenschaft* , unde *„berg”* înseamnă „cel ascuns”) indică clar indicii în această direcție atunci când ne uităm la structura sa. Corpul fecioarelor era organizat în patru grupuri, care sunt: Grupul cel mai inferior, HEXAS [vrăjitoarele], aveau ca îndatorire îngrijirea și păstrarea flăcării veșnice și a aprinderii acesteia în scop de semnalizare (ziua cu fum, noaptea cu o flacără

strălucitoare). Focul era adus de la aceste femei ca parte a anumitor ceremonii sau obiceiuri rituale (Ara-Ryta) pentru aprinderea focului din vetrele cuplurilor proaspăt căsătorite. Ca parte a ceremoniilor de ocupare a teritoriului sau de stabilire a unor noi așezări, sau poate când focul din vatră se stingea, focul era aprins din cărbuni încinși din aceste focuri veșnice. Hexașii erau inițiați în herbologie și în artele vindecării animalelor și serveau ca vindecători de animale în unele triburi și comunități, pe lângă serviciile lor legate de foc.

DRUDAS, însă, slujeau ca „Femei Înțelepte”. Erau consiliere (în toate treburile legate de dragoste și căsătorie) și moașe. În plus, slujeau ca vindecătoare ale ființelor umane. Aceasta ținea nu doar de cunoștințe chirurgicale, ci și de cunoștințe despre plante medicinale cu puterea de a vindeca corpul uman. Prin urmare, trebuiau să aibă la dispoziție o cantitate considerabilă de cunoștințe despre plante medicinale.

Cei aparținând celui de-al treilea grup, WALAS, nu numai că trebuiau să posede cunoștințele celor două grupuri anterioare, dar erau și responsabili de *Maidenschaft* , care era independentă și trăia separat de toate celelalte triburi. În plus, aveau sarcina de a fi consilieri în tot felul de probleme legate de bunăstarea sau suferința întregului trib. Din acest motiv, trebuiau să aibă la dispoziție date istorice semnificative despre trib și clanurile sale individuale și, pe baza acestor cunoștințe, trebuiau să le cunoască cu precizie caracteristicile. Din acestea, trăgeau concluzii logice cu privire la modul în care tribul trebuia să acționeze în anumite evenimente importante. Prin urmare, din cunoașterea istoriei caracteristicilor clanurilor și din cunoașterea trecutului tribului, conceptul de profeție [*Hell-sehen* [1]], precum și cel de necromanție [*Hel-sehen] au fost stabilite.* [2]] a fost dezvoltat. Prin urmare, este eronat să credem că un fel de „vrajitorie” a fost legată de aceste concepte. Cunoașterea pură și concretă a trecutului, precum și o percepție clară a situației prezente au condus la concluzia corectă cu privire la modul în care era necesar ca clanul sau tribul să acționeze. Deoarece femeile au o viziune înnăscută clară cu privire la ceea ce este important în viață, *Walas i*-au salvat foarte adesea pe bărbații agitați de acțiuni dezavantajoase prin intermediul unor decizii de urgență.

1. *iad* = „lumină, strălucitor”; *Hellsehen* = „clarviziune”.
2. Hel este locul unde se află morții în lumea interlopă în cosmologia nordică/germanică, prin urmare, *Helsehen* ar denota abilitatea de a privi în acest tărâm (necromanție).

În cele din urmă, ALBRUNAS, ca grup suprem al *Maidenschaft-ului,* erau, la fel ca Walas-ii, consilieri - însă, acționau ca atare pentru întregul popor. Poziția de Albruna era, în mod firesc, foarte dorită. Așadar, doar acele femei care posedau calități spirituale deosebit de excelente erau chemate în acest scop, din rândurile Maidenschaft- *ului* .

Din această prezentare a diviziunii fundamentale a *Maidenschaft- ului* este clar ce semnificație profundă a avut poziția femeilor în vremurile trecute. În clan, ea era protectoarea și îndrumătoarea onoarei atât a bărbaților, cât și a femeilor. În trib, ea era reprezentanta gândirii idealiste înalte și aprinzătoarea entuziasmului pentru scopuri mărețe în interesul tribului și al poporului.

În timpurile preistorice, nicio urmă de concepte precum păcatul originar sau îndoieli cu privire la existența și a sufletelor în femeile de sânge aryo-germanic nu a fost prezentă vreodată. Strâns legată de cosmos, de Tot și de Dumnezeu și reflectând legile ritmice ale acestora în sufletul său, ea a fost purtătoarea întregii noastre tradiții în trecutul nostru preistoric. Cu această înțelegere a fost concepută educația tinerei femei. Fundamentală pentru aceasta a fost cunoașterea semnificației tuturor simbolurilor runice, simboluri care își aveau originea în interconexiunile dintre viața cosmică și cea pământească și care, prin urmare, au format un ghid în școli. Abia după ce simbolurile scrise moștenite au fost luate de la poporul nostru prin interzicerea runologiei și astfel citirea, scrierea și calcularea Runelor au fost interzise, poporul a fost jefuit de proprietatea sa culturală străveche și a devenit neajutorat și sărac în spirit.

Din aceste școli pentru fecioare s-a dezvoltat ulterior viața feminină de claustrare în creștinism. De obicei, aceasta s-a dezvoltat în mod natural în locurile în care păgânii își avuseseră anterior locurile de educație. Și mănăstirile au urmat vechilor școli de vindecători și s-au dezvoltat în continuare în locurile în care fuseseră înființate. Așadar, într-un anumit sens, creștinismul a reînnoit ideile acestor vechi școli, dar le-a schimbat pentru a servi scopurilor obiectivelor lor. Cu siguranță, femeile au trebuit să lupte pentru recunoașterea sufletelor lor până în Evul Mediu. Ideea păcatului originar oprimă femeile chiar și astăzi și, prin urmare, printre contemporanii noștri ne confruntăm în mod evident cu neînțelegerea legilor generației veșnice, a ritmului înfloririi, ființei și dispariției - pe drumul prin transformarea numită moarte - pentru a intra în circulația nesfârșită a ritmului etern al creației pe care cosmosul și Totul îl împart cu bunăvoință tuturor ființelor vii.

Discuțiile prezentate aici arată în linii mari poziția femeilor în timpurile preistorice. Multe detalii de bază nu au putut fi menționate din cauza lipsei de spațiu. Cu toate acestea, se poate observa din aceste discuții că destinul poporului nostru a fost decis de sensibilitatea naturală a femeilor și de fuziunea lor interioară cu cosmosul. Din acest motiv, femeia va trebui să fie întotdeauna prezentă - cel puțin în rândul poporului nostru german - pentru a se revolta împotriva concepțiilor coercitive precum păcatul originar, deoarece acestea nu sunt conforme cu legile ritmului primordial și probabil că ar putea apărea doar acolo unde lipsește o bază puternică, înrădăcinată în sânge, din cauza amestecului rasial extins. Atunci devin necesare măsuri externe stricte ale preoției pentru a reține într-o oarecare măsură bestia din om.

Descrierea evoluției umanității din tradiția secretă a clanului nostru Asa-Uana din Uiligotis

[Document SS, 17 iunie 1936, marcat ca citit de HH (Heinrich Himmler). [1]]

Umanitatea terestră, cea mai înaltă expresie a creației în inteligență și putere mentală prezentă pe pământ, se împarte în șapte epoci, dintre care patru au fost complete, a cincea este umanitatea prezentă, iar a șasea și a șaptea formează erele umanității care vor veni.

Fiecare dintre aceste epoci evolutive care au avut loc până în prezent a fost, conform doctrinei secrete orale, provocată de o enormă catastrofă mondială culminată prin unificările Pământului nostru cu unul dintre corpurile cerești atrase pe orbita sa.

În timpul interregnului milenar, puținele rămășițe supraviețuitoare ale epocii umane anterioare au început treptat să uite toate progresele culturale realizate până atunci, ca urmare a erei glaciare care a urmat catastrofei cosmice, și adesea au regresat până la canibalism în lupta grea pentru existență, hrană și îmbrăcăminte. În aceste perioade de tranziție (ere glaciare), rarele rămășițe ale umanității s-au obișnuit treptat cu noile condiții de viață. În acest proces, rămășițele umanității care au rămas pe pământ s-au asimilat cu cei care au venit „din cer” (stele) pe „pământ”. Această asimilare a adus la apariția unor inteligențe similare și astfel a stabilit o nouă umanitate care a instituit noi tipuri rasiale. Au existat „primi” oameni de acest fel prezenți peste tot în diferite puncte de pe pământul nou

format. Acesta este și motivul pentru care există aproape întotdeauna un „Adam” și o „Evă” printre toate popoarele pământului, specifici propriei lor rase.

Tradiția secretă a clanului Wiligotis, Asa-Uanas, se numește „Irminsaga” și oferă următoarea descriere a celor șapte epoci.

Această saga a fost consemnată pe șapte tăblițe de lemn de Runo (de stejar) în scriere liniară ariană antică, completate cu imagini. Acestea au fost însă distruse împreună cu alte documente familiale de natură similară în 1848, când trei case aparținând pensionarului militar KM Wiligut au fost arse. (Aceste case din Ofen erau apărate de rebelii maghiari de generalul Henzi, care a fost ucis în acest efort.)

1. Compoziția provine din dosarul de arhivă pentru Wiligut/Weisthor, Bundesarchiv Potsdam NS 19/3671.

Prin urmare, K. Wiligut nu a putut transmite aceste tradiții decât oral descendenților săi (întotdeauna fiului cel mare), astfel încât, de exemplu, rămâne nerezolvată întrebarea cum ar fi putut fi transmise cu succes tradițiile de la o epocă umană la alta.

PRIMA EPOCĂ UMANĂ:

„Ființele Aithar” s-au aflat într-o luptă constantă cu „ființele acvatice” care prindeau contur în aceeași perioadă. Ele erau „asexuate” și s-au propagat ca născuți din Hymir [1] - la început Kymir, numiți mai târziu Îngeri sau Îngeri - prin „concentrarea voinței lor”, pentru ca, mai târziu, să obțină o uniune „spirituală” cu ființele acvatice care se dezvoltau cu același mod de propagare. Modul în care acest proces ar putea fi explicat mai detaliat nu este abordat în „Irminsaga” și, fără tăblițele Runo, rămâne inexplicabil.

A DOUA EPOCĂ UMANĂ:

După prima mare catastrofă cosmică (coliziunea lunii cu Pământul), a avut loc o eră glaciară care a format o „centură de entități aeriene” în jurul Pământului. Entitățile aeriene și acvatice rămase s-au „solidificat” luptând constant unele cu altele, în așa-numiții „Îngeri bisexuali”, care trăiau parțial pe Pământ - dar și parțial în apă și puteau zbura. Conform Irminsagei, aceștia s-au propagat - parțial prin împerecherea incipientă a „sufletelor

omogene” dintre entitățile aeriene și acvatice și atinseseră deja nivelul de Got - adică conștiință creativă. Conștiința a fost transmisă prin intermediul câtorva supraviețuitori după distrugerea lor generală - aceștia au fost numiți de acum înainte „ființe ale cunoașterii” [*Wissende*]. Aceștia ar putea fi caracterizați ca hermafrodiți originali.

1. Hymir: un gigant din mitologia eddică. Vezi „Gylfaginning”, cap. 17, și „Hymiskvidha” din *Edda poetică.*

A 3-A EPOCĂ UMANĂ:

A doua epocă umană fusese recent distrusă de o coliziune aprinsă cu un corp ceresc, urmată de o eră glaciară. Rămășițele celei de-a doua epoci, care se autointitulau „primii oameni” de pe pământ după Ka-O-urile anterioare, [1] s-au dezvoltat după lupte extrem de grele cu cei care au căzut „din Hymil”.[2] Aceștia erau aparent ființe formate într-un mod similar cu noii oameni (bătălie cu titanii și giganții?). În acest timp, structurile lor corporale și-au finalizat tranziția către a fi „unisexuate”. Prin voința lor, au generat noi entități de felul lor, în felul lui Aiyart. Puteau zbura și trăiau parțial în apă, parțial pe uscat și aveau trei ochi. Al treilea se presupunea că se afla în mijlocul frunții. Acest al treilea ochi a fost probabil moștenit ca urmare a împerecherii lor cu cei care proveneau „din Hymil”. Rămășițele „pământenilor” au rămas ca „pitici și locuitori ai peșterilor”. Alții ar fi devenit „giganți”, care erau mai asemănători cu cei care proveneau „din Hymil”. Câțiva dintre ei au avut relații și cu animale și au dat naștere unor „oameni-bestie” teribili. Astfel au apărut „satirii, faunii, centaurii și oamenii-taur”, care se aflau într-o luptă constantă cu oamenii bine formați rămași.[3] Această a treia umanitate, însă, a fost distrusă de o coliziune cu o „bilă de foc din Hymil” - doar o parte a reușit să fugă la „piticii” din peșteri.

A 4-A EPOCĂ UMANĂ:

Rămășițele celei de-a treia epoci a umanității au suferit aceeași regresie culturală în lupta lor pentru existență, ca și epocile anterioare ale ființelor inteligente. După o adaptare treptată la noile condiții de viață de pe pământ, această umanitate și-a croit drum până la un nivel de cultură caracterizat drept cultura Uana, conform doctrinei secrete a „înțelepților Irmin” (tot din Armanedom-ul ulterior).

În această epocă apar vaste cunoștințe de astrologie, care ne-au fost transmise prin științele secrete. Existau două rase principale: pieile roșii și maurii...

Pe lângă aceștia, existau și cei cu părul alb și ochii roșii - albinoșii - care aveau o longevitate mare, dar care nu erau foarte numeroși. Se spune că au inventat pictogramele și, împreună cu cei cu pielea roșie, au creat scrierea Runo. Dar toate cele trei rase principale au luptat cu înverșunare împotriva „oamenilor-bestie" - care se împerecheau în principal cu maurii. Spre sfârșitul celei de-a patra epoci umane, al treilea ochi a început să dispară. Doar „Uana" ar fi mai avut unul, iar aceștia ar fi fost deosebit de inteligenți.

1. Ka-Os (=): un joc de cuvinte cu cuvântul grecesc χαως.
2. Cf. gigantul nordic vechi Hymir. Hymil este aici un joc de cuvinte cu termenul german modern *Himmel,* „cer, rai".
3. Vezi teoriile lui Lanz von Liebenfels.

A patra umanitate a fost distrusă de prăbușirea ulterioară a unei luni, pe care Uana au numit-o „rochie" [*Kleid*] și care „iluminase" pământul împreună cu Su(o)n pentru o lungă perioadă de timp. Dar au putut să se pregătească pentru aceasta timp de multe secole, deoarece au văzut evenimentul venind... Aceștia sunt oamenii care au construit peșteri gigantice în munți ca refugiu și care au construit marile sisteme de pasaje (catacombe) în dealuri pentru a se salva. De asemenea, au construit „Denkstan" (monumente) astfel încât - atunci când viitorii lor descendenți îi vor vedea - „istoria Uanei" să poată fi cunoscută... și să poată fi cunoscut Got, care este „Hari al". Și astfel a pierit a patra umanitate. A urmat...

A 5-A EPOCĂ UMANĂ:

Perioada de tranziție de la a 4-a la a 5-a epocă a durat milenii!

Puțini oameni au supraviețuit, în ciuda posibilităților de a fugi în spațiile interioare ale Pământului – peste tot unde Pământul ținea „strans", aparent a rămas doar un cuplu... Și din moment ce erau împreună, izolați de orice veste, credeau că sunt singurii...

Dar de pe Lună [*Kleid*] au coborât încă o dată ființe umane cu enormele lor rămășițe (vezi Scara lui Iacov!). Se numeau Asa și aveau o durată de viață semnificativ mai lungă decât Uana. Și i-au asuprit pe Uana și i-au jefuit de femeile lor, pentru că nu salvaseră pe niciuna de-a lor. Pământul a

devenit din nou verde, cerul albastru, apa strălucitoare, iar ochiul lui Got-Hari - soarele - a strălucit din nou printre nori, iar Ka-Os s-a diminuat...

Și acum, treptat, au început să nu mai fie nevoiți să se ucidă între ei ca să mănânce, pentru că existau și animale, plante și mușchi... Și „înțelepții” și-au împărțit din nou „înțelepciunea” și au organizat clanurile... Și Asa au întemeiat „Edenul” cu Uana în Asgard, iar „Asa” nu s-au mai luptat cu „Uana”, căci Freyr și Faja au devenit una și au devenit Ymir, Freyr și Fraya... Și pământul s-a deschis și copiii Asa-Uana au migrat pe Atta-lant și și-au scris istoria și chiar au dat cuvântul „înțelepților” în sprijin, pentru ca aceștia să nu uite niciodată cum Got a creat omenirea...

Și „înțeleptul” a vorbit, iar sfetnicul lui „Weiskunig” a vorbit poporului din „Teut” – cel mare, care vorbea Runo – cuvântul din Got, și a anunțat când se va încheia perioada omului terestru din Got: Mai vor veni a 6-a și a 7-a umanitate sfântă...

Și s-au întors împreună acasă, la ochiul lui Gôt, la Su(on), care este etern de la Ur prin Ru până la Ur, așa cum dovedește istoria omenirii! Fie că e bine!

PENTRU AUTENTICITATEA TRADIȚIEI:

Notă: Ultima parte — a 5-a epocă — este aproape cuvânt cu cuvânt o reprezentare identică a unui raport oral preluat de la ofițerul militar în retragere K. Wiligut, care a murit la vârsta de 89 de ani (1883).

Farmecele Halgarita

Aceste farmece verbale asemănătoare mantrelor au fost culese din materialul de arhivă lăsat în urmă de Wiligut. Erau menite să fie folosite ca incantații rituale pentru a trezi memoria ancestrală și a facilita descoperirea înțelepciunii credinței irministe. În multe privințe, ele sfidează traducerea sau interpretarea completă. Fără îndoială, așa au fost intenționate. Limbajul zicătorilor este un amestec de germană modernă (cu variante dialectice și ciudățenii ortografice), germană veche, nordică veche, gotică (și trăsături gramaticale gotice) și cuvinte și expresii din limba specială creată de Guido von List, împreună cu o varietate de cuvinte din alte limbi.

Au fost furnizate note acolo unde sunt posibile interpretări clare sau acolo unde apar curiozități. Numerele, atunci când sunt prezente, se referă la denumirile arhivistice din manuscrisele originale. Punctuația sporadică a

documentelor originale a fost păstrată. Se pare că citatele au fost transcrise în anii 1928-1929.

6. KALAOS AL HALDEENILOR
kalao albrune [1]
kala kosme
kala gotai
kala utai

13. RUNE SCULPATE DE BOSO
Boso fraete (wraete) Runa [2]

23. FARMECUL THIAZZI
Thiazzi kargai megog maya,
Runa gotai magog Suna. [3]

24. ORIGINEA CELȚILOR
Kalai keltai uröd mai
Kalai gotai ritur sun
Kalai noreländ ritai got
Kalai kymri wendai not

25. ALCHIMIE COSMICĂ
Sal a Sal
laf a laf
wigun fyrmal [4]

26. BRENNU'S CHARM
Brennus tre, Brennus notri
Brennus gothai, Brennus mortri.

27. FARMECUL SANTUR
Sunur saga santur tvo
Sintyr peri fuir sprueh
Wiligoti haga Tharn
Halga fuir santur tvo

28. FARMECUL HARZ
Harai sunwendt
Haray sunhel
Salang sun
Harai Brokund
Baltarai wundt.

36. FARMECUL GOTAI
Gotai Gotis
Gotayr Gotais
Gotos Godis
Godais Gotiis

41. FARMECUL FOCULUI
Fenrüs fuiro frause sunai [5]
Trii fyrai sana ans
zwo tri fyr zena
Niull fana niull ans

44. Farmecul Wiligotos
Sulefad saga salrfut tatr
Wotara fuirt Wiligotos
Wetari flotr sulefad utr
Wiligotis salfar salefat lar

47. DESCENDENȚII LUI BOSO
Boso fraete Runa Ata, Runatal tat'r Odhinns Boso,
Mata Maya fraete Mani, Flodai fraete tithar Grodo. [6]

54. CREAREA LUMINII
ok hele sprukh ta ara sun
lukh aukh un aukh bem Asasun
sao fuyr ter Salang lauff sayn baan
sayn lewen umb ten Sun Ara an
sao funkt daromb tar sayn korun
Gothara stat up ten nayen Sun
ti zwiehet wart-te Hele-fraw
nun lekth gullimborsti up te sawpal

stat— tiz sprukh ter
Ays Hele waikt Gothar te Sun! [7]

60. BINECUVÂNTAREA LUI TEUT
Taito runai asa tait
Gibor stanar wendai ur
Teutopurgai sunwendstan
Gibor runai godai tait [8]

66. FARMECUL KYMBRIC
Kymbra monti hailloh sun
Kymbra talai hailloh urdh [9]

68. DRUMUL SPRE MAMĂ
Maya faeki kloig, Kat ar sunur fraeg,
Kat ar Mani Sunur, Mani kat ar pertisur
Maya faeki kloig.

77. Farmecul din Hailand
Hailand hagelaind heliand
Helisuntei helisprant.

79. FARMECUL GOTHARI
Helli krotti Gothari!
Ilp oks un oksen Arahari
Wiligoti ok Kelta!
Un spranga Ur
Un ganga Ur
Sun leif Gothari!

127. FARMECUL TYR-SAL-ANGE
Tyr sal ange, sal lange fyr,
Hueb i bar björk uroad fuir [10]

142. FARMECUL MERSEBURGULUI
Phal ende Wodan
vuoren zi holza
da wart demo Balders

volen sin vuos birenkit
thu biguolen sinthgunt
sunna era suistir
thu biguolen Frua
volla era suistir
thu biguolen Wodan
so he wola conda
sose benrenki
sose bluotrenki
sose lidvrenki
ben zi bena
li blutrenki gel
zii ben zi bena
li blutrenki [11]

179. EYLIMI CHARM
Eylimi—ai li mi
leka far
jarimi ia mi
lejka jar [12]

218. WILIGOTO CHARM
Ur fruese Ru
Wiligoto sal ange laf
Sun wendai wilistan
Gotharai logoi (lokoi) straf.

281. MATARA FYRSTAN CHARM
Matara fyrstan asa Far
Arvana salur ogoi
Fyrkata salur Matharar
Arvana satur logoi

410. O MANI PATME SUM [13]
O mani patme sum
Alfatur [14] og heliu

418. FARMECUL WOTANISMULUI

Wotara tot gotari war,
Gothari shyn gotara sun
Uilgothos sprunk giboraltar
Uilgothis sun gotseben brun. [15]

718. FARMECUL FRANCO-CELTIC
Sunai suni sunawendt
Halgaryta asasun
Suni sunai lokestan
Ghibi hribar gordifan

1012. BINECUVÂNTAREA RUNELOR GOTIC-KYMBRIANE
asta kembra kymbraie
taraisk thursai gotaie [16]

1111. FARMECUL MAYEI WYNELÄNDIS
Saleafad treaugt selafot watr
Selafat sunr salefut matr

1119. FARMECUL TATVA
Flodo urai saexai ans,
Sunai, manai, maja, lans,
Irdai, jupon, kak, elans.

1211. FEMBLUEM CHARM
Fembluem rudt lant ten true,
tue esse tue gege,
Femlant ruotrikht ten wurt
sein true hant sein true ukort.

1218. SAXO RUNA TATR
torasa sun tyr asator [17]
Argou Guothara, storasa ruol

1222. FARMECUL KYMBRI ȘI AL TEUTONILOR
Tirus Turis Taros Tyr
Zenas Zonis Ziuos Vyr [18]

1319. BALDUR CHARM
Baldur Baltar Belial
Salur (n) Uiligot sunas Baal
Sunfuir fyrsal
Paradair galata [19]

1818. ȘARPELE RĂSTIGIT
gekruiste slang, gekruiste hant [20]
Gothari ger, Gothara lant.

1913. Farmecul Baldur Gotic
Pruntur prantai Brennus ans,
Brontax braida Wilis ans.

6119. LEGE CĂSĂTORIALĂ A REGELUI FRODE
Kunig Frode salaf al fena
Fridleif sun ai jotunlant
Pruk tuo Frauja Fenja Menja
Gull ajd bluet Walkyrja stant
Grotto lued ai Frodi fluekh
Grotto lued ai Frodi spruekh [21]

FARMECUL HERALDIC AL REGELULUI ÎNȚELEPT
Treve Korune, treve Pergh
treve Asa, treve Zwergh
treve Jötun, treve Mar
Aes treve Weis Kunig
trev Lew, rout Ar.
Farmecul Baphomet
Draugs godiu obi
Adlar obi Dreaugs
Bafomatli sun Lew ans
Sun luecht Bafomatli dvo [22]

NOTE PRIVIND FARMELE HALGARITA

1 Despre cuvântul „albruna”, vezi articolul lui Wiligut „ *Maidenschaft* in the Pre-Historic Aryo-Germanic Age” din această carte. Albruna apare și ca nume de văzătoare în capitolul 8 din *Germania* de Tacitus (secolul I d.Hr.).

2 Aceasta inscripție este preluată dintr-o inscripție runică mai veche, fibula arcuită de la Freilaubersheim, care spune *: Boso wraet runa: thik Dathina golida* : „Boso a scris runa, Dathina te-a salutat”. Această inscripție datează din jurul anului 575 d.Hr. și se găsește acum la Altertumsmuseum din Mainz.

3 Thiazzi este numele unui gigant întâlnit în poezia skaldică și în *Edda în proză* a lui Snorri Sturluson (secolul al XIII-lea d.Hr.). *Runa,* o formă arhaică a cuvântului „runa”, se găsește aici și în alte locuri în Farmecele Halgarita. Apare numele „magog”, care este important ca simbol în francmasonerie.

4 Atât cuvintele „sal”, cât și „laf” sunt importante în limbajul heraldic special al lui Guido von List. „Sal” indică „sfințenie”, în timp ce „laf” înseamnă „viață”.

5 „Fenrüs” ar putea fi o referire la lupul cosmic din mitologia nordică: *Fenrir,* a cărui formă de genitiv este *Fenris.*

6 Această talismană este curioasă prin includerea unor cuvinte din Talismanul nr. 13 al Halgaritei și, din nou, a numelui Boso, împreună cu o referință denaturată la titlul unei părți din poemul ON „Hávamál”: *Rúnatal thattr Ódhins* („Povestea Listei Runice a lui Odin”).

7 Această talismană se poate referi la Asason(r) = Fiul Æsirului = Thorr și cu siguranță la mistrețul Zeului Vanic Freyr = Gullinborsti = „Cu Păr Auriu”.

8 Aici există probabile referințe la regiunea Detmold: Teutoburger Wald și la *Sonnenwendstein* (altarul din sanctuarul Externsteine). Gibor este numele listian al runei G.

9 Kymbra este o referință evidentă la tribul cimbrilor. Acest trib, împreună cu teutonii, a migrat din Iutlanda în sudul Europei în jurul anului 120 î.Hr. Urdh este o referință clară la Urdhr, una dintre norne.

10 Tyr se referă la numele unui zeu nordic. *Björk* înseamnă „mesteacăn” în islandeză (și nordică veche), dar nu este numele tradițional ON al runei B, care este *bjarkan.*

11 Această incantație este în limba germană veche și este tradusă integral în *The Galdrabók* , pp. 110-11.

12 Eylimi este o figură din mitologia eroică nordică veche. El este tatăl mamei eroului Sigurd.

13 Aceasta se bazează evident pe mantra sanscrită folosită în budismul tibetan, care este de obicei transliterată *Om mani padme Hum* : „ *Om* - bijuterie în lotus - *Hum!”*

14 „Alfatur” = PE Alfödr sau Alfadir = „Tatăl Atotputernic”.

15 Această mantră este remarcabilă prin utilizarea cuvântului „giboraltar”, despre care Guido von List a vorbit atât de mult (vezi *Secretul runelor,* pp. 65-66).

16 „Thursai” pare a fi o referire la „uriașii” sau *thursar* din mitologia nordică. Din nou, se menționează cimbrii.
17 „Asator” = Asathor = Thorr (al Æsir).
18 Aici apar formele nordică și germană veche ale numelui Zeului Germanic al Legii: Tyr și, respectiv, Ziu.
19 Această mantră este interesantă deoarece Wiligut, pe lângă faptul că se referă la zeul nordic Baldur, folosește și două nume semitice de entități: Belial („demonul lipsei de valoare”) și Baal („Domnul [păgân]”).
20 Cuvintele „gekruiste slang, gekruiste hant” înseamnă aparent „șarpe răstignit, mână răstignită”.
21 Această mantră este remarcabilă prin utilizarea unor personaje din mitologia nordică veche: regele Frodi (un rege mitic al Danemarcei a cărui domnie a fost cunoscută pentru pace și prosperitate), Fenja și Menja (două gigantice care au măcinat aur pentru regele Frodi la o moară numită Grotti, vezi „Laetul lui Grotti” în *Edda poetică*) și *Valkyrja* (valkirie, „alegătoarea celor uciși”). De asemenea, folosește cuvântul gotic pentru „doamnă”, *Frauja.* În plus, folosește o versiune a formulei listiene „alaf sal fena”, care înseamnă: „Trăiască celui conștient de generare”.
22 Baphomet era numele dat „diavolului” despre care se presupunea că era venerat de Cavalerii Templieri. Numele este, cel mai probabil, o denaturare în franceză veche a numelui „Mahomet” (Mohammed).

Gotos-Kalanda

Wiligut a pregătit și publicat în privat lucrarea *Gotos-Kalanda* într-un format elegant de broșură și a distribuit-o unui cerc restrâns de prieteni de Crăciunul din 1937. Acest artefact rar nu este inclus de obicei în bibliografia operei publicate de Wiligut. Cu toate acestea, merită atenție atunci când se analizează opera sa în ansamblu.

Din punct de vedere structural, poemul se bazează pe cursul anual al lunilor, împletit cu o anumită viziune asupra ciclurilor naturale în contextul mitologiei Got a lui Wiligut. Lunile individuale sunt denumite prin nume păgâne germane care au fost reînviate în anumite cercuri *völkisch* . Unele dintre acestea pot fi urmărite până la „numele barbare” încă folosite în timpul domniei lui Carol cel Mare din secolul al IX-lea. Textul lui Wiligut poate fi comparat cu discuția despre luni găsită în *Die Religion der Ario-Germanen* (Religia poporului ario-germanic [Rûna-Raven, 2005], pp. 13-18) de Guido von List, iar ideile și utilizarea limbajului din *Gotos-Kalanda*

indică, de asemenea, influența lui von List. Dar poemul lui Wiligut oferă o perspectivă originală asupra viziunii sale asupra ciclurilor timpului.

Ceea ce marchează ideile lui Wiligut ca fiind unice este înțelegerea sa consecventă a evenimentelor din cadrul propriei mitologii gotice. El evită referințele la mitul germanic tradițional, cu zeii și zeițele sale, și rămâne în schimb dedicat unei cosmologii mai abstracte și monoteiste. Acest lucru amintea și de von List, a cărui lucrare îi prezintă pe „Doisprezece Zei” care au evoluat din „Unul-Dumnezeu”.

Utilizarea ezoterică a etimologiei populare și a diviziunilor de cuvinte de către Wiligut este, de asemenea, caracteristică genului ariosofic. Pe lângă punctuația particulară și accentul stilizat pus pe anumite cuvinte (indicate în original prin ghilimele, iar în traducere cu italice), poemul lui Wiligut conține anumite nuanțe imposibil de tradus. De exemplu, textul se încheie cu versurile:

Darum ist We-Ende Anfang nur
Von Gotos Wesen “Ur-nat-ur.”

Prin urmare, un punct de cotitură este doar începutul
esenței naturii primordiale a lui Gotos .

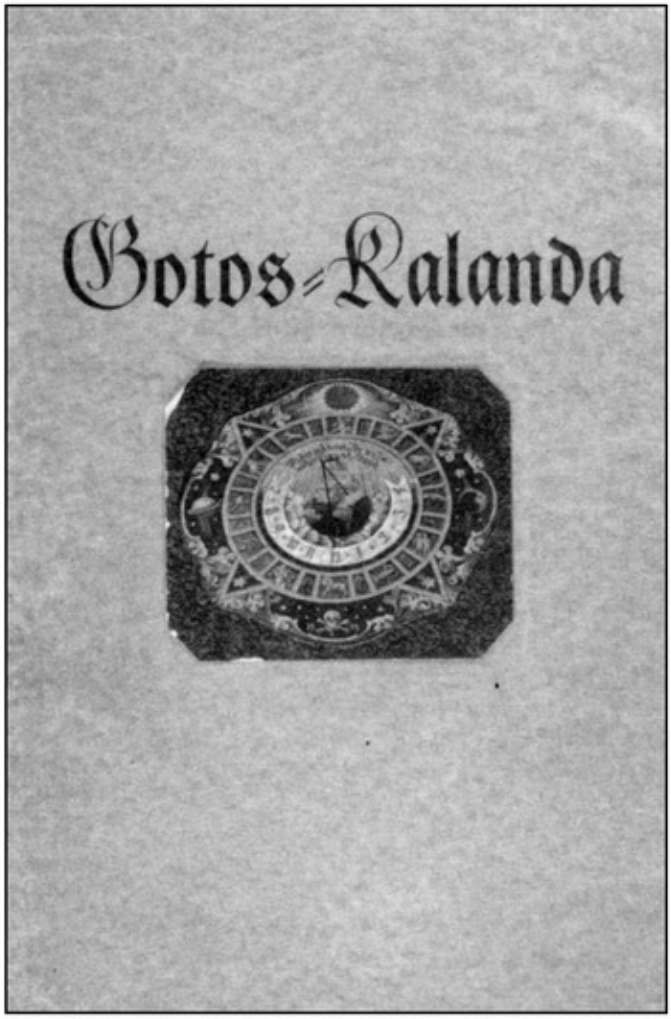

Coperta ediției originale a lui Wiligut a *Gotos-Kalanda,* o mică broșură cu poezii mistice oferite prietenilor de Crăciun, în 1937.

Construcția compusă *We-Ende* trebuie citită în context ca *Wende* , „punct de cotitură”. Însă ortografia particulară indică spre *Weh-Ende* - sfârșitul durerii sau al necazului - punctul final de odihnă la sfârșitul unui ciclu. Acesta este urmat de un nou început în ființa eternă a Gotos-ilor, definită în continuare prin formula enigmatică: *ur-nat-ur* . Aceasta trebuie interpretată ca o ortografie nestandard a cuvântului *Urnatur,* „natură primordială”. Diviziunea idiosincratică a formulei este o referință ezoterică la „primordial (*ur*)-non (*nat*)-primordial (*ur*)” - un concept încărcat atât cu polii pozitivi, cât și cu cei negativi ai ființei.

Gotos -*Kalanda* a mai apărut o dată în limba engleză, tradusă de Markus Wolff, Gerhard [Kadmon] și Michael Moynihan și publicată ca o broșură (Viena: Aorta, 1992). Versiunea de mai jos a fost revizuită recent de Michael Moynihan.

Gotos-Kalanda

HARTUNG (ianuarie)

Iubirea este în domnia Creației,
legea Lui în toată *Ființa*
Este vinul bine asezonat al Creației Sale de către Got

Fie ca ea să înceapă din nou, ca întotdeauna,
măsura omului, ciclul anual,
iubirea nu cunoaște *simțul constrângerii—*
Este al lui Got - cântecul său de laudă!

HORNUNG (Februarie)

Noaptea lunii — cea mai secretă țesătură —
Iubirea fără spațiu și timp —
Și-a cufundat viața în tine,
Și odată cu ea *nemurirea* !

De ce să te grăbești să săruți
când semiluna lunii se odihnește?
Chiar dacă toți *trebuie să moară,*
Dragostea a învins mereu din nou!

LENZING (Martie)

Tinerețea numește impulsurile puternice
Primăvară, când se îmbrățișează pe sine,
Și *veșnic tânăra* Iubire
Apasă, bătând, în suflete—

Când credința sufletului,
Iubirea, atinge stelele,
iar Iubirea, precum porumbelul,
rătăcește prin albastrul eterului.

Iubire, *Iubire,* — vai, numai Iubirea
Respiră câmp, pădure și pajiște
Știe că într-un asemenea imbold creativ
Doar A Atins măreția sa!

OSTERMOND (aprilie)

Fie ca voi toți să fiți păcăliți de mulți Zei —
Cel care, în Iubire, se încrede în Got,
Poate rezista prin toate furtunile,
Căci *Iubirea este mireasa.*

Adevărata iubire dăinuie,
indiferent de vreme. —
Și numai el este *volatil,*
Cine *amână* frumoasa lună mai…

WONNEMOND (Mai)

Înflorirea lui Mai — Izvorul lui Mai
Minunile acestei eternități —
Lumina tuturor sorilor lumii
Și plină de fericirea lui Gotos

Și nici cea mai înaltă cunoaștere —
Niciun cântec minunat —
Nu poate rata înflorirea lui mai, —
Aurul soarelui al acestei creații!

Cu brațele puternice ale procreației
În jurul corpului subțire al femeii,
Plin de strălucirea, căldura vieții,
Se găsesc acolo, soț și soție—

Dublu se unește voința creației,
Spațial frumoasă - unită într- *Unul* ,
Așa cum numai Cel ce are poate potoli flăcările,
Ce s-au unit în potop...

Frumusețea lui mai — devenirea lui mai —
Ce este timpul și ce este spațiul?
Voința lui Gotos aici pe Pământ
Rămâne cel mai frumos vis al omenirii...

BRACHMOND (iunie)

June pune întrebarea neliniștită:
Iubire! — Wonder-Gotos, — *Ființă* —
Stârnește timid jalea:
Ești eternă? Ești *a mea* ?

Și o minunată și emoționantă
Creație face ca faptele sfinte să se simtă
Spiritul lui Gotos în putere și binecuvântare
Trebuie să se odihnească în *cunoaștere înaltă* ...

HEUMOND (iulie)

În creație, dorința strălucește
Minunată și plină de consolare...
Cum ar trebui împlinirea să vină
Din lacrimile îngrijorate ale Iubirii?

Devenirea este ceea ce Al-ul se numea pe sine —
Începând de aici, în eternitate —
Arde veșnic, așa cum a ars dintotdeauna:
Soarta omului o numește *spațiu și timp.*

ERNTING (August)

August-os, cea mai deșteaptă dintre toate lunile —
Care acum dezvăluie spinii —
O , acum știi, ce n-a meritat
Ceea ce Iubirea nu împlinește!

Lumină fierbinte strălucește în eter
Peste tot în Al, în Ființă,
soarta Omului, - mai devreme sau mai târziu, -
Întotdeauna se adaptează ciclului.

Ce sunt visele înspăimântate ale omului,
focul și binecuvântarea Vieții ?:
Sunt doar bucăți de spumă din Marea lui Gotos
Pe țărmul *eternității* …

Plină de secrete este fertilizarea —
Simbol al întregii acestei lumi
Și cei care au căutat să am,
Ei stau pe *Nimic,* pe *Eu* …

SCHEIDING (Septembrie)

Copacul, Eul — poartă acum greutatea, —
Roadele pântecelui său care procreează
Și sunt ca el — pline sau goale —
Ca Iubirea sa, mare și mică.

Și aceste fructe, ne arată
tuturor simțul profund al Iubirii:
Domnia procreației, esenței, circulației,
conducându-ne mereu către spiritul lui Gotos…

Și spiritul lui Gotos, *iubirea adevărului*
Stă deasupra lui Al, a întregii lumi,
El conduce acest Al și îndemnurile sale.
El este cel care susține adevărata loialitate!

GILBHART (Octombrie)

Octombrie se numește măsura pământească
A faptelor omului și a înfățișării omului,
Sângele curge, curge *uitat* —
Doar Iubirea este numai a lui Got —

Unde locuiesc timpul și spațiul — acestea două?
Trecătoare, căci este mintea omului!
Doar Iubirea lui Gotos le poate îndura,
Că *trecător* sunt în *El* !

NEBELUNG (noiembrie)

Întunericul care sfărâmă sufletele,
Eul nu cunoaște un asemenea întuneric!
În jurul meu este, numai în mine este,
Frica pe *care* o las *contesei* .

Am primit Iubirea: clară și ușoară,
Totul devine rapid, chiar și în *materie*.
Oriunde Ființa și Iubirea strălucesc prin ea,
Acolo *întunericul* trebuie să fugă repede.

JULMOND (Decembrie)

A douăsprezecea parte sunt ai spațiului și timpului
O măsură trecătoare a eternității
Doar că toate sunt primite
Este o Ființă triplă,
țesându-se ca lumină
În existență!

Prin urmare, un punct de cotitură este doar începutul esenței *naturii primordiale a lui Gotos* .

—Julmond 1937, KM Wiligut

ANEXA A

Introducere

de Erik Gustafson
[din *Hagal* 11 (1934), Heft 7, pp. 1-4]

Odată cu numărul de astăzi, revista noastră intră într-o nouă fază, care este de o importanță deosebită pentru eforturile Societății Edda.

Până acum, aceasta a pornit de la scrierile lui Guido von List și Rudolf John Gorsleben și de la sursele folosite de acești doi oameni. Aceste surse au fost analizate cu atenție de List, deoarece și-a caracterizat cărțile ca fiind rezultatul propriilor investigații și al „Runevision”, iar prejudecățile sale au fost de a considera majoritatea surselor corecte; totuși, adesea nu a putut evita complet judecata „științei exacte”, care îl respingea pe List ca fiind un „pretențios savant și personaj speculativ”.

Sursele scrise ale trecutului nordic, *Eddele* și sagele și așa mai departe, erau considerate, în acest sens, a fi dovezi ale unui punct culminant al culturii germanice și nu ceea ce sunt ele în realitate (oricât de dureros ar părea): dovezi ale unei perioade de decadență deja întunecate de elemente non-germanice.

Acum știm că List nu și-a imaginat cunoștințele pornind de la Rune în timpul orbirii sale, ci mai degrabă că a combinat, în mod onest și după cea mai bună cunoștință a sa, tradiția mai multor familii într-o formă unificată de religie germanică, știință și drept constituțional în cel mai înțelept sens. Știm că majoritatea operei sale este bună și impecabilă, dar că a reprezentat și unele lucruri într-un mod eronat și că, în special, atitudinea sa wotanică este incorectă. Știm, de asemenea, că, în ciuda multor erori, opera sa nu a fost în zadar, în ciuda respingerii sale complete de către științele „exacte”, care nu știu ele însele cât de materialist gândesc și acționează. Cercuri largi ale poporului nostru german, atât în interiorul, cât și în afara granițelor trunchiate ale *Reich-ului nostru,* în care vocea sângelui încă vorbea, au fost eliberate de lanțurile impuse de o doctrină de credință străină de neamul nostru, împreună cu exploatarea unei nevoi de transcendență pentru a stabili și consolida dominația lor mondială pur materialistă, temporală. Avansul său curajos i-a motivat pe alți

reprezentanți ai tradiției să ne transmită cunoștințele lor, astfel încât astăzi, în reconstruirea celui de-al Treilea Reich, să putem conduce segmente ale poporului nostru pe căile strămoșilor noștri germanici, deoarece există și cei care nu găsesc satisfacție și pace în doctrinele și bisericile religioase care încă domină astăzi.

Într-adevăr, există și printre noi o *tradiție*. Faptul că nu ne-a trecut niciodată prin minte că și noi am fi putut avea o tradiție este doar o dovadă a cât de mult și cât de profund am fost cloroformați - chiar așa cum științele academice acordă ideea unei tradiții eschimoșilor, hotentoților, indienilor și altor „sălbatici” și îi folosesc pentru cercetările lor. Cu siguranță, și noi avem o tradiție. Există motive întemeiate pentru care a fost și nu este bine cunoscută. Trebuia păstrată secretă pentru siguranța trupurilor și sufletelor transmițătorilor tradiției și pentru transmiterea în siguranță a depozitului de cunoștințe care urma să fie transmis, pentru ca acesta să nu cadă victimă rugului, pumnalului, otrăvii sau azilului de nebuni. Un număr nenumărat dintre cei care dețineau aceste cunoștințe au căzut victime ale acestor circumstanțe pentru că se știa cine erau și ce comoară valoroasă posedau. Tradiția a fost transmisă în diferite moduri. A fost transmisă oral din tată în fiu, dar a fost și consemnată în scris; Totuși, în acest caz, doar în așa fel încât doar cei care dețineau cunoștințe și cheia puteau citi adevăratul conținut al scrierii. Mai mult, cheia nu s-a pierdut, așa cum List s-a simțit obligat să spună din diverse motive, ci este încă disponibilă și este păstrată cu loialitate. Motivul pentru care toate aceste cunoștințe oferite lui List și școlii sale sunt în cea mai mare parte necunoscute este acela că el credea că i se permitea să ofere cunoștințele doar într-un mod precaut și ascuns.

Din acest număr înainte, *Hagal* se va baza pe cunoștințele unui transmițător al tradiției care oferă și ne va oferi, fragmentar, orice parte a cunoștințelor sale ar putea fi oferită astăzi. Din aceasta se naște o datorie serioasă pentru cititorii revistei noastre. Conform vechii tradiții, cunoștințele nu pot fi transmise nimănui într-o formă gata de utilizare, finalizată și pre-digerată. Mai degrabă, cunoștințele sunt transmise într-o formă care îl obligă pe destinatar să-și facă propria muncă. Succesul depinde de faptul dacă studentul poate face cu adevărat ceva cu setul de cunoștințe sau nu și dacă este pregătit să ajungă la niveluri superioare.

> Notă: În înțelegerea credinței Irmin originale, perioada târzie a culturii germanice, așa cum o întâlnim în tradiția nordică, indică o perioadă de decadență, deoarece în această perioadă se manifestă puternice

influențe non-germanice, parțial rasiale și parțial de natură ecleziastică. O imagine foarte bună a acestui lucru este oferită în cartea *Mitgards Untergang* de Dr. Bernhard Kummer (Leipzig: Pfeiffer, 1927).

Nu putem sublinia suficient de mult faptul că runologia trebuie înțeleasă într-un sens pur spiritual și că respingem cu toată tăria orice legătură cu idei, opinii, dorințe și acțiuni materialiste, magice și oculte, deoarece astfel de acțiuni se află în cea mai extremă opoziție cu doctrina originală pură și, prin urmare, în acest sens, credincioșilor li se aduce prejudicii prin această utilizare eronată a runologiei - prejudiciu pentru care cei care au întreprins astfel de acțiuni trebuie să fie responsabili.

Acum, poate că un cititor sau altul va avea ocazia să compare ceea ce prezentăm cu tradiția vie a unei persoane de cunoaștere care trăiește în secret în zona dumneavoastră și să se întâmple abateri de o amploare mai mare sau mai mică. Acest lucru este de așteptat și este inevitabil în prezentul context. Dacă acesta este cazul, vă rugăm să ne anunțați, astfel încât fie informatorul cititorului să se poată consulta cu omul nostru de cunoaștere prin intermediul nostru, fie să-i dea ocazia să se exprime pe această temă. Numai prin astfel de schimburi de opinii se poate găsi sâmburele vechi - adică acolo unde nu a fost păstrat intact în tradiție. Aceasta este o sarcină pe care o dăm în mod expres cititorilor noștri.

Mai este un lucru pe care vă rugăm să-l respectați cu strictețe. Nu dezvăluim numele omului nostru de știință. Încercările de a-l aborda din curiozitate sau senzațional sunt inutile. Cine nu este implicat cu sinceritate, care participă doar în treacăt și își poate implica doar în treacăt persoana și toate afacerile personale în astfel de chestiuni, nu are nimic de câștigat de pe urma noastră. Ne putem descurca cu bucurie fără el. Promovăm principiul care a stat la baza alegerii nobilimii printre strămoșii noștri:

Mai întâi poporul tău,
apoi clanul tău,
în cele din urmă tu însuți!

ANEXA B

Cosmosul în concepția strămoșilor noștri

Gabriele Dechend

[din *Hagal* 12 (1935), Heft 4, pp. 51-53]

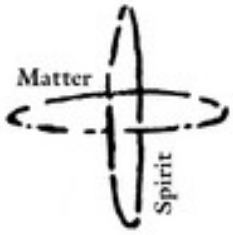

Fig. 1

Conform tradiției antice, reprezentarea grafică a cosmosului la strămoșii noștri era de așa natură încât credeau că Spiritul se rotește vertical și Materia pe orizontală. (Fig. 1) Acest concept a fost un motiv fundamental în toate religiile primordiale și reprezintă așa-numitul „Mister al Cunoașterii Supreme”.

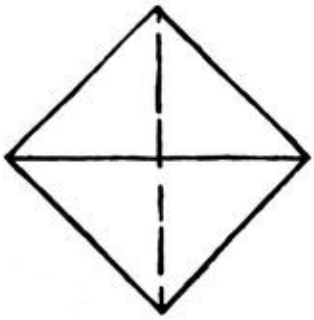

Fig. 2

Ca urmare a acestei rotații verticale și orizontale a Spiritului și Materiei, două planuri apar, văzute schematic, suprapuse unul peste celălalt pe verticală: Planurile Spiritului și Materiei. Dacă punctele cele mai exterioare ale celor două planuri sunt conectate, rezultă imaginea a două triunghiuri, unul deasupra și unul dedesubt. Acestea formează baza întregii „Cunoașteri”. În ele este conținută cea mai profundă cunoaștere despre „Ai primit” și „Al” (Fig. 2).

Biserica creștină a preluat și ea acest simbol, dar l-a împărțit în ceva „ceresc” și ceva „pământesc”. În acest fel, i-au jefuit sensul și contextul său

cel mai semnificativ. Prin aceasta, l-au jefuit – și au făcut-o în mod intenționat, pentru a putea controla mai bine oamenii – pe Omul Nordic de cunoștințele sale fundamentale conform cărora „Got-ly” și „Pământesc” sunt o *unitate indivizibilă,* din care numai noi putem rezolva enigmele finale ale cosmosului (Got, Al). Deja în cele mai vechi biserici, cele două triunghiuri apar divizate, cunoscute sub numele de „Goteye” ceresc și „ *Omul* pe cruce” pământesc al terestrului. (Vezi Fig. 3) Dar semnificația uimitor de profundă a acestor două diagrame poate fi dezvăluită doar prin „unitatea” lor. (Vezi Fig. 7) acest lucru va fi demonstrat într-o explicație viitoare. (Vezi și *Hagal* 7, 8, 9 [1934])

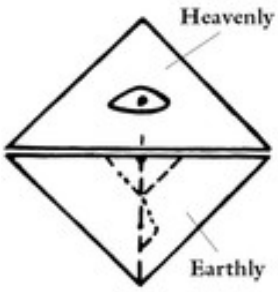

Fig. 3

În wotanism, cele două triunghiuri apar deja divizate, lucru care se clarifică odată ce înțelegem că *Edda,* care ne-a transmis cultul lui Wotan, a fost consemnată într-o perioadă în care creștinismul pătrunsese deja pe teritoriul german.

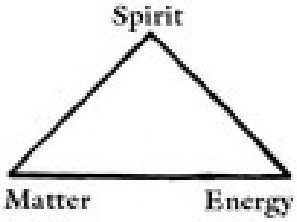

Fig. 4

Triunghiul superior reprezintă Spiritul devenind conștient în Materie, și aceasta, de fapt, prin intermediul adăugării curentului de Energie. (Fig. 4) Triunghiul inferior devine imaginea „răstignitului” sau, în cultul lui Wotan, cea a „Odhin atârnat de Arborele Lumii”. (Vezi Fig. 3)

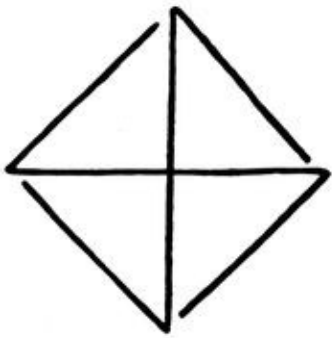

Fig. 5

Dacă suprapunem acum cele două triunghiuri unul peste celălalt, apare imaginea cosmică a „Vyrfos” (Fig. 5). Acolo unde raza spirituală intersectează Planul Energie-Materie - comun ambelor triunghiuri - apare conștiința exprimată prin imaginea „capului conștient” sau a „capului vorbitor”, care este văzut de oameni ca „asemănarea lui Got”, capul ca sediul minții. (Fig. 6)

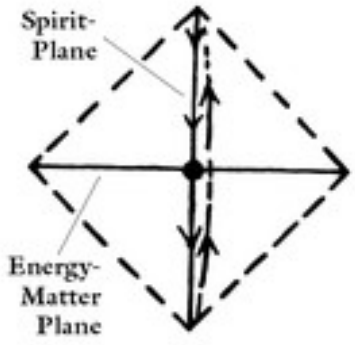

Fig. 6

Acum să luăm în considerare Spiritul așa cum este arătat în desen, mișcându-se de sus în jos (în direcția săgeții) și pe partea opusă de jos în sus. Arcul circumferinței întors spre noi, „perceptibil simțurilor noastre”, este „circulația conștientă”, partea „din această parte” a vieții noastre, cealaltă jumătate este „circulația inconștientă”: „dincolo”.

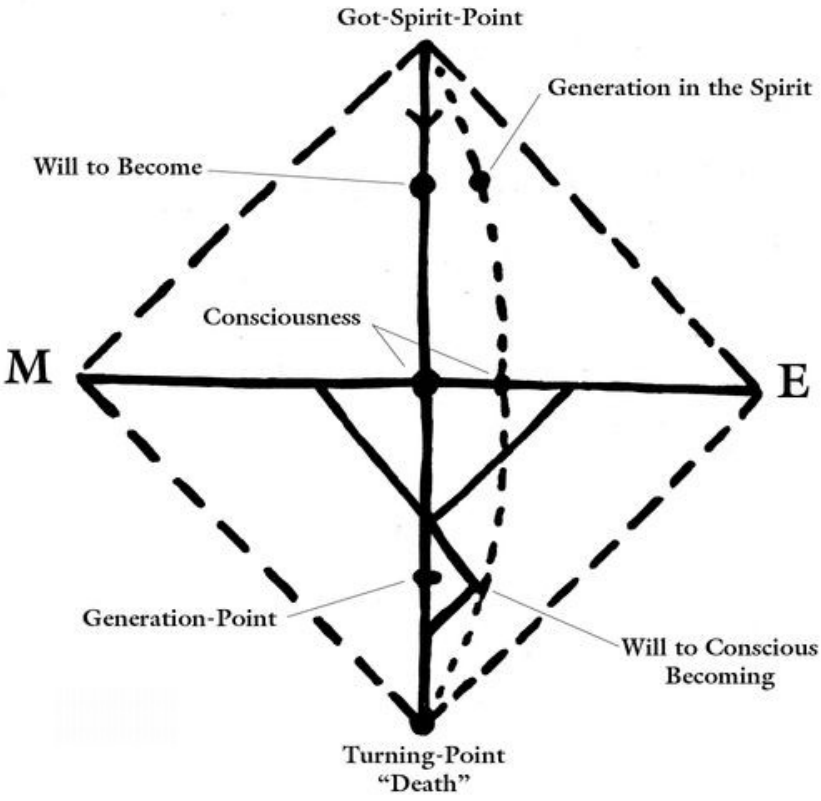

Fig. 7

Când Spiritul, aflat în circulație eternă, se apropie de Planul Energie-Materie, care este pregătit pentru eliberare ca un „plan" potențial - atunci „Voința de a Deveni" este trezită în acest plan. Este reprezentată în punctul de intersecție al liniilor (ascunse) ale creației în punctul de mijloc al „Ochiului Prins". Intersectează planul deschiderii arcului, adică fixează Materia cu ajutorul curentului de Energie și scufundă conștiința *vieții* în *Al* în creație. (Vezi desenul 7, intersecția axei *I verticale* cu planul orizontal al efectului.) (Vezi în acest sens prezentările din *Hagal* 7, 8, 9 [1934].)

Acum Spiritul-Energia-Materia sunt combinate într-o unitate. A fost creată o unitate de efect-călăuzire-formare. Viața ca mișcare conține în sine un impuls convingător, ajunge la o generare „eternă", care este, la rândul ei, împiedicată, deoarece „fără esență", Spiritul, Energia și Materia tind să se scufunde în Nimic, în N-yule, în Al. Așadar, aici ne devine clar de ce impulsul de a reproduce este necesar [*not-wendig*]! Acesta întoarce [*wendet*] Nevoia: scufundarea înapoi în „Nimic".

Acum, Spiritul poate intra, prin această „cotitură" [*Wende*] sau „moarte", în circulația „dincolo" - acolo, în „Inconștient", trece prin aceleași

niveluri (puncte) ca și în circulația „din această parte”: în aceasta, legea „cauzei” și a „efectului” devine importantă. Voința inconștientă se trezește în Spirit pentru a deveni conștientă de sine - devine inconștient conștientă de sine în acel moment în care intersectează Planul Energie-Materie în dincolo. Voința, pentru a se întoarce la Got, se ridică inconștient spre generare „în Spirit” și astfel se întoarce la Punctul Got-Spirit - conform legii cauzei și efectului, pentru a intra în nivelul conștient al circulației acum din nou „reînnoită”. (Fig. 7)

Această lege primordială și eternă a „Ara-Ryta” – a lui Ryt-mik (ritm) care formează efectul din cauză [*Ursache*], care trebuie să devină din nou o altă cauză, din care apare un efect reînnoit, „la nesfârșit”, fără sfârșit – devine inteligibilă pentru noi prin intermediul tuturor acestora. Cu toate acestea, ne este clar și faptul că o persoană (de exemplu, un preot) sau orice alt fel de „ființă” nu ne poate absolvi niciodată „de păcatele noastre” sau elibera de vina noastră. Doar noi putem face acest lucru singuri, transformând un efect rău al unei cauze rele într-o cauză bună, care acum „în mod obligatoriu” trebuie să aibă un efect bun ca rezultat, conform legii Ara-Ryta.

ANEXA C

Ritul de acordare a numelui
Heinrich Himmler
[Document SS, 4 ianuarie 1937]

Astăzi, 4 ianuarie 1937, de la reședința sa din Schorn, lângă Rottach-Egern, pe malul lacului Tegernsee, generalul de brigadă SS Karl Wolff mi-a prezentat următorul raport, fiind prezent *Reichsführer - SS* , următorul raport .

„ *Reichsführer*- SS: Prin prezenta vă anunț cel de-al treilea copil al nostru, pe care soția mea, Frieda, născută von Römhild, mi l-a născut ca primul meu fiu pe 14 decembrie 1936, la sfârșitul celui de-al treilea an al celui de-al Treilea Reich german.”

La aceasta răspund:

„Vă mulțumesc. Am ascultat raportul dumneavoastră în fața martorilor, nașii acestui copil, adică eu, generalul de brigadă SS Weisthor, generalul-maior SS Heydrich și căpitanul SS Diebitsch. Copilul dumneavoastră va fi înscris în registrul de nașteri al SS și notat în registrul genealogic al SS.”

Generalul de brigadă Wolff i-a înmânat apoi copilul mamei, care l-a primit. Apoi l-am însărcinat pe generalul de brigadă SS Weisthor să se ocupe de darea numelui.

Generalul de brigadă SS Weisthor a înfășurat copilul în panglica albastră a vieții și apoi a rostit cuvintele tradiționale:

„Panglica albastră a loialității îți străbate viața.”
„Oricine este german și se simte a fi german trebuie să fie loial!”
„Nașterea și căsătoria, viața și moartea sunt legate simbolic de această panglică albastră.”
„Și acum, acest copil al tău este legat în mod clanic de dorința mea lăuntrică de a deveni un adevărat băiat german și un bărbat german cinstit.”

Acum, generalul de brigadă SS Weisthor a luat cupa și a rostit cuvintele tradiționale:

„Sursa întregii vieți este Got!”
„Din Got izvorăsc cunoașterea ta, datoria ta, scopul tău în viață și toată înțelegerea vieții.”
„Fiecare înghițitură din această cupă mărturisește faptul că ești legat de Got.”

Apoi îi dă paharul tatălui copilului.
Acum, generalul de brigadă SS Weisthor a luat lingurița și a rostit cuvintele tradiționale:

„Această lingură te va hrăni de acum înainte până când vei deveni tânăr. Mama ta își declară dragostea pentru tine cu ea și te pedepsește nehrănindu-te cu ea atunci când încalci legile lui Got.”

Apoi îi dă lingurița mamei copilului.

Generalul de brigadă SS Weisthor a luat apoi inelul și a rostit cuvintele tradiționale:

„Tu, copilă, vei purta acest inel, inelul clanului familiei Wolff, doar după ce te vei fi dovedit demn ca tânăr față de SS și față de clanul tău.”
„Și acum vă dau, conform dorințelor părinților voștri și prin mandatul SS, numele:

Thorisman, Heinrich, Karl, Reinhard.

„Depinde de voi, părinți și zei ai numelui, să insuflați acestui copil o inimă germană autentică și curajoasă, conform voinței lui Got.”
„Ție, dragă copilă, îți doresc să te păzești în așa fel încât, atunci când vei deveni tânăr, să vrei să păstrezi numele de care ai marele mândru nume Thorisman ca prenume pentru toată viața.”
„GROT AL NOSTRU A PERMIS!!!”
Prin prezenta, semnez acest document și am rugat și pe numele-godis să îl semneze

în calitate de martori.

Comandantul: H. Himmler

Zeii-nume:
Primul zeu-godi: *Reichsführer*- SS H. Himmler
Al doilea zeu-godi: SS-General de brigadă KM Weisthor
Al treilea zeu-godi: SS-General-maior R. Heydrich
Al patrulea zeu-godi: SS-Căpitan Karl Diebitsch

ANEXA D

Saga Wiligut

de Adolf Schleipfer

[*Irminsul,* nr. 5, 1982]

Așa cum am anunțat în lista noastră de cărți din aprilie 1982, ne luăm acum poziție cu privire la tradițiile lui Karl Maria Wiligut din cartea lui R. Mund, *Der Rasputin Himmlers.*

Gradul în care noua Eră Heimdall este în ascensiune poate fi observat clar prin faptul că înțelepciunea și metodele de vindecare de mult uitate – cunoștințele magice ale popoarelor tradiționale – sunt din ce în ce mai mult scoase la iveală și sunt puse la dispoziția oamenilor de astăzi prin publicații, cărți, prelegeri din ce în ce mai frecvente și prin intermediul unui număr tot mai mare de noi adepți ai acestei vechi înțelepciuni.

Cei care observă cu atenție această evoluție și care văd mai mult decât latura întunecată a vremurilor noastre în schimbare trebuie să recunoască faptul că o sămânță cu totul nouă a crescut printre sistemele ideologice modernizate, exploatatoare și înrobitoare - o sămânță care, mai devreme sau mai târziu, va pune capăt acestor sisteme - fără a fi necesar să ne așteptăm la un război mondial sau la o altă catastrofă de mari proporții pentru a produce aceste schimbări fundamentale.

Totuși, natura nu face salturi și, prin urmare, cu o „violență blândă” va sosi noua primăvară a popoarelor.

În acest context, nu este deloc surprinzător faptul că în țările germanice, care au avut de suferit tot ceea ce au avut de suferit popoarele de la începutul istoriei scrise, ar fi încă posibil să se descopere tradiții a căror existență nimeni nu ar fi îndrăznit să se gândească, având în vedere persecuția nesfârșită și extrem de amănunțită a culturii germanice tradiționale de către biserică și alte puteri.

Însă acest miracol este un fapt, așadar publicarea acestor tradiții sub formă de carte a putut apărea doar în timpul nostru - și nu mai devreme, din motive cosmice evidente. Aceasta în ciuda faptului că tradițiile din Wiligut erau cunoscute în cercuri restrânse încă din anii 1930.

Desigur, dovezile autenticității – în sens academic – a tradițiilor Wiligut vor fi greu de găsit, deoarece această incertitudine rezidă în natura materialului și, prin urmare, va exista cu siguranță o dispută în jurul acestor tradiții, similară cu cea din jurul *cărții Ura Linda*. [h]

Odată cu publicarea acestor tradiții mult timp ascunse ale propriilor noștri strămoși, nu numai că ni se readuc în mâini tradițiile fundamentale – ceea ce poate fi o completare binevenită la ceea ce a fost descoperit anterior – dar odată cu acestea vin și dificultăți străvechi și încurcături fatale. Cel puțin superficial, aceste tradiții dispăruseră din conștiința oamenilor albi și, prin urmare, îndeplineau funcția a ceea ce în psihologie se numește așa-numita „represie”. Căci revelarea tradițiilor lui Karl Maria Wiligut ne face să ne trezim la o conștientizare în care vedem toată suferința pe care am îndurat-o în istoria noastră într-o lumină complet nouă și să devenim din nou conștienți de amploarea acestor descoperiri.

Căci cine nu este capabil să recunoască faptul că, timp de multe secole și chiar milenii, puterile întunecate ale unei forțe dubioase, demonice, opuse, o forță care are mereu o formă nouă, a suprimat, înrobit, exploatat, privat de drepturi și, în cele din urmă, încet, dar sigur (sau imediat), i-a închis, ucis, ars sau, în alt mod, i-a ucis pe cei mai buni și mai nobili dintre albii noștri?

Cine nu a observat că până astăzi, deși s-a îmbunătățit de-a lungul secolelor, tot ceea ce era corect, natural, sănătos și cel mai bun pentru poporul nostru a fost întotdeauna împiedicat, făcut să pară ridicol sau condamnat la stagnare și că, în schimb, tot ceea ce era dăunător poporului, distructiv, josnic, insidios, oribil - pe scurt, rău - și-a făcut drumul într-un mod aproape metodic?

Câți, ca urmare a recunoașterii acestor fapte, au fost devastați de durere și și-au pierdut credința într-o putere divină sau în dreptate, văzând cum - zi de zi, ani, decenii și secole au trecut fără ca forțele cu adevărat nobile să se poată menține, cu atât mai puțin să aibă vreo autoritate asupra potopului de slujitori ai întunericului? Cine nu s-ar îndoi de o astfel de recunoaștere dacă nu ar cunoaște motivul ei? Și acum, brusc, în faza finală a Amurgului Zeilor, abia la noua zori a Zeilor, devine evident care a fost cauza întregii suferințe insuportabile - suferința pe care cel nobil trebuie să o îndure întotdeauna în timpul epocilor aproape nesfârșite de timp care cuprind procesul său de sacrificiu.

În tradițiile secrete, directe ale celui care a purtat cunoștințe despre clanul Wiligut și cu puțin timp înainte de dispariția acestor tradiții odată cu

ultimul dintre cei care le-au purtat direct, Karl Maria Wiligut, aceste cunoștințe au fost consemnate în trăsăturile lor esențiale de către unii dintre studenții săi și astfel acestea rămân acum la dispoziția noastră în câteva părți fundamentale.

Cu toate acestea, însă, apare o rezistență nestăpânită, a cărei sfidare de neclintit este evidentă, care a fost pusă la cale din cele mai îndepărtate epoci trecute – conform tradiției – împotriva planului care a inaugurat toată această suferință. Această rezistență este „KRISTUR-PLAN”, așa cum este numită în tradiția Wiligut, iar adepții ei sunt „Irminen”. Adversarii sfidători ai acestui plan de mântuire au fost „WOTANISTII”, succesorii spirituali ai cărora noi, Armanen, ne simțim a fi.

Așadar, enumerate în ordine, acestea sunt lucrurile care ne preocupă în Saga Wiligut, așa cum le prezintă transmițătorul acestei cunoștințe, Mund:

Cele mai evidente lucruri din tradiția Wiligut pentru noi, ARMANEN, sunt fără îndoială: 1) Afirmația că a existat, încă de la începuturile dezvoltării umane, un fel de „creștinism”, al cărui scop era îmbunătățirea reproducerii formelor pre-umane (așa-numiții „copii ai pietrei”) prin încrucișarea metodică a acestora cu copiii luminii, cu corpuri superioare, încă subtile. De-a lungul mileniilor, acest lucru a provocat o cantitate enormă de suferință și sacrificii acelor copii ai luminii. Se presupune că aceste sacrificii au fost făcute dintr-un fel de caritate sau altruism pre-creștin. 2) Împotriva tuturor acestora, și aceasta este afirmația cea mai importantă, wotaniștii - considerați a fi printre copiii luminii - s-au apărat.

Înainte de a putea înțelege chiar și schița acestor informații, trebuie mai întâi să știm că toate tradițiile ezoterice (nu doar cele ale lui Wiligut, ci și, de exemplu, „Doctrina Secretă” transmisă din Himalaya de H.P. Blavatsky sau Antroposofia lui Rudolf Steiner) nu confirmă în niciun fel teoria darwinistă a evoluției umane, ci mai degrabă văd că omenirea evoluează treptat din lumi superioare de material rarefiat în corporalitate în sensul actual. Acest lucru este adevărat chiar dacă înseamnă și că a existat o evoluție fizică a pre-umanilor „de jos în sus”, care la un moment dat au fost conectați la entitățile de material rarefiat „de sus”. În plus, există doctrina platonică (vezi „Simpozionul”) a naturii gemene originale a raselor pre-umane, care abia mai târziu s-a divizat în cele două sexe.

Doar cei familiarizați cu acest context pot înțelege ceva din tradițiile din Wiligut. Prin urmare, acestea sunt oferite cu titlu de introducere.

Pe scurt, se poate spune despre tradiția Wiligut că unul dintre cele mai importante criterii ale sale este existența – conform acestei tradiții – a unei

creștinătăți primordiale cu un plan pentru elevarea sau evoluția umană. (Aceasta se diferențiază de creștinătate, care a apărut milenii mai târziu, prin faptul că se scrie cu „K”.) Reprezentanții acesteia erau numiți „credincioși Irmin”, în timp ce cei care erau împotriva acestui plan de încrucișare erau numiți „wotaniști”.

O situație care, cel puțin superficial, nu s-a schimbat prea mult până astăzi! Căci criteriile de bază ale K(C)reștinismului, cu sau fără „K” sau „Ch”, și ale Wotanismului au rămas aceleași. K(C)reștinismul este o religie a salvării, adică o religie care urmărește să scurteze calea prin materie sau viața pământească. În cazul de față, aceasta se face prin scurtarea perioadei naturale de evoluție a oamenilor de piatră, pentru ca aceștia să poată urca din nou la „planul superior” cât mai repede posibil. În schimb, Wotanismul este, ca toate religiile naturale, o religie a bucuriei creației, care recunoaște că creația, și mai ales Pământul nostru, nu este un „văl de lacrimi” - și nici nu ar trebui să fie. Corpul nu este temnița spiritului, ci este ceva creat de divinitate pentru propria sa savurare a reprezentării autocreate a propriilor posibilități și, prin urmare, pentru toată fericirea și bucuria noastră de a exista. Prin urmare, în această privință, orice „scurtare a drumului” în evoluția cosmosului sau a umanității își pierde sensul!

Fie că aprofundăm profunzimile tradiției Wiligut, fie că ne preocupăm de creștinismul de milenii mai târziu, în *ambele cazuri ne confruntăm cu o religie a mântuirii,* pe care noi, wotaniștii, ca adepți ai „bucuriei creației”, trebuie să o respingem.

Dar să revenim la Wiligut, purtătorul tradiției. Faptul că declarațiile sale ajung înapoi în istoria altfel nescrisă a propriei noastre rase și, în acest sens, sunt de mare importanță, nu ar trebui să ne descurajeze de la realizarea faptului că Wiligut însuși este un „Irmine” (și, prin urmare, un kristian). Adică, declarațiile sale sunt toate făcute din perspectiva unui kristian, care, atunci ca și acum, vede în wotanism un adversar sau un dușman!

Noi (conducerea Ordinului *Armanen*) cunoșteam deja de ani de zile aceste tradiții într-un volum mai amplu de scrieri - așa cum sunt prezentate în fragmente din cartea Mund - și, conform unei anexe din acea carte, se presupune că vor fi publicate într-o a doua lucrare. Aceasta include și ceea ce se știe despre dl Ernst Lauterer (descris ca „Tarnhari” în scrierile lui Guido von List), purtătorul înțelepciunii *tradiției wotaniste* . Acolo, de exemplu, dl Günter Kirchhoff, care îi cunoștea atât pe Wiligut, cât și pe Lauterer, scrie că, prin intrigi, Wiligut l-a băgat pe dl Lauterer într-un lagăr

de concentrare, când Wiligut l-a acuzat că este agent englez, deoarece avea membri ai familiei în Anglia. Dl Mund nu menționează nimic din toate acestea în cartea sa, deși îl citează pe Kirchhoff.

Toate acestea ar putea fi o neliniște odată ce ne dăm seama că Rudolf Hess - conform propriei sale povești - pentru fuga sa în Anglia, menită să prevină războiul dintre Anglia și Germania, se baza, de asemenea, pe cercuri nobiliare din Anglia. Dar a fost trădat înainte de a ajunge la aceste cercuri și a căzut în mâinile partidului de opoziție al lui Churchill sau ale serviciilor sale secrete, misiunea sa fiind zădărnicită. Este posibil să fi existat legături între această nobilime engleză și „Lauterer von Raidenstein", mai ales dacă se ia în considerare faptul că tocmai Hess ar putea fi considerat protectorul intereselor ezoterice din cel de-al Treilea Reich. *După* fuga sa eșuată în Anglia, în orice caz, astrologii au fost închiși, iar mișcarea pentru sănătatea naturală a fost înăbușită (la instigarea industriei farmaceutice, care a fost singura sursă de devize după începutul războiului), deoarece cel care îi protejase anterior lipsea.

Indiferent de situație, este cert că Wiligut, creștinul, și Ernst Lauterer, wotanistul, au fost dușmani ancestrali din motive clarificate în tradiție. Ceea ce dorim să menținem în toate acestea este că, atunci când evaluăm tradiția Wiligut-Irminic, trebuie să ținem cont în fiecare caz de faptul că wotaniștii, cu care evident ne simțim cel puțin inițial înrudiți datorită unor concepte comune, sunt văzuți ca dușmani și că motivațiile și acțiunile lor sunt arătate doar superficial, iar modul lor de acțiune nu este în niciun caz privit cu simpatie, ci este evaluat într-un mod ostil.

Este, de asemenea, destul de tulburător faptul că, conform acestei tradiții, primul fiu al familiei Wiligut, al acestui clan complet patriarhal în care domnea tatăl, tocmai acest tată nu a putut găsi alt nume pentru fiul său cel mare, viitorul purtător al tradiției, decât „Karl Maria". Aceasta este probabil cea mai catolică asociere care ar putea fi. Mai mult (conform paginii 15 a cărții), șapte membri ai clanului au fost uciși de *Karl* , ucigașul de saxoni. Pe lângă aceasta, a fost dat numele Fecioarei Maria, care în cercurile catolice tipice este dat de părinți ca o referință specială la credința lor catolică! Elemente evidente, cum ar fi acestea, nu trebuie recomandate ca „ascundere" nici măcar în mediul contemporan.

Indiferent de situație, Armanen și alți necreștini (cu sau fără creștinism sau creștinism) ar trebui, atunci când studiază Saga Wiligut, să ia în considerare faptul că creștinismul, cu sau fără creștinism sau creștinism, nu este pur și simplu un vlăstar al iudaismului care poate fi ignorat pentru că

este o religie străină (și, pe deasupra, una impusă). Acest lucru este cunoscut de conducerea AO de mult timp. Mai important, am stabilit deja anterior că cercetătorul mai aprofundat poate găsi un alt strat sub suprafața orientală, odată ce stratul creștin a fost îndepărtat. Cu toate acestea, pentru a preveni cât mai multă confuzie posibil, am evitat discuțiile publice despre faptele religioase și istorice din jurul creștinismului. Acest lucru se datorează faptului că - așa cum este evident aici - chiar și un creștinism fondat pe „propria noastră" bază *este irelevant pentru religia noastră naturală pe care o numim Wotanism*. Mai mult, trebuie să pornim de la ideea că popoarele germanice și celtice care au fost educate în creștinism din copilărie acționează în interesul propriei vindecări spirituale - adică, al unei evaluări deschise a faptelor - doar atunci când se preocupă exclusiv de latura non-cr(h)ristiană a tradițiilor noastre, ca o modalitate de a-i face suficient de liberi spiritual și emoțional și deschiși la minte pentru a studia c(r)hriștianitatea, lucru pe care noi, ca wotaniști, îl respingem oricum. *În orice caz, credem că are mai mult sens să răspândim propriile noastre învățături wotaniste,* care sunt comparativ - așa cum le vedem noi - *mai atractive, decât să fim nevoiți să ne împăcăm cu alte conceptualizări.*

Asta nu înseamnă că nu considerăm în niciun fel tradiția Wiligut o parte esențială a dezvoltării noastre, dacă și atunci când aceasta corespunde faptelor. Dar înseamnă că acestea nu schimbă faptul că dorim să ne croim calea religioasă ca WOTANIȘTI și nu ca IRMIN-KRISTIANI!

Un cuvânt suplimentar despre interpretarea lui Mund conform căreia vechiul nostru maestru, Guido von List, a fost influențat de învățăturile lui Wiligut. Acestea nu s-ar referi doar la Planul Kristur, ci ar oferi și indicații generale privind structurile cosmice, administrația provincială germanică etc. - toate acestea fiind cu siguranță valoroase chiar dacă se respinge Planul Kristur. În această privință, nu se poate exclude cu certitudine faptul că List ar fi putut folosi tradiții germanice ezoterice comune cu Wiligut și nu ar exista niciun motiv pentru a nu le recunoaște dacă ar fi cazul, dar, de fapt, List nu-l menționează niciodată pe Wiligut, ci îl recunoaște pe „TARNHARI", adică pe Ernst Lauterer, care s-a făcut cunoscut vechiului nostru maestru, Guido von List, ca purtător al înțelepciunii WOTANIC și ca descendent direct al Volsungilor, adică al clanului WODAN.

În biografia List de J. Balzli putem citi la pagina 146 [j]:

> Chiar în acest an [1911], cercetătorul, care pe atunci avea deja șaizeci și patru de ani, a trăit o altă experiență, probabil unică în vremea noastră. Multă vreme, datorită descoperirilor și rezultatelor cercetărilor sale, el bănuise că și astăzi trebuie să existe un grup de *Armaneni* cu originea în timpuri străvechi; dar nu a putut confirma urmele lor nicăieri în istorie, indiferent de câte ori credea că le-a găsit. Acum însă, acest grup de *Armaneni* i se dezvăluise, iar suveranul lor princiar i-a scris domnului Guido von List pe 11 noiembrie 1911 că era vorba de: „...o memorie secretă moștenită, care i-a permis descoperirile sale. Acestea corespund perfect cu tradițiile tribale ale Volsungilor (de fapt, Armanendomul articulat tribal) prin care el (adică exaltatul Tarnhari) - pe baza unei legi clanice antice, care prevede că clanul trebuie să se dezvăluie celui care, fără să știe de existența clanului, face publice informații despre preistoria ario-germanică care corespund tradiției lor tribale - s-a făcut cunoscut domnului Guido von List. Aceasta a fost prima dată când s-a întâmplat acest lucru în mai bine de trei mii de ani.”

În plus, Ernst Lauterer (Tarnhari) a oferit dovezi destul de convingătoare ale moștenirii sale în cartea sa *Aus den Traditionen der Laf-tar-ar-Sippe* (Din tradițiile clanului Laf-tar-ar), care la acea vreme era distribuită unui cerc restrâns de prieteni.

Prin urmare, este mult mai probabil ca List să-și fi suplimentat memoria moștenită prin contactul cu Tarnhari.

Dar când la pagina 58 Mund îl citează pe E. Gustafson în *Hagal* 7 (1934):

> Știm acum că List nu și-a imaginat cunoștințele pornind de la Rune în timpul orbirii sale, ci mai degrabă că, în mod sincer și după cea mai bună cunoștință a sa, a combinat tradiția mai multor familii într-o formă unificată de religie germanică, știință și drept constituțional, în sensul cel mai înțelept. Știm că majoritatea operei sale este bună și impecabilă, dar că a reprezentat și unele lucruri într-un mod eronat și că, în special, *atitudinea sa wotanică este incorectă.* (Sublinierea noastră)

Cu siguranță face acest lucru doar cu intenția de a dovedi o influență a lui Wiligut asupra lui List, dar, procedând astfel, trece cu vederea modul în care List este calomniat în aceste expuneri.

Oricine își poate forma, fie și vag, o apreciere despre List sau posedă vreo cunoaștere a umanității, poate vedea clar că List nu se deda la nicio mistificare aici, ci că a avut de fapt o memorie vizionară moștenită - și mai ales în perioada sa de orbire temporară - și din aceasta a putut obține

informații. În [corespondența sa], List însuși ne spune că clanul Tarnhari l-a abordat doar *pentru că a ajuns la această cunoaștere pe baza propriei sale memorii moștenite.* List a murit în 1919, altfel ar fi avut cu siguranță ceva de spus acestui Gustafson destul de frivol cincisprezece ani mai târziu. Dacă Gustafson s-ar fi informat mai bine, i-ar fi fost clar că List nu s-ar fi putut „greși", mai ales în ceea ce privește wotanismul, deoarece, din moment ce scria de fapt despre *mai multe* clanuri care l-ar fi putut influența, ar fi fost mult mai evident că cel puțin descoperirile wotaniste au fost confirmate de clanul Lauterer. Dar Gustafson era un creștin... și, prin urmare, nu conta prea mult să calomniezi un wotanist, mai ales când se ia în considerare faptul că religiile salvării există doar pentru că adepții lor nu pot sau nu vor să contemple concluzia logică a planului de dezvoltare, deoarece, dacă ar face-o, nu ar mai fi adepți ai unei religii a salvării. Autoamăgirea este, în plus, o condiție prealabilă pentru apartenența la o religie a salvării, indiferent de numele acesteia. Nu este de mirare, așadar, că atunci când a venit vorba de chestiunea List, Gustafson nu „a gândit lucrurile până la concluzia lor logică".

În plus, este nu numai stupid, ci și revelator, atunci când un colaborator ulterior, care, în ultimă instanță, este atât de dependent de rezultatele marelui profesor în chestiuni atât de importante și fundamentale, îi impută maestrului său o „eroare".

În plus, Mund însuși scrie la pagina 68: „El (Wiligut) avea... propria cheie runică - una diferită de cea a lui Guido von List".

Mai presus de toate, ceea ce este trecut cu vederea este faptul că List stabilește CHIPENA DIVINĂ A LUI WOTAN în descrierile sale cosmologice din lucrările sale: de exemplu, 1) *Das Geheimnis der Runen,* [k] 2) în lucrarea sa **Religia Ario-Germanen** și 3) în lucrarea sa **Bilderschrift der Ario-Germanen** și semnificația sa cuprinzătoare și fundamentală în cosmologia și teogonia germanică. Mai mult, în operele sale mai narative sau poetice, el demonstrează în mod continuu legătura intrinsecă a lui Wodan cu lumile germanice ale sufletului și sentimentului - așa cum a subliniat ulterior Martin Ninck, care vede în Wotan imaginea originală a umanității germanice însăși. [l] (Această concordanță psihologică între caracteristicile lui Wotan și cele ale poporului germanic este, de asemenea, cea mai izbitoare contra-dovadă împotriva tuturor „germaniștilor kummer", adică a adepților lui Bernhard Kummer și ai altora, care sunt de părere că Wotan este o divinitate „străină" introdusă în Germania la o dată ulterioară.)

În aceste lucrări ale lui List nu există nici măcar o umbră de îndoială cu privire la semnificația lui Wodan în *domeniul cosmic* al religiei germanice. Această certitudine contrastează puternic cu tradițiile Wiligut, care văd în Wotanism o formă de religie ce ar trebui respinsă și opusă „credinței lor Irmin" sau creștinismului.

Dacă List nu a fost doar instruit în aceste chestiuni legate de tradițiile Wiligut, ci se presupune chiar că le-a inclus în rezultatele propriilor sale cercetări, atunci pare complet de neînțeles că List *nu menționează nicăieri, măcar în vagă măsură,* aceste tradiții Wiligut, mai ales *„Planul Kristur"* ! Într-adevăr, cum se poate concepe un fel de colaborare între List și Wiligut, când acesta din urmă a fost un adversar ferm al wotanismului?

Deși se poate observa în alte scrieri care nu sunt incluse în cartea lui Mund discutată aici și, cu siguranță, și din recunoașterea de către Wiligut a celor două forme de religie, că Wiligut a recunoscut Wotanismul ca o parte necesară, chiar dacă defavorabilă, a religiei germanice și, într-un astfel de context, colaborarea cu wotanistul Guido von List este posibilă. Însă acest lucru nu ar explica de ce, în lucrările sale și în întreaga sa cosmologie, List a ignorat complet importantele tradiții Wiligut din jurul Kristur-Plan, mai ales că se presupune că și el a folosit tradițiile Wiligut. Firește, este posibil ca, în calitate de wotanist, List să nu fi apreciat prea mult tradițiile Kristur, așa cum Wotanismul nu a fost apreciat de cei ai lui Wiligut.

Spre deosebire de cosmologia wotanică, care este complet independentă și epistomologic completă, așa cum ne-a lăsat-o List, Kristur-Plan funcționează ca un Cal Troian în interiorul zidurilor închise ale religiei wotanice. Aceasta nu este închisă în sensul unei încapsulări care împiedică o realizare ulterioară, ci mai degrabă în sensul unei întregimi care nu necesită nicio completare suplimentară. În orice caz, există și o eroare în segmentele disponibile ale tradiției studenților lui Wiligut, prin faptul că, atunci când vine vorba de relatarea preocupărilor wotanice, aceasta se întâmplă doar în contextul unor evenimente istorice sau temporale și în legătură cu personalități de marcă din istoria omenirii - în timp ce semnificația lui Wotan ca TOT-PĂRINTELE și Dumnezeu cosmic al Creației, indicată clar în cosmologia listiană *și în mitologia germanică, cunoscută în general,* nu este menționată deloc în tradiția Wiligut!

După toate acestea, o comparație între discursul listian despre wotanism ca sistem religios și sistemul religios al lui Wiligut indică faptul că nu există corespondențe directe comparabile, mai ales când vine vorba de comparații cosmologice și teologice. Prin urmare, o influență a lui Wiligut asupra lui

List pare discutabilă, cel puțin în aspecte fundamentale. Cel puțin se poate spune că concepția lui List despre wotanism este condiționată de *cunoștințe fundamental diferite* de cele ale tradițiilor lui Wiligut sau cel puțin de cele ale studenților săi.

Contradicția în concepția despre Zei și semnificația lor este, printre altele, indicată și atunci când, la pagina 150 a cărții lui Mund, se relatează că Wiligut a spus: „Germanicii nu au avut niciodată «Zei» așa cum au avut la Roma. Ei cunoșteau doar «Gothari» și tărâmul său de creație", iar apoi, din nou, din tradițiile lui Wiligut, la pagina 161, citim: „... în timp ce se spune că kymrii au rămas uniți sub influența zeiței *wanice Freya* pe parcursul a aproximativ 144.000 de ani..." și ceva mai departe „... care este atribuită influenței Asenilor " . Această contradicție aparentă necesită evident o explicație: după cum știe orice genealogist din Europa, chiar dacă nu le place să vorbească despre asta, arborii genealogici ai tuturor clanurilor vechi care datează dinaintea Războiului de Treizeci de Ani se întorc în mod clar la „ZEI". Totuși, așa cum este descris în tradiția lui Wiligut, Zeii sunt echivalenții „Conducătorilor" spirituali [*Walter*] și „Ghidurilor" [*Lenker*] care au planificat și condus de fapt istoria omenirii. Nu trebuie să facem greșeala de a echivala „inteligențele cu câmpuri de activitate limitate în cosmos", ZEII noștri și divinitatea universală. Căci, chiar dacă toți acești Zei sunt separați de divinitatea universală, ei sunt totuși, în propriile lor tărâmuri de existență, la fel de diferențiați de această divinitate precum este fiecare ființă umană individuală, care este la rândul ei separată de Dumnezeul său respectiv și, prin urmare, în analiza finală, și ea este o mică parte a divinității universale! Însă aceste „divine divizări" ale lui Got, UR, MAMA A TOATEI etc., așa cum ar putea fi numite cu referire la teoria arhetipurilor a lui C. G. Jung, *sunt de fapt propriii noștri Zei,* conducători ai unei ierarhii spirituale și divine, care în cursul condensării spiritului în materie (planul fundamental al întregii creații din univers) se desprind de unitatea universală pentru a se dedica unor îndatoriri separate în creație. Acești ZEI sunt, însă, și „sufletele de grup" ale diferitelor rase, popoare și triburi și, prin urmare, oamenii descind din ele. Fiecare cult al Zeilor este, prin urmare, și un cult al strămoșilor. Dacă Wiligut respinge venerarea Zeilor, este ceva similar cu situația în care cineva s-ar afla într-o ierarhie militară și ar refuza ascultarea de liderii de rang inferior și ar recunoaște autoritatea doar a ofițerilor de rang înalt. Așadar, nu ar trebui să fie derutați de astfel de remarci.

Un alt exemplu aparent contradictoriu de același fel apare atunci când se menționează că Wiligut a „respins magia”. Aceasta, deși toate activitățile sale spirituale – luați în considerare Rugăciunea Runică și cheile sale – sunt cu siguranță magie de cea mai pură natură. Astfel de concepte sunt adesea interpretate într-un mod prea părtinitor.

În concluzie, din cartea lui Mund se poate extrage o abundență bogată de material intelectual și spiritual, material cu care cel puțin cei care sunt preocupați de religia germanică ar trebui să fie familiarizați. Faptul că astfel de tradiții de acest fel, nedescoperite anterior, există în realitate, după toate persecuțiile ecleziastice și de altă natură din viața precreștină a strămoșilor noștri, este un motiv suficient pentru a ne preocupa de ele, chiar dacă aceasta înseamnă a ne confrunta cu noi dificultăți. Aceste dificultăți nu pot fi evitate fără consecințe - presupunând că tradițiile lui Wiligut sunt autentice.

Dacă urmăm afirmațiile tradiției Wiligut, recunoaștem rapid că Irmin-Cristianismul și Wotanismul reprezintă forțe polare în conștiința strămoșilor noștri. Dintre acestea, una nu este corectă, iar cealaltă greșită. Mai degrabă, avem de-a face aici cu legi și forțe ale dezvoltării umane care nu pot fi evitate și care, prin urmare, pot duce la o cosmologie întreagă doar prin opoziția lor ordonată. Dar aceasta nu se referă, așa cum am schițat-o, la concepte *despre* lucruri, ci mai degrabă la *reprezentarea lucrurilor în sine*. Indiferent de aceasta, rămâne sarcina necondiționată a Wotanistului în acest plan de dezvoltare cosmică *de a continua pe propria cale a mântuirii* și de a tinde spre obiectivele sale. Desigur, acest proces nu este niciodată lipsit de contradicții și el nu își poate niciodată parcurge drumul „în pace” fără a fi interferat emoțional de „partea Kristur”.

Din ceea ce știm despre această stare de fapt, abia recent a devenit posibil să înțelegem legile necesității naturale determinate reciproc. Această posibilitate este evidentă în special în legătură cu faptul că, în ceea ce privește misiunea sa relevantă pentru dezvoltarea omenirii, Planul lui Hristos poate fi considerat în esență ca fiind îndeplinit, și odată cu el sacrificiul constant al celor nobili și exaltați pentru elevarea celor subdezvoltați.

Desigur, cu greu vom găsi vreo dovadă a autenticității tradițiilor din Wiligut în vreun sens academic, deoarece aceasta este natura unor astfel de lucruri și nu ne putem aștepta la nimic.

Mai presus de toate, însă, trebuie afirmat că elementul cosmic-feminin din întreaga tradiție Wiligut lipsește aproape în întregime, iar această

deficiență se face cu siguranță simțită pe planul nostru pământesc. Având în vedere ascensiunea Epocii feminine a Mamei Atotputernice, această deficiență nu va permite gândirii k(c)rștiene, de orice fel, prea multă latitudine în viitor.

Adolf Schleipfer
Marele Maestru, *Armanen Orden*

ANEXA E

Un interviu cu Gabriele Decend
Extras din corespondența cu Manfred Lenz [1997]

L-ați cunoscut personal pe colonelul Wiligut. În ce perioadă ați lucrat ca angajat al acestei personalități controversate în cadrul personalului... *Reichsführer* -SS, Heinrich Himmler?

Colonelul Wiligut se împrietenise deja cu mama mea înainte de 1933, deoarece aceasta era foarte interesată de tradiția lui. Din acest motiv, îl vizita adesea în Morzg, unde Wiligut deținea o căsuță încă de la sfârșitul Primului Război Mondial. Casa avea o grădină pe care o îngrijea singur pentru a-și hrăni familia. Probabil în 1933, colonelul a fost expus persecuțiilor în Austria din cauza legăturilor sale cu Schönerer și Lüger, iar mama l-a invitat să vină la noi acasă, în Constanța, pentru a fi în siguranță. La scurt timp după aceea, Wiligut i-a scris că l-a cunoscut pe Himmler la o conferință a Nordische *Gesellschaft* [Societății Nordice] din Detmold. Himmler avea un interes extraordinar pentru tradiția lui Wiligut și l-a invitat să vină la München, unde putea lucra la subiecte similare în micul birou al maiorului Suchsland și al domnului Feichtenbeiner. La scurt timp după aceea, colonelul ne-a vizitat împreună cu primul său adjunct, Max Rieger. Am făcut mici excursii împreună, care au fost foarte interesante pentru mine. În timp ce eram pe drum și probabil observând marele meu interes, Wiligut m-a întrebat dacă nu aș vrea să i mă alătur ca „fiică vitregă”. Fiicele lui nu erau disponibile; una era căsătorită, cealaltă la universitate. A trebuit însă să-i ceară permisiunea lui Himmler mai întâi. Bineînțeles că am fost de acord cu bucurie și, la scurt timp după ce s-a întors la München, a sosit o telegramă în care se spunea că ar trebui să vin. M-am mutat la Bogenhausen, unde era el, și ne-am dus imediat la un miting al Partidului [Național-Socialist]. Sora mea și fiica ei cea mică au avut voie să vină cu noi; a fost o experiență de neuitat și extraordinară pentru noi toți. La începutul lunii noiembrie am fost transferați la Berlin și am înființat propria noastră secție a Biroului pentru Rase și Așezări.

Ce fel de impresie ți-a făcut Wiligut?

În acele vremuri, colonelul era, fără îndoială, o persoană foarte importantă pentru mine, iar acest lucru era adesea reafirmat - dar vom reveni asupra acestui aspect mai târziu. Spre marele nostru regret, colonelul s-a schimbat treptat. Mama bănuia că pur și simplu nu era potrivit fizic pentru o slujbă în care orice obstacol era îndepărtat, astfel încât să poată lucra netulburat, iar din cauza „leneviei" neobișnuite, probabil că își făcea efectul o calcificare lentă. Acest lucru ne-a atras atenția, deoarece știam cum fusese înainte și ar fi putut contribui și la situația sa controversată ulterioară. În cele din urmă, era văzut ca un șarlatan. Dar asta se întâmpla după vremea mea, deși comportamentul neobișnuit din partea lui începuse deja, ceea ce a dus în cele din urmă la plecarea mea. De îndată ce plecam de la el acasă seara, începea să bea. Din această cauză, Himmler m-a rugat în repetate rânduri să rămân mai mult, chiar dacă solicitasem în mod repetat o concediere din cauza intrigilor care fuseseră îndreptate împotriva mea (probabil cauzate de poziția mea unică). În 1936 - mai sau iunie, dacă îmi amintesc bine - m-am întors acasă cu permisiunea expresă a lui Himmler. Până la căsătoria mea, am continuat să lucrez pentru Himmler împreună cu mama mea. Mama mea a lucrat mai târziu și pentru *Ahnenerbe,* sub conducerea profesorului Wüst.

Ce fel de reputație avea Wiligut în cadrul SS și care a fost motivul pentru care a fost numit în funcție? Se spune că trecutul soției sale, precum și fosta sa angajare la Palatul Imperial, au fost factori importanți pentru Himmler.

Wiligut a fost numit SS *Standartenführer* și a aparținut, ca și noi toți, statului major al *Reichsführer -ului* -SS. Este corect că colonelul Wiligut a fost un personaj important la curtea imperială austriacă. Acest lucru s-a datorat soției sale, care, după cum ne-a spus, era fiica ultimului Doge [magistrat șef] al Veneției.

Deoarece deținea pământuri în Ungaria și era destul de înstărit, a fost binevenit în întreprinderile tinerilor arhiduci și, prin urmare, îi cunoștea foarte bine. Cu siguranță, acest lucru i-a fost de folos lui Himmler.

Printre altele, importanța deosebită a lui Wiligut a fost evidențiată de înmormântarea grandioasă și ceremonioasă a tatălui său, la care

se spune că colonelul a salutat persoanele îndoliate care călătoriseră din întreaga lume. Ați auzit de asta?

Este cu siguranță corect că tatăl colonelului a avut parte de o înmormântare atât de festivă. Familia Wiligut trebuie să fi jucat un rol important în Ungaria.

Știi ce s-a întâmplat cu fiicele lui Wiligut?

Am auzit acum ani de zile că fiica cea mică, Lotte, a murit de mult. Consider că este puțin probabil ca fiica cea mare, Trude, care era căsătorită cu un farmacist din Reichenhall, să mai fie în viață. Era mai în vârstă decât mine, iar eu m-am născut în 1908.

Pe lângă abilități considerabile în domeniul parapsihologic, se spune că Wiligut deținea o „Cheie Runică" originală, care era deosebit de informativă.

Se presupunea că Wiligut avea abilități parapsihologice? Nu știu nimic despre asta și nici nu am observat vreodată așa ceva. Am publicat ceea ce știu despre Cheia Runică a colonelului în *Hagal* [Heft 4, 1935]. Cu această Cheie Runică am reușit să găsim soluția la niște inscripții runice altfel de neînțeles. Îmi amintesc încă că în jurnalul lui Johannes von Leers, *Nordische Welt* [Lumea Nordică], publicat la Leipzig în jurul anului 1935, am descoperit o inscripție pe o urnă care a fost tradusă cu sistemul obișnuit Futhark-caractere, probabil de Krause, iar rezultatul a fost complet absurd. Cu toate acestea, un sens profund a fost elucidat după ce am tradus-o folosind simbolurile runice ale colonelului. I-am scris despre asta lui Leers, care a fost foarte uimit și m-a vizitat imediat la Berlin și a încercat să mă recruteze ca și coleg. Am refuzat, pentru că cunoștințele nu proveneau de la mine. De asemenea, am scris despre rune de câteva ori în revista *Nordland* [Țara Nordului], publicată la Magdeburg.

Sunt familiarizat cu *Hagal* articolul pe care l-ați scris. Mai presus de toate, am fost impresionat de descrierea simbolică a „ființei răstignite în material" (Omul [ᛉ] și Thorn [ᚦ] sub Got-Eye). În concepțiile exoterice despre wotanism, se știe, printre altele, că se dorește trecerea cu vederea a acestei legături. Aici se pune

întrebarea dacă Wiligut deținea cunoștințe despre opera lui Guido von List. Kirchhoff, de exemplu, afirmă că colonelul nu-l cunoștea deloc pe List. Era Wiligut deja familiarizat cu sistemul religios listian când a fost, potrivit lui Rudolf Mund, însărcinat de Himmler în 1937 să efectueze cercetări asupra „wotanismului”?

Wiligut nu a vorbit niciodată despre un sistem religios listian în prezența mea. Aceasta este prima dată când aud despre așa ceva. În ceea ce privește o misiune din partea lui Himmler către Wiligut de a cerceta wotanismul, nici acest lucru nu-mi era cunoscut. Ar fi fost în 1937, după ce nu mai eram la Berlin.

Puteți clarifica cine a conceput modelul runic pentru *Totenkopfring* [inel cu capul morții]?

Abia recent am auzit că Wiligut ar fi conceput modelul runic pentru *Totenkopfring*- ul SS, dar cred că este posibil.

Numerele *Hagal* disponibile din anii 1934 și 1935 conțin unele dintre articolele lui Wiligut, însoțite de comentarii editoriale care menționau două clanuri străvechi de purtători de înțelepciune, Wiliguții (Irminii) și Lauterii (Wotaniștii), care erau dușmani de la începutul timpului. Potrivit lui Günther Kirchhoff, Wiligut l-ar fi inclus pe Ernst Lauterer pe lista neagră ca „agent englez” și, din această cauză, ar fi fost trimis într-un lagăr de concentrare. Știți ceva despre asta? Mund a susținut, de asemenea, că Lauterer a avut o legătură cu dispariția manuscrisului List despre „Armanism și Cabala”.

Nu am prea multe de spus ca răspuns la aceste întrebări. Nu am auzit niciodată de o bătălie între wotaniști și irminiști. Mai mult, mi se pare absurdă ideea că colonelul, în calitate de „Irmin”, s-a luptat cu wotaniștii și că l-a trădat pe Ernst Lauterer lui Himmler pentru a-l trimite în lagărul de concentrare pentru că era armanen. În ceea ce-i privește pe armaneni, am aflat de la Wiligut doar că aceștia aparțineau unei linii deosebit de nobile și aveau propriile lor misiuni importante.

Se presupune că Serviciul Secret era interesat de Wiligut *Gotenstock* [baston din lemn sculptat]. Printre altele, *Gotenstock* Se spune că a fost folosit pentru ceremoniile de nuntă. Ați putea descrie acest baston mai în detaliu? Știți ceva despre originea sau locul în care se află?

În ceea ce privește Gotenstock-ul colonelului , acesta a fost moștenit de la bunicul său prin intermediul tatălui său. Era frumos realizat și, judecând după culoare, probabil din lemn fin. Mânerul auriu era sculptat într-un cap, dacă îmi amintesc bine. Wiligut nu-l folosea ca sprijin pentru mers, ci îl purta cu el tot timpul. Am observat că uneori îl folosea într-un mod care mi se părea foarte secret. De exemplu, în timpul primei noastre vizite la Goslar, un oraș deosebit de important pentru el, a bătut de trei ori în fântână în timp ce trecea pe lângă ea. Probabil a presupus că nu am observat, căci nu a spus nimic și, din timiditate, nu l-am întrebat despre asta. Dar în această vizită la Goslar, colonelul a dovedit într-un mod cu adevărat surprinzător că știa multe lucruri care ne erau ascunse nouă, restului. A fost o experiență destul de neobișnuită.

Te rog să ne spui povestea, dacă poți.

Colonelul ne explicase dinainte că Klus-ul din Goslar avea o mare semnificație pentru țigani. Însuși colonelul era „Regele Secret” pentru țigani, așa cum fuseseră și alți magnați maghiari înaintea lui. Ne-a povestit despre cele nouă „porunci” ale lor, care erau simboluri antice și nu aveau nicio legătură cu Cele Zece Porunci ale evreilor. Nu mai cunosc semnificațiile individuale ale acestor „porunci”. Știu doar că toți cei care l-am însoțit la Klus (Frau Darré, Frau von Rheden, Annemarie Köppen și eu - dacă Doamna von Kanne a fost sau nu acolo, nu-mi amintesc) am fost destul de nedumeriți de această afirmație. Când am fost la Klus, tânăra femeie care ne-a fost ghid ne-a arătat lămpi pe care erau inscripționate nouă cifre romane una sub alta și a spus că acestea simbolizează poruncile țiganilor - doar că omiseseră „a patra poruncă”! Țiganii veneau întotdeauna la nunți, botezuri sau alte lucruri de acest gen la Klus și apoi se aprindeau lămpile! Colonelul ne spusese mai devreme că fiecare țigan trebuie să viziteze Klus-ul o dată în viață. Pe vremea aceea, încă se călătorea Germania cu căruța și cu caii; văzusem asta și eu. Am stat cu toții fără cuvinte, după cum sunt sigur că vă puteți imagina! Dar nu asta a fost tot ce s-a întâmplat în ziua aceea. Ne-am întâlnit seara, iar domnul von Kanne ne-a spus că familia sa

se trage dintr-o linie străină foarte veche - vechiul trandafir străin apărea în stema lor - moment în care colonelul a sugerat că atunci trebuie să aibă și un inel cu șarpe în familie. Totuși, nu se știa nimic despre asta. A doua zi, eu și colonelul am călătorit cu adjutanții noștri înapoi la Berlin. Câteva zile mai târziu, doamna von Kanne a venit la Berlin și - încă foarte entuziasmată - mi-a arătat o cutie de chibrituri care conținea inelul cu șarpe. A vrut să i-l arate colonelului și mi-a spus că seara, după conversația menționată anterior, toți bărbații au stat lângă șemineu în casa familiei Kanne și au vorbit despre inelul cu șarpe. Darré îl implorase pe Kanne de nenumărate ori să vadă dacă exista într-adevăr un astfel de inel în dulapul unde erau păstrate moștenirile ancestrale și o cronică a istoriei familiei Kanne. Kanne repeta de fiecare dată că acest lucru era imposibil, deoarece cunoștea fiecare obiect. La insistențele lui Darré, a scos în cele din urmă o cufără cu bijuterii vechi pentru a -l dovedi. În timp ce făcea asta, a lovit un buton mic, necunoscut, moment în care un sertar mic ascuns s-a deschis brusc, în care se afla acest inel în formă de șarpe! Nu ar trebui să fie o surpriză că și acest lucru ne-a impresionat.

Ai vorbit despre țigani. Mund îi consideră descendenți ai „Joetenilor”, care l-au țintuit pe Baldur-Kristos pe cruce în Goslar. Potrivit lui Mund, cauza răstignirii lui Baldur rezidă în vechea dispută dintre irmini și wotaniști. Disputa se presupune că a fost legată de așa-numitul „Plan Kristur” pentru „îmbunătățirea omenirii” și de întrebarea dacă acestea corespund voinței evolutive divine. Ca irminist, Baldur a răspuns afirmativ la această întrebare, a fost de acord cu „amestecul interrasial deliberat” al triburilor preistorice și le-a stimulat. Din această cauză, wotaniștii au decis să-l omoare pe liderul irminiștilor rivali cu care se luptau. I-au agitat pe „ticăloșii Joeten” să-l răstignească. În semn de pocăință pentru aceasta, descendenții acestor oameni trebuie să vină la Goslar o dată în viață, iar liderul lor trebuie să poarte un baston cu cele nouă simboluri ale legii. Se spune că Wiligut a susținut, de asemenea, teoria sursei ario-germanice a mitului creștin al răstignirii în acest fel.

În ceea ce-i privește pe Baldur-Kristos și Swanhild-Maria (sora lui - nu mama lui!), colonelul ne-a explicat că a fost răstignit de trei ori în viața lui - prima dată când era doar tânăr. Primele două dăți sora lui l-a eliberat,

deoarece era legat doar cu o frânghie, și a fugit cu el. Abia a treia oară, când l-au țintuit, acest lucru nu a mai fost posibil.

Mai târziu, am fost în prima mică „excursie” cu mama mea în Hoedinger Tobel, pe malul Lacului Constance. Acolo, în spatele unui gard, am descoperit o scenă a răstignirii, în care hoții și Hristos erau înfățișați în trei etape diferite ale vârstei. În primele două scene, Hristos apărea legat de cruce - în a treia, bătut în cuie. Aceasta a fost o surpriză minunată pentru colonel și pentru noi - un motiv în plus pentru care am acceptat imediat oferta lui de a lucra cu el la momentul respectiv.

Tocmai am observat că „Hoedinger Tobel” conține numele „Hoedur”. În *Edda* Se descrie cum vicleanul Loki l-a condus pe naivul și orbul Hoedur să-l omoare pe Baldur...

Nu mi-am dat seama deloc de acest lucru. Totuși, este perfect posibil, deoarece Hoedinger Tobel se află chiar în spatele Heidenhöhle [„Fântâna păgână”], care din păcate a fost distrusă după război din cauza drumului construit acolo. De asemenea, în apropiere se află cea mai veche capelă din secolul al IX-lea. Pe tavanul acesteia este pictat *Weltenesche* [Arborele Lumii], cu cele patru pâraie, dintre care unul beau cerbii. Pe tavan se află și un „Ochi al lui Dumnezeu”, cu o oglindă înclinată deasupra altarului prin care omul poate vedea întreaga biserică. Cât mai există acolo astăzi, nu știu.

Mund susține că a existat o relație strânsă între Himmler, Darré și Wiligut – dincolo de înlăturarea sa din SS. Puteți confirma acest lucru?

Știu că între Otto Rahn și Himmler a existat o relație foarte bună. Cât de departe s-a extins până la Darré, nu pot spune, dar cu siguranță a existat un contact bun. Abia acum puțin timp am aflat că Wiligut a fost înlăturat din SS din cauza băuturii sale, deoarece colonelul nu a menționat niciodată acest lucru când i-a trimis salutări mamei mele.

Cum a apărut contactul dintre Otto Rahn și Himmler? A vorbit vreodată Wiligut despre cercetările lui Rahn despre Graal?

După ce am citit cartea lui Rahn, am fost complet fascinat și i-am dat-o imediat colonelului, care, la rândul său, i-a dat-o lui Himmler. Himmler a

fost atât de interesat încât mi-a dat sarcina de a-l găsi pe Rahn și de a-l întreba despre starea lui de sănătate. Am descoperit că lucrurile mergeau foarte prost pentru el, Franța îi refuzase viza, iar editorul său îl abandonase. I-am raportat acest lucru lui Himmler, care l-a invitat la Berlin fără ezitare. Otto Rahn a venit apoi la noi la Berlin. Când a sosit, am avut norocul să fiu singur în casă și am putut vorbi ore întregi într-o conversație extrem de animată despre cercetările sale. Acesta a fost începutul prieteniei noastre foarte strânse. Otto Rahn a fost înrolat în statul major al Reichsführer *-ului,* dar Himmler i-a dat propriile sarcini și responsabilități. Aproape în fiecare seară ne vizita în vila Grunewald pentru discuții animate, deoarece colonelul era, de asemenea, foarte interesat de cercetările sale despre Graal și Catari.

Se presupune că Rahn a spus că, dacă l-ar fi întâlnit pe colonel înainte de a-și recruta *Crezug împotriva Gralului* [Cruciada împotriva Graalului], el ar fi scris cartea „cu totul altfel”.

Cred că Otto Rahn și-ar fi scris *Kreuzzug- ul* puțin diferit dacă l-ar fi întâlnit pe colonel mai devreme, pur și simplu pentru că multe lucruri pe care le bănuise doar în timpul cercetărilor sale i-au devenit cu adevărat evidente prin intermediul discuțiilor. La urma urmei, avea abia douăzeci și șase de ani pe atunci.

Pe vremea aceea, Rahn nu purta uniformă. Am lucrat în biroul lui Darré în ultima mea jumătate de an la Berlin, iar apartamentul lui Rahn era chiar alături. Găteam adesea la el acasă la prânz și discutam despre ce scrisese noaptea pentru a doua sa carte. Inițial, trebuia să fie o carte despre disprețuitul Arhiepiscop de Marburg, duhovnicul Contesei Elisabeta - dar în cele din urmă a fost publicată *Luzifers Hofgesind* [Suita lui Lucifer]. Când Rahn ne-a vizitat în 1937 la casa părinților mei din Constance, ne-a adus cartea cadou.

Conform anumitor zvonuri, Rahn i-a invitat pe Wiligut și Himmler la nunta sa în 1939. Știți ceva despre asta? Ar putea fi explicat acest lucru prin sinuciderea neașteptată a lui Rahn?

În iulie 1937 m-am căsătorit și m-am mutat la München, unde Otto Rahn ne-a vizitat – probabil în timpul Adventului, deoarece trebuia să meargă la exerciții militare la Dachau. Nu era tocmai entuziasmat, dar nu a spus nimic

despre crimele care se petreceau acolo – dimpotrivă, totul decurgea în ordine. L-am văzut pentru prima dată în uniformă, ceea ce ne-a amuzat foarte mult, pentru că, de fapt, nu-i venea deloc bine, nu era deloc un „om în uniformă”. În 1938, a devenit cu bucurie naşul fiului nostru nou-născut. Apoi nu am mai auzit nimic de el, până când a sosit neobişnuita notificare de deces. Ni s-a părut atât de ciudat de impersonal încât am rugat un prieten care lucra în personal să ne lămurească despre situaţie. Ne-a scris că Rahn atrăsese atenţia de două ori ca „homosexual” şi că Himmler l-a avertizat insistent de fiecare dată (dar nimic mai mult), până când a fost „prins” a treia oară. Evident, era spionat, probabil de o persoană geloasă. În acest moment, Himmler – aparent cu inima grea – i-a ordonat să se ocupe singur de consecinţe, pentru a-şi salva onoarea şi pe cea a SS-ului. Într-adevăr, aşa a şi făcut odată cu sinuciderea sa. Himmler a recunoscut deschis acest lucru, motiv pentru care Rahn a rămas membru al SS-ului. Faptul că a permis să i se acorde Consulatul Catarilor, aşa cum s-a relatat, nu mi se pare o contradicţie în legătură cu sinuciderea sa; pentru Rahn ar fi fost o relaţie logică.

Nu ştiu dacă ceea ce se spune astăzi despre Rahn este adevărat sau nu. De exemplu, se spune că s-a certat cu Himmler după ce a văzut condiţiile din lagărul de concentrare şi a experimentat un cămin *„Lebensborn”* . Deşi este o noutate pentru mine, îmi pot imagina că, în aceste circumstanţe, Himmler a fost bucuros să primească un anunţ de logodnă de la Rahn; i-ar fi promis şi orice ajutor de care avea nevoie. Dar ideea că se plănuise o căsătorie şi că Himmler, sau chiar Wiligut, fuseseră invitaţi - asta nu mi-o pot imagina.

Designul încrustaţiilor de pe podeaua sălii cu colonade a castelului Wewelsburg a fost descris, printre altele, ca un „Soare Negru” (sau „Sadaer” sau „Santur”) cu douăsprezece raze. Scalzii din Evul Mediu erau încă familiarizaţi cu mitul „Soarelui Negru”, care este de mult îngheţat şi există paralel cu soarele activ (SOL) şi soarele pasiv/invizibil (SUN). Se pare că Wiligut i-a transmis informaţii corespunzătoare lui Emil Rüdiger. Puteţi spune ceva despre asta? S-a preocupat Himmler de astfel de probleme? Poate fi înţeles designul podelei din Wewelsburg în acest sens?

Mi se pare că o corelaţie clară între „Soarele Negru” şi designul din sala colonadei este destul de improbabilă. Abia foarte recent am auzit ceva despre un „Soare Negru”. Consider că aceasta este o teorie destul de

neobișnuită, ca să nu mai vorbim de una vagă. Dacă sugestia pentru design ar fi venit de la colonel, aș fi mai înclinat să spun că „12” are legătură cu zodiacul și celelalte semnificații cărora le corespunde numărul sfânt. Trebuie doar să ne amintim, de exemplu, cântecul bătrânului paznic de noapte, „Doisprezece tineri rămân credincioși...”, sau mitologia numerică egipteană, pe care Emma Schiller (pe atunci numele ei era încă Emma Delbrueck), o prietenă de-a mamei mele și a colonelului, a cercetat-o în detaliu. În plus, a existat un eveniment care a avut o semnificație imediată în acest context: ne plimbam cu colonelul pe Hohentwiel, lucru de care era foarte interesat, deoarece existau o serie de situri preistorice acolo. În drum spre vârf, am găsit o piatră izbitoare în formă de semicerc, lată de aproximativ 12 centimetri, înaltă de 9 centimetri și groasă de 2 centimetri. Deoarece se pare că purta un semn, colonelul m-a sfătuit să o iau cu mine. Acasă, am curățat piatra și am frecat-o cu vaselină - și apoi au apărut foarte clar douăsprezece cercuri mici, distribuite uniform pe semicerc. Cu mare fascinație, colonelul le-a interpretat ca semne ale zodiacului. M-a întrebat dacă aș putea să-i dau piatra cadou, ceea ce, firește, am și făcut, chiar dacă mai târziu mi-a părut rău că nu o mai aveam.

La Viena, înainte de Primul Război Mondial, se presupunea că în jurul baronesei Thaler exista un cerc al ONT. Aceasta era căsătorită cu un actor din teatrul de stat, Willy Thaler, un presupus văr al lui Wiligut, cu care colonelul cultivase o prietenie. Și alte personaje au fost menționate în acest context - Peryt Shou, Emil Rüdiger și Franz Spunda, chiar și Adolf Hitler. Dacă cineva încearcă să aprofundeze acest subiect, dă inevitabil peste Frau Schaefer-Gerdau, o adversară declarată a național-socialismului și, prin urmare, o sursă problematică.

Acest cerc în jurul baronesei Thaler trebuie să fi fost foarte interesant. E ciudat că nici mama, nici eu n-am auzit absolut nimic despre un astfel de cerc, nici de la Rüdiger, cu care era adesea împreună, nici de la colonel, ceea ce te-ai fi așteptat!

Cum explicați judecata dură și chiar devastatoare a lui Herman Wirth la adresa lui Wiligut? Printre altele, Wirth a declarat că colonelul doar a furat idei de la Guido von List. I-a scris lui Mund: „fie ca escroc și escroc notoriu să fie ignorat și uitat”.

Uimitoarea judecată a lui Wirth despre Wiligut m-a uluit! Chiar dacă ar fi ajuns la o astfel de judecată mai târziu, nu are niciun sens pentru mine. După război, Wirth a avut o expoziție la Marburg, unde locuia la acea vreme. Bineînțeles că am vrut să o văd. L-am abordat pe baza unei vechi cunoștințe pe care o făceam prin intermediul lui Wiligut la Berlin. Reacția sa a fost destul de rezervată, dar totuși nu a fost complet rece. Am vorbit cu el și despre Julleuchter *[* lămpile de Crăciun] pe care le expunea, care erau probabil copii. Himmler, în orice caz, obișnuia să ofere *Julleuchter* cadou - acestea erau reproduceri ale unei lămpi dintr-o săpătură arheologică, cred că de la Haithabu. De altfel, deși admiram incredibila diligență a lui Wirth, nu l-am luat niciodată în serios.

Cronologie esențială a vieții lui Karl Maria Wiligut

1866 (10 dec.) Se naște Karl Maria Wiligut
1880 Se înscrie la Școala Imperială de Cadeți din Viena-Breitensee
1884 (dec.) Se alătură Regimentului 99 Infanterie la Mostar, în Herțegovina
1888 (noiembrie) Este promovat sublocotenent
1889 Se alătură Schlarraffia
1903 Este promovat căpitan. Publică prima sa carte: Seyfrieds Runen
1907 Se căsătorește cu Malwine Leuts von Treuenringen. Se naște fiica sa, Gertrud
1908 Face cunoștință cu Theodor Czelp, ONT
1909 Demisionează din Schlarraffia
1910 Se naște fiica Lotte
1919 (1 ian.) Se retrage din armată și se mută la Salzburg
1921 Czepl petrece 7 săptămâni în timpul iernii (1920/1921) cu Wiligut
1924 (noiembrie) Internat la azilul din Salzburg
1927 Eliberat din azil
1932 Părăsește Austria și se mută la München, Germania. Predă în cadrul organizației „Freie Söhne der Nord- und Ostsee”
1933 (sept.) Se înrolează în SS (sub pseudonimul Karl Maria Weisthor)
1933-39 Deține un grad oficial în SS
1934-35 Apar articole pentru Hagal
1934 (aprilie) Promovat la gradul de SS-Standartenführer (colonel)
(aug.) Îl aduce pe Günter Kirchhoff în atenția lui Himmler
(oct.) Numit șef al Secției VIII (arhive)
1935 (primăvara) Se mută la Berlin (vilă pe strada Kaspar Theyss nr. 33)
(1 iulie) Se înființează divizia de cercetare a SS, Ahnenerbe
1936 (iunie) Desfășoară împreună cu Kirchhoff o cercetare ezoterică de opt zile în regiunea Pădurii Negre
(sept.) Promovat la gradul de SS-Brigadeführer (general de brigadă)
1938 Comentează opera lui Julius Evola
(nov.) Karl Wolff o vizitează pe soția lui Wiligut, Malwine, la Salzburg
1939 (feb.) Anunțul dizolvării biroului lui Wiligut
(28 aug.) Data oficială a pensionării lui Wiligut la Aufkirchen
1940 (mai) Wiligut se mută la Goslar
1943 Locuința din Goslar este rechiziționată pentru cercetare medicală, se mută într-o pensiune a SS-ului de pe malul lacului Wörthersee din Austria

1945 După război, este repartizat într-un lagăr de refugiați la St. Johann, lângă Velden. Wiligut suferă un accident vascular cerebral
(dec.) Se întoarce în Germania (Arolsen)
1946 (3 ian.) Wiligut moare și este înmormântat în cimitirul din Arolsen

BIBLIOGRAFIE

Anderson, Ken. *Hitler și ocultismul.* Amherst, NY: Prometheus, 1995.

Angebert, Jean-Michel. *Ocultismul și al treilea Reich.* New York: McGraw-Hill, 1974. (Titlul original francez: *Hitler et la tradition cathare.*)

Balzli, Johannes. *Guido v. List: Der Wiederentdecker uralter Arischer Weisheit—Sein Leben und sein Schaffen.* Viena: Guido-von-List-Gesellschaft, 1917.

Bahn, Peter. „Legenda lui Friedrich Hielscher: Întemeierea unei «Biserici» panenteiste din secolul al XX-lea și interpretările sale greșite ulterioare.” *TYR,* vol. 2 (2003-2004), pp. 243-62.

——— . *Friedrich Hielscher 1902-1990. Einführung in Leben und Werk.* Schnellbach: Bublies-Verlag, 2004.

Baker, Alan. *Vulturul invizibil: Istoria ascunsă a ocultismului nazist.* Londra: Virgin Books, 2000.

Barger, Charles. *Familia SS: Procedura de desfășurare a celebrărilor în familie.* (Trad. lui Fritz Weitzl, *Die Gestaltung der Fest im Jahres- und Lebenslauf in der SS-Familie.* [1939]) Surrey: Ulric of England, 1998.

Bernard, Raymond. *Pământul interior: Cea mai mare descoperire geografică din istorie.* New York: University Books, 1969.

Blavatsky, Helene P. *Doctrina secretă.* Pasadena, California: Theosophical University Press, 1970 [1888].

Boyle, Donald. *Inelul de onoare SS-Totenkopf H. Himmler 1933-1945.* Paducah, Kentucky: Imagine, 1995.

Brennan, JH, *Reichul ocult.* New York: Signet, 1974.

Bronder, Dietrich. *Bevor Hitler kam.* a 2-a ed. Geneva: Nmarva, 1975.

Buechner, Howard. *Cupa de Smarald - Arca de Aur: Căutarea locotenentului SS Otto Rahn al celui de-al Treilea Reich.* Metairie, Louisiana: Thunderbird, 1991.

Buechner, Howard și Wilhelm Bernhart. *Adolf Hitler și secretele Sfintei Lance.* Ed. revistă, Metairie, Louisiana: Thunderbird, 1989.

——— . *Cenușa lui Hitler: Semințele unui nou Reich.* Metairie, Louisiana: Thunderbird, 1989.

Carmin, ER *„Guru” Hitler: Die Geburt des Nationalsozialismus aus dem Geiste von Mystik und Magie.* Zürich: SV International, 1985.

Cleary, Collin. *„ Regele secret: Karl Maria Wiligut, Stăpânul runelor al lui Himmler*” (recenzie de carte) *. TYR* , vol. 1 (2002), pp. 191-205.

Cook, Stephen și Stuart Russell. *Camelotul lui Heinrich Himmler: Wewelsburg, centrul ideologic al SS, 1934-1945.* Andrews, NC: Kressmann-Backmeyer, 1999.
Daim, Wilfried. *Der Mann, der Hitler die Ideen gab: Jörg Lanz von Liebenfels.* Ed. a 3-a revizuită și extinsă. Viena: Ueberreuter, 1994.
Decend, Gabriele. „Der Kosmos in der Vorstellung unserer Ahnen.” *Hagal* 12 (1935), Heft 4, p. 51-53.
Devi, Savitri. *Aurul în cuptor: Experiențe în Germania postbelică.* Ed. RG Fowler. Atlanta: Black Sun, 2006 [1952].
——— . *Fulgerul și soarele.* Niagara Falls, NY: Samisdat, fără sfârșit [1958].
——— . *Paul de Tarse sau Christianisme et Juiverie.* Calcutta: Savitri Devi Mukherji, 1958.
——— . *Pe măsură ce timpul trece: Interviurile cu Savitri Devi.* Ed. RG Fowler. Atlanta: Black Sun, 2005.
Dow, James R. și Hannjost Lixfeld, ed. și trad. *Nazificarea unei discipline academice.* Bloomington: Indiana University Press, 1994.
Evola, Julius. *Bărbați printre ruine: Reflecții postbelice ale unui tradiționalist radical.* Ed. Michael Moynihan. Rochester, Vermont: Inner Traditions, 2001.
——— . *Introducere în magie: Ritualuri și tehnici practice pentru mag.* Ed. Michael Moynihan. Rochester, Vermont: Inner Traditions, 2002.
Farrell, Joseph P. *Reich al Soarelui Negru: Arme secrete naziste și legenda aliaților din Războiul Rece.* Kempton, Illinois: Adventures Unlimited, 2005.
——— . *Frăția SS a Clopotului: Incredibila tehnologie secretă a naziștilor.* Kempton, Illinois: Adventures Unlimited, 2006.
Figuera, Dorothy M. „Strămoși arieni, paria și marginea nebunilor.” *Comparative Civilizations Review,* pp. 1-27.
Flowers, Stephen. *Galdrabók: Un grimoar islandez.* York Beach, Maine: Weiser, 1989.
Flowers, Stephen E., trad., și Michael Moynihan, ed. *Regele secret: Karl Maria Wiligut, Domnul runelor de Himmler.* Waterbury Center, Vermont și Smithville, Texas: Dominion/Rûna-Raven, 2001.
Flowers, Stephen E. *Fraternitas Saturni - sau Frăția lui Saturn: o introducere în istoria, filosofia și ritualurile sale.* Smithville, Texas: Rûna-Raven, 2006.
Gilbhard, Hermann. *Die Thule Gesellschaft: Vom okkulten Mummenschanz zum Hakenkreuz.* München: Kissling, 1994.

Godwin, Joscelyn. *Arktos: Mitul polar în știință, simbolism și supraviețuirea nazistă.* Londra: Thames & Hudson, 1993.
Goldstein, Jeffrey A. „Despre rasism și antisemitism în ocultism și nazism.” *Yad Vashem Studies* XIII (1979), pp. 53-72.
Goodrick-Clarke, Nicholas. *Rădăcinile oculte ale nazismului: Ariosofiștii din Austria și Germania 1890-1935.* Wellingborough, Marea Britanie: Aquarian, 1985.
——— . *Preoteasa lui Hitler: Savitri Devi, mitul hinduso-arian și neonazismul.* New York: New York University Press, 1998.
——— . *Soarele Negru: Culte ariene, nazism ezoteric și politica identității.* NY: New York University Press, 2001.
Grimstad, William. „ *Rădăcinile oculte ale nazismului*” (recenzie de carte). *The Journal of Historical Review,* vol. 11, nr. 1, pp. 121-27.
Gustafson, Erik. „Einleitung.” *Hagal* 11 (1934), Heft 7, pp. 1-4.
Hale, Christopher. *Cruciada lui Himmler: Expediția nazistă pentru descoperirea originilor rasei ariene.* Hoboken, NJ: Wiley & Sons, 2003.
Heller, Friedrich Paul și Anton Maegerle. *Thule.* a 2-a ed. Stuttgart: Schmetterling, 1998.
Hermand, Jost. *Vise vechi despre un nou Reich: utopii vladskano-germane și național-socialism*. Trad. Paul Levesque și Stefan Soldovieri. Bloomington: Indiana University Press, 1992.
Hieronimus, Ekkehard. *Lanz von Liebenfels: Eine Bibliographie.* [Toppenstedter Reihe 11] Toppenstedt: Uwe Berg, 1991.
Hollander, Lee M. trad. *Edda poetică.* Ediția a 2-a. Austin: University of Texas Press, 1962.
Howe, Ellic. *Astrologie.* New York: Walker, 1968.
Foame, Ulrich. *Die Runenkunde im Dritten Reich.* Frankfurt: Peter Lang, 1984.
Hüser, Karl. *Wewelsburg 1933-1945: Kult und Terrorstätte der SS.* Paderborn: Bonifatius, 1982.
Hakl, Hans Thomas. *Surse necunoscute: Național-socialismul și ocultismul.* Edmonds, Wash.: Holmes, 2000.
Kaplan, Jeffrey. „Devi, Savitri (1905-1982)”, *Enciclopedia religiei și naturii.* Londra: Thoemmes Continuum, 2005. Vol. I, pp. 475-77.
Kardel, Hennecke. *Adolf Hitler — Fondatorul Israelului: Israelul în război cu evreii.* San Diego: Societatea Modjeskis, 1996. (Traducerea lui *Adolph Hitler —Begründer Israels,* 1974)

Kater, Michael. *Das 'Ahnenerbe' der SS 1935-1945: Ein Beitrag zur Kulturpolitik des Dritten Reiches.* Stuttgart: Deutsche Verlags Anstalt, 1974.
King, Francis. *Satan și svastica: Ocultismul și Partidul Nazist.* Frogmore, Marea Britanie: Mayflower, 1976.
Kiß, Edmund. *Welt-Eis-Lehre.* Leipzig, Koehler & Amelang, 1933.
Krause, Wolfgang. *Die Runeninschriften im älteren Futhark.* Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht, 1966.
Kummer, Bernhard. *Mitgards Untergang.* Leipzig: Pfeiffer, 1927.
Landig, Wilhelm. *Wolfszeit um Thule.* Viena: Volkstum, 1980.
———— . *Götzen gegen Thule.* Hanovra: Pfeiffer, nd
Lange, Hans-Jürgen. *Weisthor: Karl Maria Wiligut, Himmlers Rasputin und seine Erben.* Engerda: Arun, 1998.
Liebenfels, Jörg Lanz von. *Teozoologie.* Viena: Moderner Verlag, 1906.
———— . *Teozoologie.* Np: Europa-House for Biblical Studies, 2004.
LaVey, Anton Szandor. *Ritualurile satanice.* Secaucus, NJ: University Books, 1972.
Levenda, Peter. *Alianța Nesfântă: O istorie a implicării naziste în ocultism.* New York: Avon, 1995.
Ley, Willy. „Pseudoscienţa în nazism.” *Astounding Science-Fiction,* mai 1947, pp. 90-98.
List, Guido. Invincibilul. Smithville: Rûna-Raven, 1996.
List, Guido von. *Secretul runelor.* Trad. SE Flowers. Rochester, Vermont: Destiny, 1988.
———— . *Religia poporului aryo-germanic: ezoteric și exoteric.* Trad. SE Flowers. Smithville: Rûna-Raven, 2005.
Meyer, Arthur și Heinrich W. Schild. *Otto und Karolina Gahr, die Silberschmiede der NSDAP und der SS.* Nürnberg: Arthur Meyer, 1993.
Moon, Peter [Vincent Barberick]. *Soarele Negru: Legătura nazisto-tibetană a lui Montauk.* NY: Sky Books, 1997.
Mosse, George L. „Originile mistice ale național-socialismului.” *Journal of the History of Ideas* 22 (1961), pp. 81-86.
Moynihan, Michael. „Darré, Walther (1895-1953)” *Enciclopedia religiei și naturii.* Londra: Thoemmes Continuum, 2005. Vol. I, pp. 450-51.
———— . „Evola, Julius (1898-1974).” *Enciclopedia religiei și naturii.* Londra: Thoemmes Continuum, 2005. Vol. I, pp. 625-27.
Mund, Rudolf J. *Jörg Lanz v. Liebenfels und der Neue Templer Orden: Die Esoterik des Christentums.* Stuttgart: Spieth, 1976.

———— . *Der Rasputin Himmlers: Die Wiligut-Saga.* Viena: Volkstum, 1982.
Ninck, Martin. *Wodan und germanischer Schicksalsglaube.* Jena: E. Diederichs, 1935.
Pauwels, Louis și Jacques Bergier. *Dimineața magicienilor.* New York: Dorset, 1988. (Titlu original francez: *Le Matin des Magiciens.* Publicat în Anglia sub titlul *Zorii magiei.*)
Pennick, Nigel. *Științele secrete ale lui Hitler: Căutarea cunoștințelor ascunse ale anticilor.* Suffolk, Marea Britanie: Neville Spearman, 1981.
Phelps, Reginald H. „«Înainte de venirea lui Hitler»: Societatea Thule și ordinea germană.” *Journal of Modern History* 25 (1963), pp. 245-61.
Poewe, Karla. **Noile religii și naziștii*.* New York: Routledge, 2006.
Pringle, Heather. *Planul general: savanții lui Himmler și Holocaustul.* NY: Hyperion, 2006.
Orzechowski, Peter. *Schwarze Magie—Braune Macht.* Ravensburg: PS Verlag, nd
Quinn, Malcolm. *Svastica: Construirea simbolului.* Londra: Routledge, 1994.
Rahn, Otto. *Leben & Werk: Kreuzzug gegen den Gral & Luzifers Hofgesind.* Ed. Hans-Jürgen Lange. Engerda: Arun, 1995.
———— . *Cruciada împotriva Graalului: Lupta dintre catari, templieri și Biserica Romei.* Traducere și adnotări de Christopher Jones. Rochester, Vermont: Inner Traditions, 2006.
Rauschning, Hermann. *Vocea distrugerii.* New York: Fiii lui G. P. Putnam, 1940.
Ravenscroft, Trevor. *Sulița Destinului: Puterea ocultă din spatele suliței care a străpuns coasta lui Hristos.* New York: Putnam, 1973
Rose, Detlev. *Die Thule Gesellschaft: Legende, Mythos, Wirklichkeit.* Tübingen: Grabert, 1994. *„Rosen aus Germaniens Bergen”: Eine Denkschrift zum 50. Todestag des Begründers des Neutemplerordens Jörg Lanz von Liebenfels (19 VII 1874-22 IV 1954).* Ilvesheim: Weltwende, nd
Rosenberg, Alfred. *Mitul secolului al XX-lea.* Torrance, California: Noontide Press, 1982.
Rudgley, Richard. *Învierea păgână: o forță a răului sau viitorul spiritualității occidentale?* Londra: Century, 2006.
„Rudolph Hess și «Secretul Secretelor».” Articol principal din numărul 303 al buletinului informativ *Revelations of Awareness,* publicat de Cosmic Awareness Communications, fără sfârșit (circa 1986), pp. 1-9.
Russell, Stuart și Jost W. Schneider. *Heinrich Himmlers Burg: Bildchronik der SS-Schule Haus Wewelsburg 1934-1945.* Aschau: Brienna Verlag, 1998.

Schleipfer, Adolf. „Die Wiligut-Saga.” *Irminsul* 5/1982.
Sebottendorf, Rudolf von. *Bevor Hitler kam. Urkundliches aus der Frühzeit der Nationalsozialistischen Bewegung.* Bremen: Faksimile-Verlag, 1982 [1933].
——— . *Practica francmasonilor turci din antichitate.* Smithville: Rûna-Raven, 2000.
Serrano, Miguel. *Șarpele Paradisului: Povestea unui pelerinaj indian.* Londra: Rider, 1963.
——— . *C.G. Jung și Hermann Hesse: O cronică a două prietenii.* Londra: Routledge, 1966.
——— . *EL/ELLA: Cartea iubirii magice.* New York: Harper & Row, 1972.
——— . *Quién llama en los hielos.* Barcelona, Editorial Planeta, 1974.
——— . *Adolf Hitler, el Último Avatãra.* Bogota: Editorial Solar, nd
——— . *NOS: Cartea Învierii.* Trad. Gela Jacobson. Londra: Routledge și Kegan Paul, 1984.
——— . *El Cordón Dorado: Hitlerismo Esotérico.* Bogota: Editorial Solar, 1986.
——— . *La Resurreción del Heroe.* Bogota: Editorial Solar, 1987.
——— . *Manu: „Por el hombre que vendra”.* Santiago: Ediciones La Neuva Edad, 1991.
——— . *El Hijo del Viudo.* Chile: La Neuva Edad, 2003.
——— . *Memorias de Él y Yo* . 4 Vol. Chile: La Neuva Edad, 1996-99.
——— . *Nu celebrăm moartea dioselor albe. În el quinto centenario de la llegade de colon.* Np, nd
Sharpe, Eric J. * *Gîtâ universală: imagini occidentale ale Bhagavad Gîtâ*.* La Salle, Illinois: Open Court, 1985.
Shou, Peryt [Albert CG Schultz]. *Die „Edda” ca Schlüssel des kommenden Weltalters!* (Vol. I din seria „Esoterik der Edda”) Berlin-Pankow: Linser Verlag, 1920. Ediție în limba engleză: *The EDDA as Key to the Coming Age.* Trans. Stephen E. Flori. Smithville, Texas: Rûna-Raven, 2004.
Sklar, Dusty. *Zei și bestii: Nazistii și ocultismul.* New York: Crowell, 1977.
Spanuth, Jürgen. *Atlantida: Misterul dezlegat.* New York: Citadel, 1956.
——— . *Atlantida Nordului.* New York: Van Nostrand Reinhold, 1979.
Spence, Lewis. *Cauzele oculte ale războiului actual.* Londra: Rider, nd
Spielvogel, Jackson și David Redles. „Ideologia rasială a lui Hitler: conținut și surse oculte.” *Anuarul Centrului Simon Wiesenthal,* vol. 3 (1986), pp. 227-46.

Stevens, Henry. *Farfuriile zburătoare ale lui Hitler: Un ghid pentru discurile zburătoare germane din cel de-al Doilea Război Mondial.* Kempton, Illinois: Adventures Unlimited, 2003.
——— . *Armele suprimate și încă secrete ale lui Hitler, știință și tehnologie.* Kempton, Illinois: Adventures Unlimited, 2007.
Sünner, Rüdiger. *Schwarze Sonne: Entfesselung und Mißbrauch der Mythen in Nationalsozialismus und rechter Esoterik.* Freiburg: Herder, 1999.
Suster, Gerald. *Hitler: Mesia ocult.* New York: St. Martin's, 1981. (Publicat și în format paperback sub titlul *Hitler and the Age of Horus.* Ulterior, republicat sub titlul *Hitler: Black Magician*)
Taha, Abir. *Nietzsche, Profetul nazismului: Cultul supraomului.* Bloomington, Indiana: AuthorHouse, 2005.
Thorsson, Edred. *Puterea runelor: Practici secrete ale magicienilor runici germani.* St. Paul, Minn: Llewellyn, 1989.
Vesco, Renato și David Childress. *OZN-uri create de om: moștenirea secretă a celui de-al doilea război mondial.* Kempton, Illinois: Aventuri nelimitate, 2005. Vondung, Klaus. *Magie und Manipulation: Ideologischer Kult und politische Religion des Nationalsozialismus.* Göttingen: Vandenhoek & Ruprecht, 1971.
Weigel, Karl Theodor. *Lebendige Vorzeit rechts und links der Landstraße.* Berlin: Alfred Metzner, 1936.
Webb, James. *„Establishmentul ocult”.* La Salle, Illinois: Open Court, 1976.
Wiligut, Karl Maria. *Seyfrieds Runen.* Viena: Schalk, 1903.
——— . „Uraltes Familien-Siegel des Hauses Wiliguts.” *Hag All All Hag* 10 (1933), Heft 2/3, pp. 7-15.
——— . „Germanien...” *Hagal* 11 (1934), Heft 7, p. 1.
——— . „Gotos Raunen—Runenwissen!” *Hagal* 11 (1934), Heft 7, p. 7-15.
——— . „Moarte Zahl”. *Hagal* 11 (1934), Heft 8, pp. 1-4.
——— . „Die Schöpfungsspirale, das 'Weltenei'!” *Hagal* 11 (1934), Heft 9, p. 4-7.
——— . „Tyrkreiszeichen und Sternbilder.” *Hagal* 12 (1935), Heft 4, p. 56-58.
——— . „Kalische Lösung...” *Hagal* 12 (1935), Heft 7, p. 98-100.
——— . „Die Maidenschaft im vorgeschichtlichen ariogermanischen Zeitalter.” *Hagal* 12 (1935), Heft 8, p. 118-121.
——— . *Gotos-Kalanda* . Viena: Aorta, 1992 [1937]. Wirth, Herman. *Der Aufgang der Menschheit.* Jena: Diederichs, 1928.

Wulff, Wilhelm. *Zodiacul și svastica: cum a ghidat astrologia Germania lui Hitler.* New York: Coward, McCann & Geoghegan, 1973. (Titul original german: *Tierkreis und Hakenkreuz.*)

Piatra funerară a lui Wiligut din Arolsen. Inscripția scrie: *Unser Leben geht dahin wie ein Geschwätz* (Viața noastră trece precum o pălăvrăgeală). Cererea lui Wiligut pentru o epitafă a rămas neîndeplinită. Într-un caiet din 1939, el afirmase că aceasta ar trebui să sune: *Hier ruht, bis Gott ruft, Karl Maria Wiligut, der Letzte seines Geschlechtes* (Aici zace – până când Dumnezeu îl va chema – Karl Maria Wiligut, ultimul din clanul său). (Fotografie de Michael Moynihan)

a

Aithar este explicat mai jos ca „Ur-Matter”.

b

Got-hari = Got (formă veche a lui Dumnezeu), domnul (hari).

c.

Stabur stătea în fața stâlpului înalt și era semnificativ pentru cultul strămoșilor.

d

Mai corect (Othin).

e

Hymir locuiește la est de undele luminoase și are un ceaun gigantic, pe care Thor îl câștigă de la el. Acest mit va fi interpretat mai târziu. În acest nume se unesc Him-el (casa luminii) și Ymir (ymja = a răcni) - gigantul primordial, răcnind al materiei primordiale haotice.

f.

Cel strălucitor este bal-ank, echilibru, echilibrul a două sfere sau bile, precum și majuscul M din scrierea gotică majusculă și omega ω din greacă. Sunetul ma-mo semnifică Maica Maria, ca apa (egipteană). Bal-ank este ancora dublă îndoită, pronunțată în forme corporale.

g

Notă: ceas = *Uhr* . În rune , adică „conținea inițial [*Ur-gehegt*] Al făcut ritmic!” Prin urmare, prin intermediul cadranului ceasului, un „om al cunoașterii” ne-a arătat că cele 12 cifre indică „marele an solar” de 26.000 (25.920) de ani tereștri.

h

Cartea *Ura Linda* este o presupusă „cronică frisiană antică” pe care profesorul Herman Wirth a publicat-o în 1933, stârnind multe controverse.

eu

Această a doua carte nu a fost niciodată publicată de Mund, care a murit între timp.

j

Balzli (1917).

k

Secretul runelor, trad. SE Flowers (Rochester, Vermont: Destiny, 1988).

l

Wodan und germanischer Schicksalsglaube . (Jena: E. Diederichs, 1935).